GEORGETTE HEYER

Pentru dragostea lui Cressy

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Era trecut de ora două dimineața când trăsura de poștă ajunse pe Hill Street. Era o noapte frumoasă, după cum striga cu o voce monotonă paznicul de noapte, făcându-și rondul în Berkeley Square. Luna plină, care strălucea pe un cer fără nori, făcea să pălească luminile felinarelor de pe stradă și asta chiar în Pall Mall, unde gazul înlocuise lămpile cu petrol. Agitația trăsurilor și lumina care se vedea printr-o ușă deschisă pe latura de est a parcului indicau că nu toate persoanele din înalta societate părăsiseră Londra; dar, la sfârșitul lunii iunie "sezonul" se încheia și călătorul nu fu deloc surprins să găsească Hill Street pustie. N-ar fi fost mirat să constate că ciocanul cu care se bătea în ușa în fața căreia tocmai se oprise, fusese scos. Dar o scurtă privire, îl liniști: reședința contelui de Denville nu fusese încă inchisă pentru vară. Călătorul, un bărbat tânăr înfășurat într-un pardesiu reiat, în stil polonez, și pe cap cu o pălărie din păr de castor, sări jos din vehicul, își luă geanta de călătorie bine umflată și-și scoase portmoneul. După ce plăti vizitiului, își ridică bagajul, urcă treptele de la intrare și trase cu putere lanțul clopoțelului.

Chiar înainte ca acesta să înceteze să bată, trăsura dispăruse. Dar nimeni nu veni să deschidă. Călătorul sună din nou, fără mai mult succes. După mai multe minute de așteptare, trebui să constate că eșuase în tentativa de a trezi pe vreunul dintre servitorii Înălțimii Sale.

Se gândi. Nu era imposibil, deși puțin verosimil, ca toată lumea din casă să fi părăsit Londra, uitând să scoată ciocanul de la ușă și să închidă obloanele. Pentru a se asigura, se întoarse pe trotuar și examină fațada. Constată nu numai că obloanele nu erau închise, dar că partea de sus a unei ferestre glisante de la parter era întredeschisă. Știa că aceasta dădea în sufragerie. Pentru un bărbat tânăr îndrăzneț și hotărât, nu era nici o greutate să ajungă la ea. Scoțându-și pardesiul și rugându-se ca paznicul de noapte să nu apară, începu să-i demonstreze lunii, căreia se părea că puțin îi păsa de asta, că nu considera faptul de a se cocoța pe pervazul ferestrei în chestiune o ispravă primejdioasă, sau grea. O dată ajuns acolo, nu avu nici o greutate să ridice panoul inferior și să intre în încăpere. Câteva clipe mai târziu, pătrundea în holul unde, pe o consolă de marmură, era așezată o lampă mică arzând alături de un sfeșnic de argint, cu toartă. Privind cele două obiecte cu un ochi abil, domnul Fancot trase concluzia că nobilul proprietar le spusese servitorilor să nu-i aștepte întoarcerea. Faptul că ușa de la intrare nu era zăvorâtă, îi confirmă părerea. Deschizând-o pentru a-și recupera bagajele, își spuse râzând în sinea sa, că atunci când Înălțimea Sa se va întoarce acasă, își va găsi patul ocupat de un vizitator neașteptat și își va spune, fără îndoială, că era mai amețit de băutură decât credea.

Zâmbind la acest gând, domnul Fancot aprinse lumânarea și se îndreptă spre scară.

Urcă fără zgomot, ținând sfeșnicul într-o mână, geanta de călătorie în cealaltă și pardesiul aruncat pe umăr. Nici o treaptă nu trosni sub

picioarele sale, dar când porni pe al doilea șir de trepte, după palierul scării, la etajul superior se deschise o ușă și o voce neliniștită strigă:

– Evelyn?

Domnul Fancot ridică ochii și zări, la lumina unei lumânări ținută de o mână delicată, o siluetă feminină acoperită de un nor de dantele susținut de funde din satin de un verde foarte deschis. O mulțime de cârlionți de culoarea grâului copt scăpaseră dintr-o încântătoare bonetă de noapte. Domnul care urca scara exclamă:

– Ce bonetă adorabilă!

Apariția căreia i se adresă scoase un oftat de ușurare și răspunse râzând:

– Prostule! Oh! Evelyn, sunt atât de fericită că ești în sfârșit aici, dar de ce ai întârziat atât de mult? Eram bolnavă de îngrijorare.

– Haide, haide, mamă.

– Este foarte drăguț să-mi spui: "Haide, haide, mamă!", răspunse ea, dar mi-ai promis să te întorci înainte....

Se întrerupse și-l măsură cu un aer uluit.

Lăsându-și geanta și pardesiul să alunece, bărbatul își scoase pălăria și urcă scările în mare grabă, reluând pe un ton și mai supărat:

– Mamă! Cum poți să fii atât de aspră cu fiul tău?

– Kit? exclamă acea mamă lipsită de sentimente. Oh! dragul meu, fiul meu preferat!

Domnul Fancot își luă cu afecțiune mama în brațe și spuse râzând:

– Ce moft! Nu sunt fiul tău preferat!

Lăsând să curgă ceara lumânării pe mâneca hainei sale, lady Denville se ridică pe vârfurile picioarelor pentru a-l săruta și-i răspunse cu demnitate că nu făcuse niciodată nici cea mai mică diferență între fiii ei gemeni.

– Cum ai fi putut, când nu ești în stare să ne deosebești unul de altul? replică domnul Fancot, în timp ce-i lua prudent lumânarea din mână.

– Sunt întru totul în stare s-o fac, declară mama sa. Te-aș fi recunoscut imediat dacă m-aș fi așteptat să te văd. Dar te credeam la Viena.

– Ei bine nu, sunt aici, reluă domnul Fancot cu un zâmbet afectuos. Steward mi-a acordat un concediu. Ești mulțumită?

– Oh! nu, deloc, deloc, făcu ea luându-l de braț și trăgându-l în camera sa. Lasă-mă să te privesc, pramatie. Oh! nu reușesc să te văd cum trebuie, aprinde toate lumânările, dragul meu și ne vom simți bine. Câți bani care se pot cheltui pe lumânări în această casă!.... N-aș fi crezut vreodată posibil, dacă Dinting nu mi-ar fi arătat nota fabricantului. De altfel, îmi pare rău că a făcut-o! La ce poate folosi să cunoști prețul lumânărilor, nu găsești, Kit? În definitiv, nu te poți lipsi de ele și chiar tatăl tău n-a vrut vreodată să mă târguiesc la lumânări.

– Fără îndoială s-ar putea arde mai puține, remarcă fiul său, în timp ce le aprindea pe cele care ornamentau cele două sfeșnice de pe masa de toaletă.

– Nu, nu! Nimic nu este atât de lugubru ca o încăpere prost luminată! Aprinde-le și pe cele care sunt pe șemineu. Iată, este mult mai bine. Acum, vino să-mi vorbești despre tine.

Între timp, se îndreptase spre o canapea elegantă, ale cărei perne le bătu cu palma, dar Kit nu se supuse imediat invitației. Aruncă o privire în jur, asupra decorului pe care tocmai îl luminase.

– Ia te uită! Ce s-a întâmplat, mamă? Aveai obiceiul să trăiești în mijlocul trandafirilor și acum, te-ai crede pe fundul mării.

Cum exact asta era impresia pe care intenționase s-o dea când pusese să i se retapiseze camera cu bani grei, în diferite tonuri de verde, mama fu încântată:

– Mă întreb cum am putut suporta atât de mult timp acei trandafiri vulgari, mai ales când mă gândesc că sărmanul domn Brummel mi-a spus, acum câțiva ani, că eram una dintre rarele femei cărora verdele li se potrivește mai bine decât oricare altă culoare.

– Este adevărat, încuviință Kit.

Privind patul, remarcă perdelele mari, din material subțire, și se încruntă.

– Foarte elegant! Dar nu foarte convenabil...

Mama sa izbucni într-un râs fericit.

– Ce prost ești! Găsești camera mea frumoasă?

Kit veni să se așeze lângă ea, îi luă mâna și-i sărută palma.

– Da. Este după imaginea ta: la fel de frumoasă pe cât de absurdă.

– Și de asemenea după imaginea ta, replică ea.

Kit lăsă să cadă mâna mamei sale și-i spuse cu indignare justificată:

– Dumnezeule! Nu, mamă!

– În tot cazul, să spunem absurdă, reluă ea, gândindu-se că era imposibil să descopere doi bărbați mai frumoși decât fiii săi.

"Lumea bine crescută" cărora aparțineau, ar fi spus mai ponderat că gemenii Fancot erau băieți frumoși, dar de departe mai puțin seducători decât fusese tatăl lor. Nici unul, nici celălalt nu moștenise regularitatea clasică a trăsăturilor sale; semănau mai mult cu mama lor. Evident, aceasta era o frumusețe recunoscută, dar era considerată mai mult fermecătoare și încântătoare, decât frumoasă. Admiratorii săi de o oarecare vârstă o comparau cu prima soție a celui de-al cincilea duce de Devonshire. Aveau și alte puncte comune: amândouă își adorau copiii și erau foarte extravagante.

În vârstă de douăzeci și patru de ani, Kit Fancot era de talie ușor superioară celei medii. Avea umeri lați și picioarele făcute pentru

modelul actual de pantaloni colanți. Părul, mai închis decât al mamei, bătea spre șaten și gura îi era mai fermă. Dar ochii erau la fel: albaștri-cenușii, foarte vii și râzători. Moștenise zâmbetul său fermecător și purtarea firească și simplă care atrăgeau simpatie. Frații semănau ca două picături de apă și numai cine-i cunoștea foarte de aproape îi distingea. Nu se observa ce-i deosebea decât când erau unul lângă altul. Atunci se vedea că tânărul Kit era puțin mai înalt decât Evelyn și că părul acestuia era puțin mai arămiu. Dar trebuia să fii un foarte bun observator pentru a le remarca adevăratele și foarte subtilele deosebiri. Erau doar niște nuanțe: ochii lui Kit arătau mai multă bunătate, cei ai lui Evelyn aveau mai multă strălucire. Și unul și celălalt erau predispuși mai mult la râs, decât să se încrunte, dar în privirea lui Kit trecea uneori o umbră de seriozitate pe care Evelyn n-o putea înțelege. La acesta, veselia și dezamăgirea alternau într-o manieră absolut ciudată pentru Kit, al cărui caracter era mai egal. Copii, se certaseră pentru fleacuri, făcând front comun împotriva tuturor intrușilor care ar fi încercat să se amestece în certurile lor. La școală, Evelyn fusese la originea celor mai rele pozne și Kit cel care făcuse în așa fel încât să diminueze consecințele. Deveniți adulți, împrejurările îi despărțiseră pentru lungi perioade, dar nici depărtarea, nici modul lor diferit de a înțelege lucrurile nu slăbise legătura care-i unea. Nu erau deloc nefericiți că se aflau departe unul de celălalt, având fiecare viața sa, dar, când se regăseau după mai multe luni, aveau impresia că de-abia se despărțiseră.

De când ieșiseră de la Oxford, se văzuseră puțin. În familie, tradiția voia ca mezinul să îmbrățișeze o carieră politică și Kit intră în diplomație sub auspiciile unchiului său Henri Fancot, ale cărui servicii în acest domeniu tocmai fuseseră recompensate prin acordarea unui titlu de baron.

Fu numit mai întâi atașat al ambasadei la Constantinopol. Dar în acea perioadă, în Turcia totul era foarte calm și Kit nu întârzie să regrete că nu încercase să-și convingă tatăl să-i ofere un brevet de ofițer. În Europa se petreceau evenimente senzaționale și unui bărbat tânăr i se părea de neconceput să fie condamnat la inactivitate, când era plin de înflăcărare și ardea de dorința de a-și servi patria. Spre marea lui fericire, fusese transferat la Saint Petersburg, înainte ca monotonia primei sale slujbe să-l îndemne la revoltă.

Tatălui său îi datora a doua destinație. Lordul Denville se preocupare foarte puțin de politică de mulți ani, dar își păstrase totuși prieteni buni în administrație. La sfârșitul anului 1813, Kit fusese trimis pe lângă generalul lord Cathcart și nu mai avu când să dorească să se plângă de lipsa de interes a vieții sale. Cathcart era nu numai ambasador pe lângă țar, ci și înalt comisar britanic pe lângă armata rusă și în umbra sa, Kit asistă la o mare parte din strălucita campanie din 1814.

Cathcart îl întâmpinase pe Kit fără entuziasm, dar sfârși prin a-l remarca. Îl considera plăcut, inteligent și cu bune maniere; exact tânărul bine crescut de care avea nevoie un ambasador de o anumită vârstă, surmenat și ținând să primească mult. Avea tact, era abil și instinctiv discret, în ciuda aparenței de neseriozitate. Când Înălțimea Sa se duse la un congres la Viena, îl luă cu el. Și el rămăsese acolo. Lordul Castlereagh, voise să-i demonstreze interes în amintirea unchiului său și-l prezentă ambasadorului care se întâmpla să-i fie frate vitreg. Acesta, lordul Steward, se atașă de el. Kit se feri să-și trâmbițeze părerea pe care o avea despre Steward, pe care necuviincioșii din congres îl porecliseră lord Pempernickel. Dacă regreta că se despărțise de lordul Cathcart, Kit era fericit că nu fusese trimis înapoi în Rusia, acum când războiul se terminase. Luase la Viena parte atât de activă la intrigile Congresului de

pace, încât Saint Petersburgul i se păru de atunci la fel de îndepărtat ca și Constantinopolul de actualitatea politică.

În timpul ultimilor doi ani îl întâlnise de două ori pe Evelyn în străinătate, dar nu se întorsese decât o dată în Anglia, pentru a participa la funeraliile tatălui său.

Lordul Denville murise brusc la începutul primăverii anului 1816. Și de la acea dată, adică de cincisprezece luni aproximativ, lady Denville nu-și văzuse mezinul. Mai întâi crezuse că nu se schimbase deloc și i-o spuse. Apoi, se corectă și adăugă:

– Nu, sunt o proastă. Ai îmbătrânit. Bineînțeles, ai îmbătrânit. Îmi amintesc cum erai înainte să pleci, sau cel puțin încerc. Dar înțelegi, Evelyn a îmbătrânit în același timp, dar cu asta m-am obișnuit. I-ai semănat întotdeauna leit. Dragul meu, aș vrea să-mi explici cum se face că ai sosit așa, pe neașteptate. Ai adus vreo corespondență? Aduci depeșe cum fac ofițerii?

– Nu, răspunse Kit cu seriozitate. Asta este treaba mesagerilor regelui. Sunt aici pentru... a mă ocupa de afaceri personale urgente.

– Dumnezeule, Kit! După câte știu, n-ai avut niciodată așa ceva. Oare îți bați joc de mine? Și de ce?

– Dar este totuși adevărat: am de rezolvat niște afaceri personale urgente! protestă el. Ar trebui să știi, mamă. Am devenit un bărbat înstărit, ai putea spune cu adevărat burghez!

– N-aș folosi niciodată o expresie atât de vulgară! De altfel, nu este exact.

– Cum poți să spui asta, când nașul a avut bunătatea să-mi lase averea sa?

– Despre asta vrei să vorbești? Dar nu este o avere, Kit. De altfel, îmi pare atât de rău și trebuie să-ți mărturisesc că mă așteptam la mai mult.

Bembridge a trăit întotdeauna confortabil și până la urmă nu era decât independent financiar, pentru a folosi limbajul execrabil al lui Adlestrop. Bietul om! Dar nu este vina lui și nu trebuie să-i reproșezi.

– Dar nu-i reproșez, și a avut totuși independență financiară destul de largă, mamă!

– Nimic nu este prea larg în acest domeniu, replică Înălțimea Sa cu convingere. Vorbești ca Adlestrop și nu-mi place asta.

Kit știa bine că mama sa nu-i iubise niciodată pe bărbații de afaceri din familia sa, dar aceste observații cu o nuanță de amărăciune îi păreau că trebuie să merite o explicație.

– Cu te-a jignit Adlestrop, mamă? o întrebă.

– Adlestrop este un.... Oh! să nu vorbim despre asta! Zgârcitul ăla bătrân, rău intenționat! Nu știu de ce am vorbit despre el, numai că mi-a spus când a murit Bembridge, că nu este cazul să vii, sau ceva de care trebuie să te ocupi tu însuți. Nimic decât acele titluri detestabile, care nici măcar nu știu ce sunt și a căror natură te rog să nu încerci să mi-o explici, deoarece pentru mine ar fi chinezește! Înțeleg foarte bine că trebuie să fie considerate ca sfinte și că nu trebuie atinse cu nici un preț, dar în ce mă privește, nu mi-aș investi vreodată banii în ceva atât de stupid.

– Desigur, încuviință Kit. N-ai putea să-i păstrezi vreodată destul de mult timp pentru a-i investi în ceva.

Înălțimea sa se gândi îndelung și oftă.

– Nu. Este adevărat. Ce constatare deprimantă! Am încercat deseori să fac economii, dar se pare că nu sunt înzestrată pentru asta. Familia Cliffe n-a fost niciodată. Și ceea ce este teribil, Kit, este că atunci când încerc, asta duce la risipă.

Kit nu se putu stăpâni să izbucnească în râs, dar mama sa reluă foarte serios:

– Dar ăsta este adevărul! O dată am cumpărat o rochie pe un preț de nimic, pentru că tata îi făcuse o scenă Celestei referitor la cheltuielile casei, dar era atât de oribilă încât a trebuit să i-o dau lui Rimpton, fără s-o fi îmbrăcat vreodată. Și când comandam mese economice, tata se ridica de la masă și se ducea direct la "Clarendon", care era unul dintre cele mai scumpe restaurante din Londra. Da, poți să râzi, dar n-ai nici o experiență în domeniu. Te asigur că începând din clipa în care începi să faci economii, vei observa că asta duce până la urmă la cheltuieli în plus.

– Serios? Poate ar trebui să vând titlurile imediat și să încep să cheltuiesc totul.

– Prostule! Știu foarte bine că n-ai venit pentru asta. Așa că, de ce te-ai întors, dragul meu? Sunt sigură că nu pentru a te ocupa de afacerile tale prodigioase. Nu încerca să-mi spui baliverne.

– În nici un caz, este adevărat, recunoscu Kit.

– Ca să spun adevărul, mi-a venit în minte o idee... stupidă probabil, dar de care nu pot să scap... Mă gândeam că Evelyn are probleme, sau că poate pur și simplu avea nevoie de mine. Așa că, am invocat pretextul unor afaceri urgente pentru a cere un concediu. Iar acum, dacă te gândești că am prea multă imaginație, spune-mi-o, aș fi încântat!

Dar dimpotrivă, mama sa răspunse cu un aer surprins.

– Așadar, continuați să aveți unul pentru celălalt acele reacții subconștiente? Ca și când nu v-ar fi suficiente propriile griji!

– Înțeleg: n-am prea multă imaginație. Presentimentul nu m-a înșelat. Ce nu este în regulă, mamă?

– Oh, nimic, Kit. Adică nimic ce ai putea rezolva tu și chiar absolut nimic dacă Evelyn nu se va întoarce mâine.

– Să se întoarcă? Dar oare unde este?

– Nu știu, mărturisi Înălțimea Sa. Nimeni nu știe.

Mai întâi umit și în același timp neîncrezător, Kit își aminti că atunci când îl văzuse pe scară, mama sa îl luase drept Evelyn și păruse ciudat de ușurată. Nu fusese niciodată o mamă îngrijorată. Chiar când Evelyn și cu el erau copii, escapadele lor nu-i tulburaseră niciodată seninătatea. Mai târziu, când nu dormeau acasă, prefera mai degrabă să se facă să creadă că uitase de planurile lor, decât să-și imagineze că li se întâmplase ceva.

Spuse, pe un ton liniștitor:

– A plecat fără îndoială să se distreze. De ce te agiți atât de mult, mamă? Îl cunoști pe Evelyn!

– Da și în alte împrejurări nici măcar nu i-aș fi observat absența. Dar când a plecat din Londra, m-a asigurat că se întoarce într-o săptămână și acum sunt zece zile de când a plecat...

– Ei și?

– Nu înțelegi, Kit! Totul depinde de întoarcerea sa. Mâine trebuie să cineze pe Mount Street, pentru a fi prezentat bătrânei lady Stavely, care a venit special din Berkshire pentru a-l cunoaște. Îți imaginezi ce se va întâmpla dacă nu va fi acolo? Vom fi într-o situație imposibilă. Este îngrozitor de rigidă și Stavely mi-a spus ceva care mă face să mă gândesc că este doar pe jumătate mulțumită.

– Pe jumătate mulțumită de ce? o întrerupse Kit năucit. Cine este persoana și de ce naiba vrea să-l cunoască pe Evelyn?

– Oh! Dumnezeule! Evelyn nu ți-a spus? Nu, evident, corespondența n-a avut timp să ajungă. Ceea ce se întâmplă, este că i-a cerut mâna domnișoarei Stavely. Stavely a fost foarte mulțumit și Cressy nu pare ostilă acestei idei, dar totul depinde de bătrâna lady Stavely. Trebuie să știi că-l îngrozește pe Stavely și că el va renunța la această căsătorie la simpla încruntare a mamei sale. Tremură că ea îi va lăsa averea fratelui său, dacă o ofensează. Să n-am avere mă face aproape fericită: oare cum

aș putea suporta ideea ca fiii mei iubiți să tremure în fața mea?

Asta îl făcu să zâmbească puțin.

– Nu cred că ar fi cazul.

Dar cum se face că Evelyn nu mi-a făcut vreodată o cât de mică aluzie la această cerere în căsătorie? Nu-mi amintesc să fi menționat în scrisorile sale numele domnișoarei Stavely.

Nici tu, mamă. Probabil s-a petrecut foarte neașteptat. Aș putea să jur că Evelyn nu se gândea la căsătorie ultima dată când mi-a scris, și nu este o lună de atunci.

Oare domnișoara Stavely este foarte frumoasă? A fost o dragoste fulgerătoare?

– Nu, nu. Vreau să spun... o cunoaște de.... Oh!.... foarte mult timp. De cel puțin trei ani.

– Și nu i-a venit ideea decât acum? Nu i se potrivește. De fiecare dată când s-a îndrăgostit, a fost întotdeauna dragoste fulgerătoare. Așa că nu încerca să-mi spui că i-au trebuit trei ani să se atașeze de această tânără persoană.

N-ai să reușești, draga mea. Îl cunosc prea bine!

– Nu, bineînțeles că nu. Nu înțelegi, Kit! De data aceasta nu este vorba de o dragoste trecătoare.

Îl văzu gata să izbucnească în râs, se strădui să rămână serios, dar eșuă lamentabil. Atunci mama sa reluă cu prefăcută seninătate:

– A trecut de vârsta acestor.... ștrengării.

– Oh! Serios? spuse politicos domnul Fancot.

– Da. În tot cazul, are intenția să-și schimbe modul de viață. Și acum, când este capul familiei, probabil înțelegi că trebuie să se gândească și la succesiune.

– Da bineînțeles! exclamă domnul Fancot, luând un aer copleșit.

Ce neghiob sunt! Evident, dacă i s-ar întâmpla un accident fatal, eu i-aș succeda! Și vrea să facă tot posibilul pentru a mă împiedica! Oare cum nu m-am gândit mai devreme?

– Oh! Kit, este groaznic. Știi foarte bine…

– Desigur, mamă. Și acum, dacă mi-ai spune adevărul?

Capitolul 2

Un timp, se lăsă tăcerea. Înălțimea Sa ridică ochii spre el și oftă profund.

– Totul este din vina unchiului tău Henry, declară ea. Și a tatălui tău.

Se întrerupse și adăugă cu tristețe:

– Și de asemenea a mea, nu pot să neg, Kit! Evident, mă gândeam că, atunci când tatăl tău va muri, voi putea să-mi plătesc o parte din datorii și să trăiesc confortabil. În acea perioadă, nu știam ce înseamnă să fii văduvă. Știi oare că este o adevărată înșelătorie, dragul meu? Nu, desigur, cum ai putea să știi? Dar acesta este adevărul. Și pe deasupra, adăugă cu vehemență, creditorii o știu! Ceea ce le dă posibilitatea să pretindă, să înceapă să mă hărțuiască, acum, când sunt văduvă, cu mai multă înverșunare decât când trăia tatăl tău. Mi se pare o prostie.... și în plus, atât de nemilos.

De când ajunsese la vârsta de bărbat, Kit nu petrecuse decât puțini ani în casa părinților săi, dar această mărturisire nu-l surprinse. Dintotdeauna, dificultățile materiale ale bietei lor mame fuseseră motiv

de griji pentru ei. Evitaseră perioade penibile care o descumpăniseră pe lady Denville și o făcuseră să adopte o atitudine nesinceră, care alterase și răciseră relațiile de familie.

Bărbat cu principii rigide, lordul Denville era lipsit de căldură umană, ca și de înțelegere și fantezie. Avea cu cincisprezece ani mai mult decât soția sa și aparținea, atât prin temperament cât și prin vârstă, unei generații mult mai rigide. Nu se lăsase învins de sentimente decât o singură dată, când cedase farmecului încântătoarei lady Anabel Cliffe, devenită idolul înaltei societăți încă de la ieșirea din pension. O ceruse în căsătorie tatălui său, contele Baverstock care, în fruntea unui domeniu destul de șubrezit și a mulți urmași, acceptase cu recunoștință. Dar calitățile care-l fascinaseră la tânăra fată, îi părură insuportabile la o soție și începu s-o remodeleze. Eforturile îi fură zadarnice și nu avură ca rezultat decât să-i inspire ladyei Denville groaza de a-i displăcea. Rămase aceeași femeie, tandră și aiurită, dar își dărui dragostea fiilor săi gemeni, făcând tot ce putea pentru a-i ascunde soțului inconsecvențele sale.

Gemenii o adorau. Incapabili să discearnă afecțiunea adevărată pe care o ascundea rigiditatea tatălui lor, deveniră foarte repede aliații mamei.

Ea se juca, râdea, plângea cu ei, le ierta greșelile și le înțelegea problemele – iar ei nu-i găseau nici un defect.

Așa că, domnul Fancot nu fu surprins, nici scandalizat să afle că mama sa era din nou îndatorată.

O întrebă simplu:

– Ești lefteră, draga mea? Și în ce măsură?

– Nu știu. Haide, comoara mea, oare cum mi-aș putea aminti tot ce am împrumutat de ani și ani de zile?

Kit era totuși puțin surprins.

– Ani și ani? Dar mamă, acum trei ani, când ai fost obligată să-i mărturisești tatei în ce încurcătură te aflai, nu te-a întrebat suma totală pe care o datorai și nu ți-a promis că va fi totul plătit?

– Da, este adevărat, răspunse ea, dar nu i-am spus. Nu știam. Oh! nu caut să mă disculp și recunosc că oricum nu i-aș fi mărturisit. Nu pot să-ți explic, Kit, și nu începe să-mi spui că am greșit sau că am fost lașă, pentru că-mi dau seama de asta și-mi este rușine. Cel puțin când Adlestrop a început să noteze tot ce spuneam...

– Ce? exclamă Kit. Era prezent?

– Da, oh da! După cum știi, tatăl tău avea deplină încredere în el și întotdeauna el a administrat totul, așa că...

– Este extraordinar pentru cineva care se mândrea atât de mult cu corectitudinea! Să-l facă să participe la o asemenea discuție pe omul său de afaceri! exclamă Kit, cu ochii strălucind de mânie.

– Recunosc că aș fi preferat să nu asiste deloc, dar presupun că nu putea face altfel. Adlestrop era cel care cunoștea posibilitățile domeniului.

– Nu mă îndoiesc că Adlestrop este un om de bine și că are grijă de interesele noastre, dar este o lipitoare și tata ar fi trebuit să-și dea seama de asta. La o cheltuială cât de mică, ieșind din obișnuit, reacționa ca și când am fi ajuns la sapă de lemn.

– Da, asta spune și Evelyn, încuviință mama sa. Poate aș fi avut curajul să-i spun totul tatălui tău, dacă nu mi-ar fi impus prezența lui Adlestrop. Dar nu cred că aș fi fost în stare. Știi cum era când se supăra pe cineva. Dar dacă aș fi știut că problemele mele vor cădea asupra lui Evelyn, aș fi fost obligată să-i mărturisesc totul.

– Dacă ai fi știut din ce se compunea acest "totul!".... nu se putu stăpâni Kit s-o întrerupă.

– Bineînțeles, sau dacă aș fi avut șiretenia să-i încredințez treburile mele lui Adlestrop!

– Dumnezeule, nu! Asta ar fi trebuit să se rezolve între tata și tine, dar nu trebuie să te deprime ideea că Evelyn poate să suporte consecințele. Oricum, asta s-ar fi întâmplat și dacă datoriile tale ar fi fost plătite de tata sau de el, este același lucru.

– Dar te înșeli întru totul! obiectă Înălțimea Sa. Dimpotrivă, este o mare diferență! Evelyn nu este în măsură să le plătească.

– Ce neghiobie! răspunse Kit. N-are mai mult decât tine simțul economiei, dar n-ai să mă faci să cred că a putut să-și risipească toată moștenirea în atât de puțin timp. Nu trebuie să exagerezi!

– Bineînțeles că nu. De altfel, nu este liber s-o facă. Notează că nu insinuez că și-ar fi dorit-o, deoarece nu este atât de ușuratic cum pretindea tatăl tău. Și trebuie să spun, Kit, că tatăl tău a fost foarte nedrept lăsându-i moștenirea în condiții atât de supărătoare. I-a spus unchiului tău Henry că asta era pentru că Evelyn nu este mai serios decât mine! Și totuși, n-a știut niciodată cele mai grave două trăsnăi ale fratelui tău: când v-ați întors de la Oxford și tu ai reușit, încă mă întreb cum, să-l smulgi din ghearele scorpiei aceleia îngrozitoare și când eu i-am plătit datoriile la joc după acea infernală întâmplare din Pall Mall, în care s-a aflat implicat din naivitate. Mi-am vândul colierul de diamante și tatăl tău n-a știut niciodată nimic. În consecință, cu ce drept i-a spus unchiului tău că...

– Ce-ai făcut? o întrerupse Kit, pentru prima dată stupefiat de la începutul conversației cu mama sa iubită. Aceasta zâmbi radioasă.

– Bineînțeles, am pus să fie copiat! Nu sunt chiar atât de proastă să nu mă gândesc la asta. Este la fel de frumos și ce-mi pasă de diamantele veritabile, când unul din fiii mei este într-o situație critică!

– Dar era o bijuterie de familie!

– Nu fac nici un caz de bijuteriile de familie, decretă Înălțimea Sa. Știu, era proprietatea lui Evelyn, dar la ce-i putea folosi, când sărmanul avea mai multă nevoie de bani pentru a-și plăti datoriile de joc? I-am povestit totul mai târziu și te asigur că a fost întru totul de acord.

– Îmi imaginez cu ușurință. Și fiul său? întrebă Kit.

– Dragul meu, ești chiar prost! De ce acest copil, care n-a fost nici măcar conceput, ar protesta în legătură cu ceva despre care oricum nu va ști niciodată nimic?

– Oare.... ai lichidat și alte bijuterii de familie? o întrebă cu un amestec de teamă și amuzament.

– Nu, nu cred. Dar știi că n-am memorie bună. Oricum, n-are nici o importanță: ce s-a făcut s-a făcut și am alte griji în minte. Dragul meu, te rog, încetează să-mi vorbești despre lucruri inutile.

– Nu cred că este lipsit de importanță, replică fiul său cu blândețe.

– Atunci încetează să-mi pui întrebări stupide, sau să-mi povestești că ar fi la fel de ușor pentru Evelyn să-mi plătească datoriile, cum ar fi fost pentru tatăl tău. Probabil ai citit acel testament îngrozitor. Evelyn nu are mai multă putere asupra averii tatălui său decât tine. Totul a fost încredințat unchiului tău.

Kit se încruntă.

– Îmi amintesc că tata a creat un fel de tutelă, dar că nu se întindea asupra veniturilor domeniului. Unchiul nu avea puterea nici să i le rețină, nici de a comenta cheltuielile lui Evelyn. Dacă îmi amintesc bine, Evelyn nu are dreptul să se atingă de capital înainte de treizeci de ani, decât cu acordul unchiului, numai dacă acesta din urmă nu consideră că a devenit destul de serios, încât să pună capăt acestei tutele. Știu că tata a greșit stabilind ca termen vârsta de treizeci de ani; douăzeci și cinci ar fi fost

mult mai normal. Evelyn a fost supărat. Cine n-ar fi fost? Dar asta n-a schimbat mare lucru în viața sa. Tu însăți ai spus că nu avea intenția să-și risipească tot capitalul. Știi, mamă, veniturile sale sunt considerabile! În plus, unchiul i-a spus că era dispus să consimtă la vânzarea unor titluri, pentru a plăti datoriile cele mai importante pe care le făcuse, pentru că nu considera normal ca veniturile lui să fie reduse la o sumă infimă în acești ani.

– Da, încuviință Înălțimea Sa, a spus asta și m-a mirat mult din partea sa. De obicei este atât de prudent.

– Nu! Pur și simplu nu merge niciodată până la capătul disponibilităților și în tot cazul nu le depășește vreodată. Dar adevărul este, mamă, că dacă i-ai fi mărturisit dificultățile tale, sunt convins că ar fi plătit totul în acea perioadă.

– Henry? Probabil ți-ai pierdut mințile! Când mă gândesc la modul în care m-a tratat mereu și la avertismentul cu care l-a gratificat pe Evelyn, ale cărui datorii nu erau nimic pe lângă ale mele.... Oh! nu, nu, aș fi preferat să mor decât să mă supun bunului său plac. Mi-ar fi impus cele mai umilitoare condiții, m-ar fi condamnat să trăiesc până la sfârșitul zilelor în acea oribilă casă de văduvă, la Ravenhurst, sau și mai rău.

Kit rămase o clipă tăcut. Știind că lordul Henry Brumby o considera pe cumnata sa incorigibilă, nu se putea împiedica să se gândească la faptul că mama sa avea dreptate în ce spunea. Se încruntă și mai mult.

– De ce naiba nu i-a vorbit Evelyn? Ar fi putut discuta mult mai ușor decât tine cu unchiul.

– Crezi? Oricum, n-a făcut-o. De altfel, nu-mi cunoștea situația, pentru că nu m-am gândit să-i vorbesc vreodată despre ea. Cum aș fi putut bănui că aproape toți oamenii cărora le datoram bani mă vor hărțui brusc și unii chiar în mod grosolan? În tot cazul, n-aș fi vrut să-l supăr cu problemele

mele, știind că le avea pe ale lui. Îmi închipui că mă cunoști destul de bine pentru a ști că n-aș fi fost atât de egoistă.

Kit răspunse zâmbind, nu fără ironie.

– Într-adevăr încep să te cunosc, mamă. Dar mi-ar plăcea totuși să precizezi cum socoteai să rezolvi problema, fără măcar să-i fi vorbit lui Evelyn.

– Ei bine, în momentul acela, nu știam că voi fi obligată să-mi plătesc datoriile, îi explică ea. N-o făcusem niciodată, doar parțial din când în când, când mi se cerea cu prea multă insistență. Așa că, îți poți imagina ce șoc a fost pentru mine când domnul Child a refuzat politicos, dar categoric, să-mi împrumute trei mii de lire, care mi-ar fi permis să scap de altele mai urgente și chiar m-a rugat să nu măresc soldul debitelor de la el cu nici măcar o guinee... ca și când nu i-aș fi plătit mereu dobânzile pe care i le datoram, ceea ce jur că am făcut.

Din ce în ce mai uimit, domnul Fancot o întrerupse.

– Dar de ce-mi vorbești despre Child, mamă? Tata nu i s-a adresat niciodată.

– Oh! nu, dar tatăl meu o făcea, iar unchiul tău Baverstock continuă totul firesc, acum, când bunicul a murit, ceea ce face să-l cunosc dintotdeauna. Este un bărbat de o inteligență superioară, care a fost mereu bun cu mine. Și iată cum am ajuns să deschid un cont la el.

Domnul Fancot, căruia începuse să i se ridice părul în cap, încercă să obțină indicații mai precise referitoare la contul mamei sale la Child's Bank. Din explicațiile sale crezu că înțelege că avea drept singur motiv un împrumut substanțial consimțit de domnul Child într-un moment de rătăcire.

În timp ce o asculta cu îngrijorare sporită, mama sa se întrerupse și-i puse mâna pe braț, spunându-i pe un ton rugător:

– Știi probabil ce înseamnă să dai – cum spune Evelyn – de bucluc! Ce expresie vulgară! Tu n-ai datorii?

– Nu! Îmi pare rău, dar n-am.

– Deloc? se miră mama sa.

– În nici un caz, nici una pe care să nu fiu în măsură s-o plătesc! Poate datorez sume nesemnificative ici și colo, dar.... Oh! nu mă privi așa, sunt chiar fiul tău și nu cred că am fost schimbat de doică, draga mea.

– Nu spune prostii. Dar asta mi se pare extraordinar! Presupun că, trăind în străinătate cum faci tu, n-ai avut ocazia să contractezi datorii, spuse ea pentru a se scuza. Cu respirația tăiată, avu doar forța să spună:

– Ai nimerit-o, mamă!

Și luându-și capul în mâini, răvășindu-și buclele negre, izbucni într-un nestăpânit hohot de râs.

Deloc ofensată, mama sa începu să râdă și ea.

– Acum, te regăsesc. Știi, o clipă m-ai făcut să mă gândesc la tatăl tău. Nu-ți poți imagina impresia pe care mi-a făcut-o.

– Nu se poate! Și a fost teribil? Voi încerca să nu mai fac. Dar spune-mi! Când Child a refuzat noul credit, nu i-ai spus lui Evelyn?

– Nu. La drept vorbind, am crezut că voi fi forțată, până în clipa în care, în plină noapte, mi-a venit ideea să-i cer un împrumut lui Edgebaston. Ciudat, nu-i așa dragul meu, cum uneori soluția problemelor îți vine în minte noaptea.

– Te-ai adresat lordului Edgebaston? bâigui Kit.

– Da, și a acceptat să-mi împrumute cinci mii de lire, dobândă bineînțeles, ceea ce m-a scos din încurcătură. Oh! Kit, nu te încrunta așa. Oare crezi că aș fi făcut mai bine să mă adresez lui Bonamy Ripple? Dar nu puteam, înțelegi, pentru că era plecat la Paris și problema era cam..... urgentă.

De când își putea aminti Kit, acest dandi de o anumită vârstă și extrem de bogat le frecventase casa. Cei doi frați își băteau joc de el, iar tatăl lor îl trata cu indiferență. Fusese unul din numeroșii admiratori ai ladyei Denville și, după căsătoria acesteia, devenise cel mai devotat curtezan al ei. Se șoptea că rămăsese celibatar, din dragoste pentru ea. Dar cum silueta sa te făcea să te gândești la o pară coaptă și nu-l personaliza nimic în afară de expresia în același timp melancolică și amabilă și de petele de tutun de prizat care-i presărau obrajii grași, cei mai răi amatori de scandal nu puteau să găsească altceva în cultul său pentru lady Denville decât ocazia de a-și bate joc de el.

Obișnuiți cu vizitele sale frecvente la Hill Street, gemenii îl suportau cu o îngăduință disprețuitoare pe care ar fi arătat-o pentru un câine de salon prea bine hrănit, pe care l-ar fi adoptat mama lor. Kit s-ar fi strâmbat de râs dacă ar fi auzit pe cineva insinuând că atașamentul lui sir Bonamy ar fi avut ceva echivoc, dar nu găsea mai puțin de dorit ca mama sa să i se adreseze pentru a o ajuta să iasă din dificultățile financiare. Și nu i-o ascunse.

– Dumnezeule, Kit, ca și când ar fi ceva nou! exclamă ea. Este de departe cea mai ușoară soluție. Este atât de bogat, încât nici măcar nu știe cât îi datorez și nu-mi cere niciodată dobândă. Și sunt sigură că nu i-a venit niciodată în minte să mă sâcâie să-i plătesc. Poate este ridicol și a devenit pe zi ce trece mai gras, dar sunt ani de zile de când m-am obișnuit să mă bizui pe el în mii de feluri. Printre altele, el mi-a vândut bijuteriile și a pus să fie copiate și... Oh! îmi pare rău că am vorbit despre el. Îmi amintește că pentru asta a plecat Evelyn.

– Ripple? întrebă năucit Kit.

– Nu, lordul Silverdale, răspunse mama sa.

– Pentru Dumnezeu, mamă! izbucni Kit, despre ce vorbești?

Ce naiba are de-a face Silverdale în toate astea?

– Are o broșă a mea, spuse mama sa, brusc melancolică. I-am dat-o ca miză pentru a continua să joc, când n-a mai vrut să accepte recunoașterea datoriilor mele.

Ceva îmi spunea că norocul se va întoarce și asta s-ar fi putut întâmpla dacă Silverdale n-ar fi oprit partida. Nu pentru că regret că mi-am pierdut broșa, deoarece nu mi-a plăcut niciodată foarte mult și chiar mă întreb de ce am cumpărat-o. Am crezut probabil că mi-a plăcut, dar nu-mi amintesc de ce.

– Evelyn a plecat s-o răscumpere? o întrerupse Kit. Unde este Silverdale?

– La Brighton. Evelyn a spus că n-avea timp de pierdut, așa că a plecat conducând el însuși faetonul cu noii săi cai vânăt-rotați și a spus că avea intenția să meargă mai întâi la Ravenhurst, ceea ce a și făcut.

– O clipă, mamă! interveni Kit, încruntându-se din nou. De ce a considerat Evelyn necesar să meargă la Brighton? Desigur, era obligat să-ți răscumpere broșa, Silverdale se aștepta cu siguranță la asta. Dar aș fi crezut că o simplă scrisoare cu o poliță pentru bancă ar fi fost de-ajuns.

Lady Denville, consternată, făcu ochii mari.

– Da, dar nu înțelegi cum s-a întâmplat, dragul meu. Nu-mi pot imagina cum am putut fi atât de zăpăcită, dar când am lăsat-o amanet, uitasem că era vorba de una dintre bijuteriile care fuseseră copiate! Personal, consider că așa îi trebuia lui Silverdale care a fost atât de nesuferit și a refuzat să-mi accepte angajamentul scris, dar Evelyn a declarat că era de cea mai mare importanță să recupereze broșa, înainte ca Silverdale să descopere că nu era decât o imitație.

Domnul Fancot oftă profund.

– Este și părerea mea.

– Dar Kit, spuse Înălțimea Sa, foarte senină, este pur și simplu o risipă! I-am dat în compensație cinci sute de lire pe care le datoram, ceea ce reprezintă valoarea broșei veritabile. Bineînțeles, imitația nu valorează mai mult de o zecime. Ar fi o nebunie din partea lui Evelyn să dea o asemenea sumă pe o broșă fără valoare!

Domnul Fancot se jucă o clipă, dar numai o clipă, cu ideea de a-i explica originalei lady Denville de cel puțin incorecte erau opiniile sale în materie. Era un tânăr bărbat inteligent și-și dădu seama că ar fi fost timp pierdut. Așa că se mulțumi să spună, îndată ce-și regăsi calmul:

– Foarte bine, să nu mai vorbim despre asta. Când a plecat Evelyn?

– Dragul meu, nu m-ai ascultat; acum zece zile.

– Nu i-ar fi trebuit zece zile dacă-l găsea pe Silverdale la Brighton. Așa că, probabil nu era acolo. Evelyn trebuie să fi aflat că era în altă parte și s-a hotărât să se ducă acolo.

– Ah! crezi că asta s-a întâmplat?

Fața i se lumină.

– Aveam cele mai groaznice presimțiri. Dar dacă Silverdale s-a dus la proprietatea sa din Yorkshire și Evelyn s-a dus să-l găsească, este foarte normal să nu se fi întors încă.

Se întrerupse, se gândi și scutură din cap.

– Nu, Evelyn nu s-a dus în Yorkshire. Și-a petrecut noaptea la Ravenhurst, cum mi-a spus și apoi a plecat la Brighton. Asta o știu de la valetul său, care l-a însoțit. Dar nu știu dacă l-a găsit sau nu pe Silverdale. Totuși, s-a întors în aceeași zi la Ravenhurst și și-a petrecut noaptea acolo. Dar a plecat din nou a doua zi dimineață și în împrejurări curioase.

– În ce fel "curioase", mamă?

– Și-a luat doar geanta pentru noapte și l-a trimis înapoi pe Challow la Londra, cu restul bagajelor, sub pretext că nu mai avea nevoie de el.

– Ah! ah! spuse Kit pe un ton gânditor. I-a spus lui Challow unde se duce?

– Nu și este unul din motivele pentru care mă frământ.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, spuse Kit, cu o licărire de amuzament în ochi. Și-a trimis și valetul personal înapoi la Londra? Îmi imaginez că Fimber este cu el încă?

– Ai pus degetul pe unul din punctele care mă neliniștesc. N-a vrut să-l ia pe Fimber în Sussex. I-a spus că n-avea loc pentru el în faeton, ceea ce era de altfel întru totul adevărat, deși asta l-a înfuriat ușor pe Fimber. Aș fi preferat să găsească un loc mic pentru el, pentru că știu că nu i se poate întâmpla nimic cu Fimber. Și Challow este foarte bun, dar nu.... la fel de ferm! Sunt atât de liniștită când știu că sunt amândoi cu Evelyn când pleacă într-una din escapadele sale.

– Te înțeleg, mamă, răspunse serios Kit.

– Dar nici unul dintre cei doi nu este cu el, Kit! Și nu-i de râs! Sunt convinsă că i s-a întâmplat un accident, sau că se află în Dumnezeu știe ce situație dificilă. Oare cum poți să râzi?

– N-aș râde dacă aș fi crezut asta. Haide, încetează să te agiți, mamă, nu te-am văzut niciodată comportându-te atât de prostește. Ce crezi că i s-ar fi putut întâmpla lui Evelyn?

– Nu crezi... că l-a văzut pe Silverdale, că s-a certat cu el și că s-au bătut în duel în acea zi?

– Luându-și cu el geanta pentru noapte în chip de martor? Ei bine, nu! Te agiți degeaba, mamă. Îl cunosc destul de bine pe Evelyn pentru a te asigura că face o mică escapadă și nu dorește să știi despre ea. Știa foarte bine că ar fi aflat dacă i-ar fi luat pe Fimber sau Challow cu el. Dacă prezența acestora lângă el te liniștește, este natural ca Evelyn s-o considere uneori stânjenitoare. În ceea ce privește posibilitatea unui

accident, ai fi fost informată. Crede-mă, nu s-ar fi dus să-l vadă pe Silverdale fără cărți de vizită și nu le avea.

– Nu, este adevărat, consimți Înălțimea Sa. Nu m-am gândit la asta.

O clipă păru că-și recapătă curajul, dar curând se posomorî din nou. Ochii săi frumoși se umbriră.

– Dar suntem într-un asemenea moment, Kit! Când atâtea lucruri depind de prezența sa la Mount Street, mâine. Oh! nu, nu se poate să fi făcut o escapadă acum.

– Mă întreb asta. Mi-ar plăcea să aflu ceva mai mult despre această logodnă, mamă. Mi-ai explicat că n-a avut timp să-mi vorbească el însuși despre ea. Este cam greu să cred, mamă dragă. Poate n-am primit scrisoarea care să mă anunțe că era pe punctul să facă cererea în căsătorie, dar nu mi-a vorbit vreodată despre această tânără persoană în scrisorile precedente. Și este atât de puțin genul său, încât dacă altcineva în afară de tine mi-ar fi anunțat această veste, nu l-aș fi crezut vreodată. Pentru mine, nu există decât un motiv care poate explica faptul că Evelyn nu mi-a vorbit deloc... Se întrerupse, cu privirea în gol, ca și când se străduia să fixeze un obiect neclar...

– ... că era pradă unor asemenea dificultăți, încât să fi fost neputincios să-l ajut, sau că era obligat să facă ceva ce-i displăcea.

– Oh! nu, nu, nu! exclamă lady Denville, îngrozită. Am discutat împreună și mi-a spus că deoarece s-a hotărât să se căsătorească, ar fi de preferat s-o facă la fel ca altă dată, fără pasiune excesivă de vreo parte. Și găsesc că are dreptate, pentru că femeile de care se îndrăgostește nu sunt niciodată posibile soții... sunt chiar absolut imposibile. În plus, se îndrăgostește atât de des, bietul de el, încât cel mai important este să ia de soție o fată rezonabilă, binecrescută, care nu va avea inima frântă și nu va face scene de fiecare dată când va descoperi că are o "prietenă bună".

– Într-adevăr, este cel mai important pentru el! Dacă înțeleg bine, este esențial ca viitoarea soție să fie înzestrată măcar cu o doză bună de indiferență și să fie binecrescută. Poate să fie acoperită cu pistrui; sau să se uite cruciș, sau....

– Dimpotrivă! Fără îndoială se spune că nimic din aspectul său fizic nu trebuie să fie de natură să-l îndepărteze pe Evelyn și că trebuie să aibă niște afinități amândoi.

Kit o privi cu ochii strălucind de mânie.

– Tu ai pus la cale această căsătorie, mamă? Asta îți dorești pentru Evelyn? Spune!

Ea rămase tăcută o clipă și când începu iar să vorbească, spuse cu o voce gâtuită:

– În ce mă privește, am greșit că n-am făcut o căsătorie de conveniență. Tatăl tău s-a îndrăgostit de mine. Cei din familia Fancot au spus că era nebun, dar nimic nu l-a putut determina să-și schimbe hotărârea de a se căsători cu mine. Iar eu.... nu aveam decât șaptesprezece ani și era atât de frumos, întru totul tipul de erou pe care-l visează elevele! Dar familia Fancot avea dreptate. Eram foarte nepotriviți.

– Nu știam, răspunse cu blândețe Kit. Iartă-mă, mamă. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc pe acest ton. Dar nu mi-ai spus adevărul. Ascultându-te, s-ar crede că Evelyn s-a resemnat să se căsătorească, de parcă ar avea treizeci și patru de ani și nu douăzeci și patru... Nu ține!

– Ba da, ți-am spus adevărul! exclamă cu indignare mama sa.

Citi bănuiala pe chipul lui și adăugă:

– Cel puțin parțial.

Kit nu se putu împiedica să zâmbească.

– Spune-mi-l în întregime.

Acum o clipă, m-ai asigurat că totul era din vina unchiului și de asemenea a ta. Dar cum ați procedat pentru ca Evelyn să accepte să facă o căsătorie de conveniență? Nu depinde de unchiul pentru a trăi și nu trebuie să-i dea socoteală. Singurul drept pe care-l are unchiul, este să-i interzică să se atingă de capital.

– Dar este exact ce dorește el să facă, replică mama sa. În sfârșit, presupun că nu-și dorește într-adevăr s-o facă, dar ar fi o mare ușurare pentru el să fie scăpat de toate necazurile și grijile pe care i le cauzează datoriile mele.

– Datoriile tale? Să fie oare domnișoara Stavely o moștenitoare? Iar Evelyn este destul de nebun pentru a-și imagina că va putea dispune după voia sa de averea soției? Nu este posibil!

– Nu. Oricum, nu s-ar fi gândit la asta, chiar dacă era posibil. Ceea ce vrea, este să-mi plătească datoriile din propria sa avere. Spune, așa cum ai spus-o și tu, Kit, că tata ar fi trebuit s-o facă și că este același lucru dacă le ia asupra sa. Și adaugă chiar că vrea s-o facă fără știrea unchiului tău. Așa că s-a dus să-l vadă, pentru a încerca să-l convingă să pună capăt acelei tutele, arătându-i cât era de neplăcut, la vârsta sa, să fie tratat ca un licean. Ceea ce este adevărat, Kit.

– Da, știu. Și ce a răspuns unchiul?

– Ei bine, nu i-a spus mare lucru, doar că și el ar fi foarte fericit să scape de această tutelă și că o va face cu plăcere, îndată ce Evelyn va înceta să-și facă de cap. Dar apoi, a venit să mă vadă și, deși a fost foarte rigid, trebuie să recunosc că a discutat fără acea aroganță care mă intimidează atât de tare. A vorbit despre Evelyn cu multă bunăvoință, spunând că are mari calități și că deși este mult prea nepăsător și afemeiat, nu se dedă la excese detestabile și nu frecventează oameni din clasa de jos cum, după el, este moda la unii oameni tineri. Apoi, a adăugat

că i-ar plăcea să-l vadă căsătorit cu o tânără fată de valoare, deoarece crede că această căsătorie îi va desăvârși formarea, îl va face mai serios și mai conștient de responsabilitățile sale. Deși se teme că nu te va egala niciodată.

– Sunt foarte impresionat! Oare ce l-a apucat să spună un lucru atât de ridicol? I-ai dat să prizeze pudră?

Înălțimea Sa râse.

– Nu, doream mai degrabă să-l sărut pentru a-i mulțumi că are o părere atât de bună despre tineri. De altfel, știu că acesta este adevărul. Oh! nu vreau să spun că ești un model de virtute și nu te osteni să iei un aer atât, atât de....

– Mulțumit? propuse acest fiu indignat.

– Ești îngrozitor. Tot ce voiam să spun, ca și unchiul tău, era că se poate conta mai mult pe tine decât pe Evelyn. Întotdeauna a fost așa. Și aș vrea să încetezi să glumești! Subiectul este foarte serios.

Ridică ochii spre el și spuse cu tristețe:

– Știu că sunt puțin cu capul în nori, Kit, dar nu când este vorba despre interesele fiilor mei, te asigur. Pentru ei, aș fi în stare de orice sacrificiu. De fapt, m-am întrebat dacă n-ar trebui să schimb din nou tapetul din această cameră și să aleg albastru, roz sau un ton pai, chiar dacă sunt culori cam comune. Știi că se spune că verdele aduce ghinion. Ori, nu există îndoială că am avut ghinion la joc în ultimele luni, ceea ce nu l-a ajutat cu nimic pe sărmanul Evelyn. Îmi spuneam că dacă puteam să câștig o sumă mare de bani, n-ar mai avea necazuri. Dar vai! norocul nu mi-a surâs aproape niciodată. Asta mă face să mă gândesc la ceva care m-a intrigat întotdeauna. Se aude mereu vorbindu-se despre oameni care au pierdut o avere la joc, dar niciodată despre cei care au câștigat una. Mi se pare foarte ciudat. Oare unde se duc toate aceste averi pierdute?

– În orice caz, niciodată în buzunarul tău, mamă dragă, asta este tot ce știu. Așa că, te rog, nu schimba culoarea camerei tale. Te-ar costa o avere.

– Da, dar aș da-o cu dragă inimă, spuse ea foarte serios.

Adăugă, pe un ton înțepat:

– Și nu văd ce te face să râzi astfel.

– Să nu mai vorbim despre asta, mamă. Dar crede-mă, nu mai face sacrificii pentru Evelyn, sunt convins că nu le va aprecia la justa lor valoare.

– Asta îmi este egal. N-are importanță. Nu la averi și la datorii mă gândeam când ți-am spus că afacerea este foarte serioasă. Mă întreb cum am ajuns să vorbim despre lucruri atât de prozaice! Kit, nu-i voi spune niciodată unchiului tău, dar ție îți pot spune. Crezi că vreau să aranjez din interes această căsătorie pentru Evelyn. Dar nu este adevărat. Nu sunt interesată decât să-l văd că se simte bine. Și asta va fi situația, pentru că Henry spune că tutela va fi ridicată îndată ce Evelyn se va căsători.

Ezită, se încruntă, și reluă:

– Nimeni nu-l înțelege pe Evelyn mai bine decât tine, Kit, dar ai lipsit atât de mult încât nu știi.... nu-ți dai seama.... Oh! Dumnezeule, este atât de greu să-ți explic.

Orice urmă de veselie dispăruse din privirea lui Kit, care scruta cu intensitate chipul mamei sale. Se așeză din nou lângă ea și-i luă mâna, ca pentru a o liniști.

– Știu. Și eu mă simt incapabil să-ți explic acel sentiment pe care-l am deja de mult timp, că ceva nu este în ordine. N-am descoperit nici un motiv, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că ar putea fi vorba de ceva grav.

– Oh! nu, răspunse prompt mama sa. Dar este atât de nervos, Kit, atât de singuratic! Nu, nu este corect. Îmi spune mereu că dorește să iasă, dar

am impresia că o face pentru că se plictisește și este inactiv. Și când Henry mi-a spus că este timpul să se așeze și să devină conștient de responsabilitățile sale, am înțeles imediat că avea dreptate. Vreau să spun că dacă se va căsători, va avea de administrat domeniul, dacă va avea copii – și deși ideea de a deveni bunică îmi este foarte nesuferită, am hotărât s-o accept – va fi mai.... mulțumit. Va avea de ce să se ocupe și-l cunoști pe Kit, nu poate fi fericit dacă este inactiv. Acum, nu face decât prostii, ceea ce mi-ar fi egal, dacă cel puțin l-ar amuza. Dar cred că nu este cazul, cu excepția unor rare momente. Nu este și părerea ta?

– Ba da. Adică nu știu, dar înțeleg ce vrei să spui.

Mama sa îi strânse mâna cu recunoștință.

– Eram sigură. Și vei înțelege de asemenea, de ce când Henry mi-a vorbit de necesitatea de a-l căsători, m-am gândit în mod firesc la Cressy.

– Cressy?

– Cressida.... Domnișoara Stavely. Din toate punctele de vedere, tot ce-ți poți dori mai bun. O tânără persoană de prim rang. Nu o puștoaică plină de idei romantice. După cum spune Henry, este foarte inteligentă, dar pentru asta, nu înseamnă că este o feministă. Nu este o frumusețe, dar o consider totuși foarte drăguță și bine făcută. Are multă distincție și un gust fin. Își va păstra rangul perfect, mult mai bine decât am făcut-o eu. Se comportă mereu cum trebuie și nu i-a dat niciodată lui Evelyn motive să roșească din cauza ei.

– Și cum se face că această minune a naturii nu este dorită de nimeni? întrebă Kit cu un aer sceptic.

– Nu este o persoană nedorită. Este adevărat că are douăzeci de ani, ceea ce te-ar putea face să crezi că n-a fost niciodată cerută în căsătorie, dar nu este cazul. Dimpotrivă, a fost cerută de mai multe ori de când bunica sa a prezentat-o în lume, dar a refuzat întotdeauna deoarece con-

sidera că avea datoria să rămână lângă tatăl său. Spunea că nu va putea iubi pe nimeni la fel de mult ca pe Stavely. Este singura lui fiică. A ținut casa de la vârsta de șaisprezece ani. De altfel, era nesăbuit.

– Și de ce nu mai este nesăbuit?

– Oh, cred că încă este, dar nu mai îndrăznește s-o arate. Îți poți imagina că la vârsta la care s-ar fi crezut a fi la adăpost de acest gen de nebunie s-a atașat de o fată cu puțin mai mare decât Cressy și s-a căsătorit cu ea. Bineînțeles, n-am avut niciodată o părere foarte bună despre capacitățile sale intelectuale.... Știi că era îndrăgostit nebunește de mine când am început să ies în lume și că s-a comportat ca un veritabil neghiob.... dar credeam că a devenit puțin mai rezonabil. Să se lase sedus de Albinia Gillifoot! Probabil și-a pierdut mințile. Îl joacă pe degete și-și va regreta curând imprudența. În plus, este geloasă ca o tigroaică și în mod special pe sărmana Cressy.

– Ah! de aceea sărmana Cressy este gata să-l accepte pe Evelyn?

– Desigur! Nimic nu putea fi mai providențial.

– Sper că asta este și părerea lui Evelyn!

– Nu, dar este a mea și a unchiului tău. Când i-am vorbit despre ea, aproape m-a felicitat.

Ochii îi străluceau.

– Mi-a spus că nu s-ar fi așteptat vreodată la atâta bun-simț din partea mea. A recunoscut că este excepțională și că are multă personalitate.

– Și Evelyn? Care este părerea sa? întrebă Kit, cu o politețe afectată.

– Cred că ar putea fi genul de femeie care să i se potrivească. Să nu crezi că l-am influențat, Kit! Dimpotrivă, l-am implorat să n-o ceară dacă nu-i plăcea, dar m-a liniștit. N-o cunoaște prea bine, deși ea a venit deseori să mă vadă și i-am fost însoțitoare la niște baluri, în calitate de nașă, dar el n-a fost foarte atent la ea.

– Dacă înțeleg bine, nu este genul său!

– Dacă prin asta vrei să spui că nu este de genul fetelor de care se îndrăgostește cu regularitate, nu, și cu atât mai bine. Evelyn crede, ca și mine, că se vor putea înțelege foarte bine. El nu se va simți împiedicat, iar ea nu va face drame în legătură cu "capriciile" sale. Probabil este obișnuită cu acest gen de lucruri. Aș putea să menționez numele a cel puțin trei amante ale lui Stavely și poți fi sigur că și Cressy știe că lui Evelyn îi place să iasă. Știu că nu-ți place asta, dar trebuie să-ți spun că decizia lui Evelyn este luată. S-a hotărât să se căsătorească. Nu trebuie să-ți spun că atunci când ia aerul său încăpățânat, nu mai este posibil să-l faci să-și schimbe părerea. Nu știu ce s-a petrecut între Cressy și el, când i-a făcut propunerea, dar apoi mi-a spus că are șanse și sunt sigură că nimic nu este mai departe de intențiile sale ca renunțarea! Mi-a spus chiar că avea intenția să se întoarcă de la Ravenhurst la timp, pentru a se prezenta în cea mai bună dispoziție bătrânei lady Stavely. Dar dacă nu se întoarce mâine, totul este pierdut; lady Stavely va fi furioasă și n-o voi putea condamna pentru asta. Imaginează-ți cât de nepoliticos ar fi din partea lui! Și atunci, va cere mâna Dumnezeu știe cărei fete tinere, care-l va face nefericit! Oh! Kit! Ce trebuie să fac? Dacă n-a avut un accident, mă tem ca un eveniment oarecare să nu-l fi făcut să uite această invitație la Mount Street. Nu poți să negi că uită uneori anumite lucruri.

Cum aceeași idee îi venise în minte, domnul Fancot nu încercă deloc s-o facă să-și schimbe părerea și se mulțumi să spună pe un ton liniștitor:

– Ei bine, dacă nu se întoarce la timp pentru a merge la recepție, nu-ți rămâne decât să-l informezi pe Stavely că s-a îmbolnăvit subit.

– M-am gândit la asta, dar nu va merge, Kit. Dacă Evelyn este în stare să-mi trimită un mesaj, poate la fel de bine să expedieze el însuși unul la Mount Street.

– Este prea bolnav pentru a scrie! ripostă Kit. Vestea ți-a fost adusă de unul dintre servitori.

– Ce sugestie absurdă! Asta ar presupune să mă reped la Ravenhurst și n-am nici cea mai mică intenție. În plus, dacă spun această poveste, poți să fi sigur că, imediat a doua zi, va debarca la Londra, proaspăt ca un trandafir, salutând în dreapta și în stânga cel puțin o jumătate de duzină de persoane, dacă nu mai mult.

Kit zâmbi.

– Da, este foarte adevărat. Un adevărat talmeș-balmeș în perspectivă...

– Oh! Kit! nu-ți bate joc de mine. Îmi pierd mințile!

Domnul Fancot își trecu brațul în jurul umerilor săi:

– Nu, nu, nu-ți pierde mințile, mamă. Dacă lucrurile ajung mai rău, voi putea totuși să-i iau locul, nu-i așa?

Capitolul 3

Aceste cuvinte rostite cu ușurință și fără alt scop decât de a o încuraja pe necăjita lady Denville, avură un rezultat neașteptat. Ea stătea prăbușită în brațele fiului său, cu capul pe umărul lui. Aceste cuvinte imprudente parcă o însuflețiră; se îndreptă, făcu ochii mari și spuse cu o voce vibrantă:

– Kit! asta este soluția!

Speriat, fiul său răspunse:

– Dar glumeam, mamă!

Fără să-l asculte, lady Denville îl sărută cu căldură, adăugând:

– Știam că-mi vei veni în ajutor. Ce proastă am fost că nu m-am gândit la asta mai devreme. Dragul meu Kit!

Dându-și seama, dar cam târziu, de grava greșeală tactică pe care o comisese, domnul Fancot se grăbi să bată în retragere.

– Nu te-ai gândit la asta pentru că este o absurditate. Ți-am spus-o pentru a te amuza și atât. Cum aș putea lua locul lui Evelyn?

– Vei putea foarte bine, Kit, ai făcut-o deja de mai multe ori!

– Da, când eram copii și făceam o mulțime de trăsnăi! Probabil îți dai seama că aici este vorba de ceva cu totul diferit. Lăsând la o parte orice considerent, cum aș putea trece drept Evelyn într-o asemenea adunare?

– Dar nimic nu va fi mai ușor, răspunse mama sa.

– Haide mamă, să ne gândim. Invitații vor fi toți membrii familiei. Evident, pe Stavely îl cunosc, dar în afară de el n-aș putea recunoaște pe nimeni, nici măcar logodnica...

Lady Denville îi respinse fără să ezite obiecția.

– O vei recunoaște pe Cressy, pentru că ea te va primi alături de Stavely și de tânăra sa soție. Cât despre ceilalți, nici Evelyn nu-i cunoaște mai mult.

– Și domnișoara Stavely? întrebă Kit. Crezi că ar putea descoperi înșelătoria?

– Oh! sunt convinsă că nu, răspunse Înălțimea Sa, cu seninătate. Amintește-ți că de-abia îl cunoaște pe Evelyn. Nu s-au văzut între patru ochi decât o singură dată, când el i-a cerut mâna. Și apoi, nu se așteaptă să te vadă în locul lui...

Asta este important!

– Desigur, nu se așteaptă la așa ceva! Dar...

– Nu, nu, nu înțelegi ce vreau să spun, dragul meu. Nimeni n-ar putea presupune că nu ești Evelyn, pentru că nimeni nu știe că te-ai întors la Londra. Ar fi altceva dacă locuiai aici și dacă oamenii erau obișnuiți să vă confunde. Nu se poate să fi uitat cum se întâmpla asta înainte de plecarea ta în străinătate. Chiar și cei care vă știau din leagăn se întrebau când unul din voi intra într-o încăpere: "Ei bine, care este?" Atunci vă priveau cu atenție, încercând să nu se înșele. Dar sunt trei ani de când ești în străinătate și nimeni nu se mai gândește să-și pună întrebarea. Nu pot greși, pentru că tu ești la Viena! Dragul meu, cu siguranță Providența a

vrut să sosești la această oră ridicolă și fără să anunți. Nimeni nu poate bănui că nu ești la Viena.

Domnul Fancot avea mai degrabă tendința să creadă că geniul său rău îl antrenase în această afacere, dar se feri s-o spună și se strădui să sublinieze diferitele motive care făceau proiectul mamei sale irealizabil. Eșuă lamentabil. Cu cât lady Denville se gândea mai mult, cu atât găsea ideea mai minunată și când Kit îi spuse că toate astea dovedeau cea mai bogată fantezie, mama sa îi răspunse cu entuziasm:

– Da, nu-i așa? De aceea, ideea este genială! Nimeni n-ar putea să-și imagineze că am îndrăzni să facem ceva atât de extraordinar!

– Nu "extraordinar!".... mai degrabă "scandalos!"

Înălțimea Sa îl privi cu îngrijorare și remarcă:

– Știi, Kit, n-am fost încântată să te văd intrând în diplomație. Îmi era teamă să nu devii ca Henry și asta s-a întâmplat. Dragul meu, n-aș vrea să fiu nesuferită, dar aș detesta dacă ți-ai da aere.

– Oh! Dumnezeule! Îmi dau aere? Nu mi-am dat seama!

– Nu, dragul meu, replică lady Denville bătându-l ușor pe mână, încă n-o faci. Dar am crezut de datoria mea să-ți atrag atenția, pentru a putea să reacționezi la timp. Încă nu ești ca Henry, dar când ai spus "scandalos", cu acel aer de judecător, m-ai făcut să mă gândesc la el. Nu te sinchiseai să faci lucruri scandaloase înainte să te îndrume să intri în diplomație și n-ai fi ridicat niciodată obiecții atât de ridicole.

– Aveam cu trei ani mai puțin, mamă.

– Evelyn de asemenea, dar el nu s-a schimbat. În locul tău n-ar fi ezitat o clipă. Nu s-ar fi preocupat de conveniențe și nu s-ar fi temut să-și asume riscuri. Cât te-ai schimbat, Kit!

– Asta este consecința meseriei diplomatice și a lipsei de îndrăzneală. Vai! mamă, ai zămislit un laș!

– N-am crezut asta niciodată, afirmă ea.

– Mulțumesc, draga mea. Îmi pare rău că te dezamăgesc din nou, dar ideea de a pătrunde la familia Stavely și a mă da drept Evelyn, mă face să tremur ca o frunză.

Lady Denville nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Oh! nu, Kit! Exagerezi! N-ai tremurat niciodată în viața ta. Știu bine că nu ți-e teamă, dar te găsesc trist de prudent

Se strădui să-l privească drept în față.

– Nu-ți bate joc de mine și spune-mi adevărul, băiat rău. Crezi că n-ai fi capabil de așa ceva?

Kit ezită, apoi mărturisi:

– Nu. Pentru o seară, în mijlocul unor oameni care nu-l cunosc destul de bine pe Evelyn pentru a fi familiarizați cu manierele sale, sunt aproape sigur că o pot face. Și, într-o oarecare măsură, chiar nu-mi dau aere, pentru a nu găsi asta amuzant.

– Iată! triumfă mama sa. Știam că nu te puteai schimba atât de mult!

– Nu, mamă, dar asta nu este o farsă destinată să facă oamenii să râdă. Să joci o asemenea comedie pentru a ieși dintr-o încurcătură este cu totul altceva. Și gândește-te, mamă, cât va fi de jignitor pentru domnișoara Stavely.

– Nu mi se pare. Mai întâi, nu va ști și apoi, ar fi mai îndurerară dacă n-ai lua locul lui Evelyn. Gândește-te! Îți poți imagina ceva mai umilitor decât să fie obligată să le spună tuturor celor pe care i-a invitat să le prezinte logodnicul, că acesta a anulat întâlnirea?

Îi luă mâna și i-o strânse.

– Kit.... pentru Evelyn! El ar face-o pentru tine!

Era evident. Nu numai că Evelyn ar fi făcut-o, dar l-ar fi amuzat, își spuse Kit.

– Doar pentru o zi, insistă lady Denville.

– Mi-ar plăcea să fiu sigur de asta. Și dacă va trebui să dureze? N-aș putea să induc în eroare la nesfârșit, voi da cu siguranță peste prieteni de-ai săi, pe care s-ar putea să nu-i recunosc.

– Oh! dacă Evelyn nu se întoarce într-o zi sau două, vom spune că ești suferind sau că ai fost obligat să pleci din Londra pentru afaceri. Dar va fi aici mâine, Kit, am această presimțire.

– Să te audă Dumnezeu! răspunse Kit cu înflăcărare.

– Da, dar trebuie să fim prevăzători, dragule și să putem preîntâmpina orice eventualitate. De fapt, să știi că poate va fi un lucru bun să fii obligat să mergi la această recepție în locul lui Evelyn. Îmi este foarte teamă că bătrâna lady Stavely să nu fi auzit bârfele care circulă pe seama lui și să nu-l bănuiască a fi puțin destrăbălat – dacă nu complet boem – ceea ce bineînțeles nu este adevărat, sau în tot cazul exagerat. Și, deși sunt convins că se va comporta corect, nu mă pot împiedica să mă gândesc că te vei comporta mult mai bine față de ea, deoarece ești diplomat și obișnuit cu recepțiile oficiale unde trebuie să ai un aer calm și serios, lucru de care Evelyn este incapabil.

– Dacă Evelyn nu se întoarce mâine, spuse Kit accentuând cuvintele, îi voi suci gâtul chiar în clipa în care-l voi revedea. Dar, dacă se întoarce la timp, nici el, nici tu, scumpă mamă nu mă veți convinge să-i iau locul la această recepție. Voi consimți doar în caz de pericol extrem.

– Bineînțeles, dragul meu și trebuie să sperăm că nu va fi necesar, reluă lady Denville cu un aer vesel. Dar până la urmă, dacă trebuie neapărat, nu vei avea obiecțiuni să-l înlocuiești câteva zile, nu-i așa? Să spunem, până se întoarce, ceea ce va fi curând, deoarece este inimaginabil să fi putut uita tot. Dar dacă nu se întoarce, este foarte puțin de dorit ca servitorii să știe adevărul.

– Oare îți imaginezi că nu mă vor recunoaște?

– Cameristele cu siguranță nu te vor recunoaște și nici lacheii. Brigg nici atât, a devenit atât de miop și atât de surd.

– Și Fimber? Îți închipui că nu mă va recunoaște nici el? Mamă, te rog, revino pe pământ. Ne servește deja de când eram adolescenți!

– Nu sunt cu capul în nori, răspunse indignată lady Denville. Eram gata să-ți spun când m-ai întrerupt, că trebuie să-l punem la curent.

– Și de asemenea pe Challow, pe vizitiul tău, pe al doilea lacheu și pe toți rândașii de la grajd…

– Haide, Kit! Pe Challow poate, dar de ce Dumnezeu ar trebui să le vorbim despre asta celorlalți?

– Pentru că va trebui să se explice dispariția unui faeton și a patru cai.

Lady Denville se gândi o clipă.

– Este adevărat. Oh! Îl vom însărcina pe Challow. Amintește-ți convingerea cu care-l mințea pe tata, când dispăreați fără să spuneți unde vă duceți.

– Mamă, încheie Kit, mă duc să mă culc. Să nu crezi că m-ai convins, dar datorită discuției, mi se învârte capul.

– Oh, bietul meu Kit! Cu siguranță, trebuie să fii mort de oboseală, răspunse mama sa cu tandrețe. Nimic nu este mai epuizant decât o călătorie lungă. De asta nu ești în stare să discuți. Du-te să te culci, dragul meu, când te vei trezi, vei fi din nou tu însuți.

– Plin de îndrăzneală și chiar plin de nesăbuință, așa este? spuse Kit râzând.

O sărută și se ridică.

– Știi, cred că ești puțin nebună. Dar să nu-ți imaginezi că nu te iubesc.

Mama sa îi zâmbi tandru.

***

Kit se duse să-și ia lucrurile pe care le lăsase pe palier și le duse în camera lui Evelyn.

Era atât de obosit, încât fără să se gândească măcar la problemele care-l copleșeau, adormi de cum suflă în lumânare. Câteva ore mai târziu, se trezi la zgomotul obloanelor care se deschideau. Se ridică și se rezemă pe un cot, neștiind unde se afla. Apoi, memoria îi reveni și așteptă cu curiozitate amuzată urmarea evenimentelor.

Perdelele care înconjurau patul cu coloane răsucite fură trase cu o bruschețe care te făcea să te gândești că presupusul său ocupant nu era în grațiile fidelului valet personal. Kit căscă și murmură:

– Bună ziua, Fimber. Cât este ceasul?

– Bună ziua, domnule conte, răspunse Fimber pe un ton de gheață. Este trecut de ora zece, dar cum presupun că Înălțimea Voastră s-a întors la ore mici, m-am gândit că era de preferat să nu vă trezesc.

– Este adevărat, m-am întors foarte târziu, recunoscu Kit.

– Sunt conștient de asta, domnule conte, deoarece am așteptat până la miezul nopții, pentru cazul în care ați fi avut nevoie de serviciile mele.

– Neghiobule! N-ar fi trebuit să-ți dai această osteneală, reluă Kit, observându-l printre pleoapele pe jumătate închise.

Fața lui Fimber deveni și mai severă.

– Poate Înălțimea Voastră nu s-a gândit că absența sa ar putea produce îngrijorare, spuse cu răceală.

– Dumnezeule, nu. De ce?

Acest răspuns indiferent îl făcu să izbucnească.

– Domnule conte, unde ați fost? întrebă Fimber, renunțând la orice politețe.

– Ți-ar plăcea să știi?

– Nu, domnule conte, nu este necesar să știu. Dar de ce sunt sigur, este că nu v-ați fi gândit să mă îndepărtați, dacă intențiile dumneavoastră ar fi fost atât de curate cum vreți să mă faceți să cred și nu l-ați fi trimis nici pe Challow înapoi. Ar trebui să vă fie rușine că ați lipsit atât de mult, fără măcar să-i trimiteți un bilet Înălțimii Sale, care își face sânge rău. Ați fi putut la fel de bine să fiți mort. Acum, spuneți-mi simplu, domnule conte, fără să încercați să-mi înșirați basme: aveți probleme?

– Nu știu, răspunse cu sinceritate Kit. Sper că nu.

– Și eu sper, domnule conte. Într-un asemenea monment! Dacă este ceva serios, spuneți-mi și vom vedea ce putem face.

– Nu-ți pot spune ce nu știu, Fimber.

– Serios, domnule conte? spuse Fimber pe un ton amenințător. Am crezut că Înălțimea Voastră știe că poate avea încredere în mine, dar se pare că m-am înșelat.

Făcu stânga-mprejur, extrem de ofensat, și se îndreptă spre valiza lui Kit. Acesta se mulțumise să-și scoată de acolo îmbrăcămintea de noapte, lăsând restul conținutului în dezordine. Bombănind arțăgos, Fimber se aplecă pentru a o goli. Scoase o revistă, îi aruncă o privire și se întoarse brusc. Kit îl observa cu un aer zeflemitor. El îl privi suspicios.

– Domnul Christopher!

Kit izbucni în râs și se așeză scoțându-și boneta de noapte.

– Știam că nu vom reuși să te înșelăm. Ce faci, Fimber?

– Foarte bine, mulțumesc, domnule. Nu m-ați fi înșelat mult timp, dar ce surpriză! Înălțimea Sa știe?

– Da, m-a auzit intrând și s-a trezit, sperând că este fratele meu.

– Sunt sigur! Dar fără îndoială, a fost fericită să vă vadă, domnule. Și eu sunt la fel, dacă-mi pot permite.

Aruncă o privire critică asupra vestei pe care o ținea și mormăi:

– Asta n-a fost făcută la Londra, domnule Christopher. Evident, n-o veți purta aici. Valetul dumneavoastră străin vă va aduce restul bagajelor?

– Nu, vor sosi prin poștă. Nu i-am cerut lui Franz să mă însoțească. Știam că mă puteam baza pe tine pentru a te ocupa de mine.

Neprimind nici un răspuns, spuse cu un aer surprins:

– Să nu-mi spui că nu vrei, Fimber!

Valetul tresări, ca și când ieșea dintr-o profundă visare.

– Iertați-mă, domnule. Mă gândeam. Să mă ocup de dumneavoastră? Bineînțeles. Puse deoparte vesta condamnată și luă pardesiul pe care Kit îl aruncase pe un scaun.

– De altfel, este timpul s-o fac, domnule Christopher. Aceste pardesiuri de croială poloneză sunt complet demodate. Și aceste pălării plate nu se mai poartă la Londra. Au fost detronate de jobene.

– N-are importanță îmbrăcămintea mea ciudată, îl întrerupse Kit. Ce naiba face fratele meu?

– Nu știu mai mult decât dumneavoastră, domnule și asta mă scoate din sărite. Poate a plecat într-una din escapadele sale nesăbuite și totuși, nu cred. Lady Denville v-a spus oare că era pe punctul de a se căsători?

– Mi-a spus, dar el nu mi-a suflat vreodată nici o vorbă despre asta, răspunse Kit cu seriozitate. Este ceva ciudat în această poveste. Dar dacă cineva cunoaște adevărul, acela ești tu. Așa că, spune-mi totul, fără să-mi ascunzi nimic. Oare fratele meu s-a hotărât brusc să se cumințească?

– Nu, aș fi gata să jur, replică Fimber. Nimeni nu știe mai bine decât mine de ce este capabil când este dezlănțuit. Dar nu și-ar lua tălpășița în

acest moment, când tocmai a făcut cererea în căsătorie! În plus, nu trișa când mi-a spus, ca și Înălțimii Sale, că se va întoarce într-o săptămână, pentru că insistase ca frizerul să vină astăzi să-l tundă. Acesta va fi aici la prânz, domnule.

– Și ce mă privește asta, te rog? întrebă Kit privindu-l cu un aer bănuitor.

– Am observat, domnule, că părul dumneavoastră este prea lung. Înălțimea Sa preferă tunsoarea în stil corintian.

– Ah! adevărat? Și acum, încetează să-mi înșiri baliverne și spune-mi: crezi că aș putea să-i iau locul diseară, fratelui meu?

– Ei bine, domnule, răspunse Fimber, voi mărturisi că mi-a trecut prin minte ideea. S-ar crede că totul s-a combinat, întoarcerea dumneavoastră pe care n-o bănuiește nimeni și faptul că nu sunteți însoțit de servitorul dumneavoastră străin. Nu vă preocupați de bagaje, când vor sosi, voi avea grijă să fie puse în siguranță. Pe viitor n-aveți de ce să vă faceți griji pentru hainele dumneavoastră. Înălțimea Sa are destule pentru amândoi și nu va fi prima dată când le împrumutați.

– Da, dar împrejurările sunt complet diferite. I-am spus-o deja mamei. Fimber se întoarse spre el, cu un aer scandalizat.

– Să-i fi spus oare ladyei Denville că nu sunteți dispus să-l scoateți pe Înălțimea Sa din încurcătură? Ei bine! N-aș fi crezut niciodată că voi ajunge ziua în care să nu fiți gata să faceți orice pentru a vă ajuta fratele, domnule Christopher. La fel cum ar face și el pentru dumneavoastră, în orice ocazie.

– O știu. Și n-aș ezita nici o secundă, indiferent câtă aversiune aș avea, dacă aș fi sigur că-și dorește asta. Dar fiecare o știe pe-a lui, Fimber: am convingerea că nu-și dorește deloc căsătoria cu domnișoara Stavely și, dacă asta este situația, ar fi mai bine să încerc să-l scap.

– Nici să nu vă gândiți, domnule! Nu uitați că a făcut cererea în căsătorie. Totuși, n-ați vrea să nu se țină de cuvânt și să-i aducă un prejudiciu acelei tinere persoane. Nu, de altfel, el n-ar face vreodată un asemenea lucru. Desigur, îi cunosc escapadele, dar nu l-am văzut vreodată comportându-se incorect, de când vă cunosc pe amândoi.

– De fapt, mă întrebam dacă n-aș putea s-o fac pe domnișoara Stavely să rupă logodna. Așa că, fii sincer cu mine. Nu încerca să mă convingi că este fericit... știu că nu este!

– Ei bine, domnule, pentru că-mi cereți părerea, ultima dată când l-am văzut, era mai puțin deprimat decât fusese permanent de când...

Fimber se întrerupse, cu un aer stânjenit.

– De când, ce? Continuă, bătrâne! reluă Kit cu nerăbdare.

Fimber se străduia să împăturească faimoasa vestă cu extremă grijă și răspunse evaziv:

– Nu eu, domnule Christopher, trebuie să vorbesc despre împrejurările care-l pot face pe Înălțimea Sa să ceară mâna domnișoarei Stavely, dar se poate spune că nu s-a hotărât în pripă. De asemenea, nu trebuie să vă imaginați că a cedat unui capriciu. Nu spun că era cea mai dragă dorință a sa, pentru că mi-a repetat de multe ori că nu-și dorea deloc să se căsătorească, dar n-am dat atenție, spunându-mi că va deveni mai rezonabil îmbătrânind, cum a fost în cazul dumneavoastră, domnule.

Se întrerupse, privindu-l pe Kit cu un aer nehotărât. Apoi, reluă parcă împotriva voinței lui:

– Domnule Christopher, nu vă pot spune asta decât dumneavoastră, dar în realitate a fost o vreme când mi-am făcut griji în legătură cu el. Nu numai că era foarte risipitor, dar era mai agitat ca niciodată și a început să alerge după fuste.... ceea ce m-a neliniștit foarte mult!

Kit dădu din cap și se încruntă:

– După părerea mea, asta înseamnă că se plictisea, sau că era trist, ceea ce l-a făcut mereu să-și piardă calmul. Dar din ce motiv?

– N-aș putea să vă spun, domnule. Doar dacă nu se simțea singur.

– Singur?

Dar are o mulțime de prieteni.

– Dacă se poate spune asta, domnule. Dar nu cred că are prieteni intimi, dintre cei cărora li se poate destăinui ca dumneavoastră. De când ați plecat, n-a mai fost același. Este greu să vă explic ce vreau să spun și trebuie să fie cunoscut la fel de bine cum îl cunosc eu pentru a simți nuanțele. Presupun că asta ține de faptul că sunteți gemeni. Înălțimea Sa nu s-a destăinuit niciodată nimănui altcuiva decât dumneavoastră, și după părerea mea n-o va face vreodată, decât poate soției sale. Poate pentru dumneavoastră nu este același lucru, dar....

– Nu, murmură Kit. Nu m-am gândit la asta, dar și pentru mine este la fel. Numai că eu am multe ocupații și el nu.

– Foarte exact, domnule Christopher și acolo este buba. Lady Denville ar putea să v-o confirme, sunt sigur.

– Într-adevăr, mi-a spus-o. Dar mă îndoiesc că remediul ar consta în a-l face să ia de soție o fată de care nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

– Poate nu este soluția ideală, domnule, dar dacă va continua să se comporte cum o face, nu se va mai căsători niciodată. Mai mult, dacă lordul Brumby va descoperi genul de persoane pe care-l frecventează acum nu se va mai grăbi deloc să ridice tutela. Dacă îmi pot permite, domnule Kit, tatăl dumneavoastră a avut cu siguranță cele mai bune intenții, dar i-a făcut un deserviciu fratelui dumneavoastră aducându-i un asemenea afront.

– A fost jignit, nu-i așa? Mi-am dat seama. Pentru prima dată s-a închis față de mine, nevorbind decât cu greu, și am simțit că era îndurerat.

– Da, domnule, așa este. A fost complet inutilă încercarea de a-l convinge pe fratele dumneavoastră că singura soluție constă în a-i dovedi lordului Brumby că era în stare să-și administreze propriile bunuri. Știți cum devine când este realmente rănit, domnule Christopher. Nu arată nici cel mai mic interes pentru domeniile sale, nu le vizitează vreodată, ceea ce nu este de mirare, dat fiind că nu poate decide nimic fără acordul unchiului său, și asta îl umilește.

– Este atât de grav? Cât regret că am plecat! Poate aș fi putut să-l împac cu unchiul. Nu s-au iubit niciodată, dar cu siguranță, acesta din urmă i-ar fi lăsat o mare parte din administrarea domeniului, dacă fratele meu i-ar fi cerut-o.

– Înălțimea Sa n-ar fi acceptat asta, domnule. Cu el, este totul sau nimic.

Kit rămase o clipă tăcut.

– Așadar, pentru a-i permite să intre în posesia moștenirii, îl vom ajuta să încheie această căsătorie lipsită de dragoste? Așa este?

– Puteți s-o luați cum vreți, domnule, dar multe căsătorii de acest gen funcționează bine. După câte am auzit spunându-se, domnișoara Stavely este o tânără persoană foarte plăcută și plină de bun-simț. Nu m-ar mira ca Înălțimea Sa să ajungă să se atașeze de ea.

– Evident, ar fi un rezultat.

– Asta este sigur, domnule. Acum, mă voi duce să vă aduc micul dejun. Nu trebuie să ne asumăm nici un risc, și dacă sunteți întâlnit înainte ca domnul Clent să vă tundă, vor fi mirați. Din fericire, nu este necesar să ajustăm costumele Înălțimii Sale pe talia dumneavoastră. Ar fi fost cam dificil, dat fiind puținul timp de care dispunem.

– Sunt fericit pentru fratele meu, răspunse Kit, dar acest gând este o slabă consolare.

Capitolul 4

În acea seară, puțin înainte de ora opt, cupeul lordului Denville, un vehicul impozant cu portierele împodobite cu blazonul nobilului său proprietar, se opri în Mount Street, pentru a lăsa un singur ocupant.

Văzând această persoană, cine ar fi putut bănui că fusese nevoie de eforturile unite ale mamei sale și ale valetului personal al fratelui său pentru a-l convinge să se preteze la ceea ce el continua să numească "o mascaradă scandaloasă?"

Fimber și domnul Clent făcuseră treabă bună. Domnul Clent, ca un artist desăvârșit, îl tunsese pe domnul Fancot în stil "corintian", tunsoarea la modă. Acceptase fără discuție explicația după care lungimea neobișnuită a buclelor pretinsului lord se datora absenței sale prelungite. La rândul său, Fimber petrecuse o oră întreagă explicându-i lui Kit modul complicat în care Înălțimea Sa avea obiceiul să-și înnoade cravata. Precizase chiar că nodul era cunoscut sub numele de "Tronul dragostei", la care domnul Fancot, exasperat, îi răspunsese pe un ton caustic că numele i se părea deosebit de prost adaptat la împrejurări. Domnul

Fancot se răzvrăti de asemenea împotriva vârfurilor ascuțite ale gulerului său fals, de o înălțime rezonabilă, nefiind mai puțin apretat. Declară că fratele său părea să fi devenit un dandi blestemat. Dar Fimber, ferm și răbdător, îi descrisese cu lux de amănunte atât de respingătoare înălțimea și rigiditatea gulerelor false la ultima modă, încât sfârși prin a ceda, foarte fericit că nu era obligat să poarte acele "apărătoare de ochi". Adăugase că dacă ar fi știut că va fi obligat să se costumeze astfel, nu s-ar fi lăsat convins. Lady Denville îl agasă și mai mult ținând să-i explice că trebuia să trateze cu cea mai mare considerație o bătrână doamnă care risca să nu aibă la inimă un gentleman care se prezenta la o serată în pantaloni. Până la urmă, Fimber fu cel care puse capăt tuturor protestelor declarându-i sever, ca pe vremea când era școlar, că era de-ajuns și că era rugat să facă ce i se cerea. În plus, nici Înălțimea Sa, nici el nu mai voiseră să audă că dorea să meargă la Mount Street pe jos! Domnul Christopher va merge cu trăsura, cum era potrivit rangului său.

Și astfel, Kit, condus cu mare pompă la Mount Street, pătrunse în locuința lordului Stavely. Îmbrăcat impecabil, purta o cămașă cu jabou, frac și ciorapi de mătase ca un om de lume și în buzunar, una din tabacherele fratelui său. Fimber îl obligase s-o ia în ultimul minut, amintindu-i că lordul Denville se știa că priza.

După ce-și încredință pălăria unui valet, domnul Fancot urcă scările în spatele unui majordom și pătrunse în salon, după ce fusese anunțat cu o voce sonoră de acest individ impresionant.

Avu deodată impresia că este măsurat de aproximativ cincizeci de persoane, dar foarte repede își dădu seama că nu erau atât de multe. Gazda sa, singura persoană pe care o remarcase, stătea de vorbă în mijlocul unui mic grup. Urmat de două femei tinere, făcu un pas înainte, pentru a-și întâmpina invitatul. Fancot își dădu seama că fusese informat

incomplet. Dintre cele două, care putea fi oare logodnica? N-avea nici cea mai mică idee. O clipă îngrozitoare, se crezu pierdut; apoi își dădu seama că cea mai înaltă dintre cele două, elegantă, bine coafată și incontestabil frumoasă, în ciuda trăsăturilor colțuroase, era însărcinată. Stăpânindu-și un oftat de ușurare, se înclină în fața ei, îi strânse mâna și-i adresă câteva cuvinte cu o siguranță liniștită, care ascundea bine adevărata sa stare de spirit. Se întoarse apoi spre cealaltă tânără femeie, îi zâmbi și duse la buze mâna pe care i-o întinse. Își spuse că așa ar fi făcut Evelyn, acel seducător incorigibil. Dar, în chiar clipa în care îi săruta mâna, își puse o altă problemă. Cum naiba trebuia să i se adreseze? Oare Evelyn îi spunea Cressy, sau nu ajunsese încă la acel grad de intimitate? Până acum, nu putuse decât să arunce o scurtă privire asupra ei și avusese impresia că era puțin rigidă: poate era timiditatea sau reticența. Nu era o frumusețe, dar era plăcută la privit, cu ochii cenușii, părul șaten și o siluetă frumoasă.

Pe scurt, o persoană bine, fără nimic extraordinar, dar deloc genul lui Evelyn.

Exact în clipa în care lăsa mâna domnișoarei Stavely, o fată bătrână, care nu înceta să-l privească debordând de curiozitate, îi mărturisi vecinei sale pe un ton strident, de genul celor tari de ureche:

– Foarte frumos tânăr, trebuie să mărturisesc!

Surprins, dar deloc încântat de această observație, Kit ridică ochii și-i întâlni pe cei ai domnișoarei Stavely. Schimbară o privire amuzată, care-l făcu să se gândească la faptul că era mai spontană decât presupusese. Kit zâmbi, dar înainte de a fi putut spune un cuvânt, lordul Stavely interveni:

– Vino, Denville. Mama este foarte dornică să te cunoască.

Îl conduse prin salon până la un fotoliu mare, în care trona bătrâna femeie, care le observa apropierea cu o privire severă.

După descrierea impresionantă pe care i-o făcuse mama sa, Kit se așteptase să vadă o femeie autoritară, cu nasul coroiat și pieptul generos. Își dădu seama că imaginația sa o luase razna. Bătrâna doamnă era scundă și slabă, avea nasul drept și pieptul plat. Avea un fals aer de fragilitate. Degetele îi erau deformate de reumatism. După expresia sa, nu părea să fi fost atât de grăbită să-l cunoască pe lordul Denville. Când fiul său, vizibil sfios, i-l prezentă pe Kit, bătrâna doamnă se mulțumi să spună: "Hm!" pe un ton puțin încurajator, măsurându-l din cap până-n picioare, înainte de a-i întinde mâna. Cu o licărire de amuzament în ochi, Kit murmură pe un ton rezervat, înclinându-se politicos:

– Sunt foarte onorat, doamnă.

– Așadar, ești fiul lui William Denville? spuse ea pe un ton aspru. Nu ești un tânăr la fel de frumos ca tatăl dumitale!

Dezaprobator, lordul Stavely își drese glasul. O doamnă ofilită, de vârstă incertă și cu o expresie extenuată, care stătea lângă fotoliul bătrânei doamne, îi aruncă lui Kit o privire rugătoare și scoase un piuit ușor. Tânărul bărbat simți tensiunea crescând în reuniunea de familie, ceea ce-l amuză foarte mult. Replică:

– Este adevărat! Dar recunoașteți că tata a fost de o frumusețe extraordinară!

Ea îl fulgeră cu privirea și încercă să-l încurce:

– Și, după cum constat, nu ești nici la fel de binecrescut ca el.

– Dar trebuie să recunoașteți de asemenea că era excepțional de binecrescut! reluă Kit.

În spatele lui Kit, cineva pufni în râs. Doamna ofilită păli și spuse cu vocea cuiva care se așteaptă să i se tragă o săpuneală.

– Oh! te rog, mamă.

– Mă rogi să fac ce? se înfurie bătrâna doamnă.

Lordul Stavely, pe care o lovitură de cot a soției sale tocmai îl făcuse să se trezească din amorțeală, porni la asalt spunând:

– Trebuie să ți-o prezint pe sora mea Clara, Denville. Cred că nu v-ați mai întâlnit, deși cred că o cunoști pe cea mai mare dintre surorile mele, lady Ebchester?

Aruncând o privire rapidă în jur, Kit văzu că o doamnă între două vârste îi adresă un zâmbet ușor înclinând capul. Se grăbi să răspundă:

– Da, bineînțeles. Dar adăugă, asumându-și cu îndrăzneală riscul de a se înclina în fața doamnei ofilite, n-am avut încă plăcerea de a face cunoștință cu domnișoara Clara Stavely. Servitorul dumneavoastră, doamnă.

– Și fratele meu! continuă Stavely îndepărtându-l din vecinătatea bătrânei doamne. Denville, permite-mi să ți-l prezint pe domnul Charles Stavely.

– Ești prea atent, George, spuse domnul Stavely pe un ton caustic. Îl cunosc pe Denville de când a început să iasă în lume.

Îi întinse două degete lui Kit și făcu observația că nu-l mai văzuse la club în ultimul timp.

Kit își dădu seama că greșise încrezându-se în mama sa când îl asigurase că Evelyn nu cunoștea pe nimeni din familia logodnicei sale, în afară de tată. Își spuse că ar trebui să se poarte cu mai multă prudență și răspunse în treacăt că lipsise din Londra. Intervenția ladyei Ebchester îi permise de altfel să scape de orice nouă prezentare. Ea îi strânse mâna cu putere și-și rugă fără menajamente fratele să înceteze să-l zăpăcească pe bietul tânăr, prezentându-i toți membrii familiei:

– Știu toți cine este, spuse pe un ton categoric, iar dacă el nu știe cine suntem, cu atât mai bine pentru el. Dacă știam că aveai intenția să inviți toată familia, n-aș fi venit în seara asta și probabil nici el. Trebuie să fii

inconștient pentru a nu înțelege că asta nu putea decât s-o scoată din sărite pe mama.

Îndepărtându-l cu un gest, i se adresă lui Kit:

– Nu te nelinişti. Nu ştiu ce l-a apucat pe fratele meu să invite toate aceste bătrâne capete pătrate, dar după toate probabilitățile, nu-i vei mai vedea niciodată. Ce face mama dumitale?

– Foarte bine, doamnă și m-a rugat să vă transmit complimente.

– Foarte amabil din partea sa, sau a dumitale. Până acum ne-am mulțumit doar să ne salutăm. Și te vei căsători cu nepoata mea? Îți doresc să fiți fericiți, iar dacă nu veți fi, nu se va întâmpla din vina ei.

– Ei bine, vom fi, doamnă, deoarece sunt foarte hotărât să nu fie nici din vina mea.

– Ești un bun vorbitor, reluă ea. Dar îl văd pe tânărul Lucton care pare să dorească să-ți spună o vorbă. Dumnezeu știe ce face aici! Este rudă îndepărtată! Dar probabil îți face plăcere să vezi o față cunoscută.

Îi dădu liber cu un semn din cap și Kit se află în fața unui tânăr dandi care, atrăgându-l puțin mai într-o parte, spuse cu un zâmbet larg:

– Te-am prevenit, Den! Infernal, nu-i așa? Aproape am dorit s-o șterg la Brighton, în această dimineață. Mă întreb chiar de ce nu m-am dus.

– Lipsă de curaj, fără îndoială...

– Nu, nu bătrânei puțin îi pasă dacă sunt sau nu aici. În realitate, voiam să-ți vorbesc. N-ai uitat mica întrebare pe care ți-am pus-o, nu-i așa?

– Nu, dar să fiu sincer, n-am avut timp să mă gândesc la ea.

– Ce bărbat ciudat devii! spuse domnul Lucton. N-aș vrea să te zoresc, dar mi-ai promis că pot conta pe un răspuns a doua zi.

– Oh! Dumnezeule, este adevărat? răspunse Kit, încântat pentru prima dată în viață de reputația bine stabilită de aiurit a fratelui său. Am fost obligat să plec complet pe neașteptate și mi-a ieșit din minte.

– Da, asta mi-am spus și eu. De aceea, n-am făcut nimic. N-aș vrea să te grăbesc, Den, dar mi-ar plăcea să mă lămurești într-un mod sau altul.

– De acord, dar nu acum, protestă Kit. Nu este nici locul, nici momentul.

– Oh! foarte bine, reluă domnul Lucton vizibil nemulțumit. Voi trece să te văd mâine. Deși, sincer...

Gongul cinei îl întrerupse și, cum lady Stavely sosi pentru a-l lua pe Kit, restul frazei rămase nerostit.

La masă, Kit se afla așezat între stăpâna casei și domnișoara Cressida Stavely. Fu ușurat să constate că era despărțit de bătrâna doamnă de toată lungimea mesei; dacă s-ar fi găsit la aceeași distanță de Cressida, ar fi fost și mai fericit.

În primele zece minute, atenția îi fu acaparată în întregime de sporovăiala ladyei Stavely. Aceasta nu-i punea nici o problemă: nu-i lăsa decât puține ocazii să spună un cuvânt și întrebările îi erau atât de banale, încât oricine i-ar fi putut răspunde. Slavă Domnului, era mai preocupată să-și dea importanță, decât să-și facă remarcați invitații; totuși, Kit găsi enervant râsul său ușor neîncetat și fu ușurat când se întoarse pentru a începe o conversație cu Charles Stavely. Mai devreme sau mai târziu, va fi obligat să-i vorbească și Cressidei; își spuse că dacă o va face în timpul cinei, îi va permite să evite o discuție între patru ochi. Îi aruncă o scurtă privire. Ea aplecase capul spre celălalt vecin, ascultându-l. Kit avu impresia că avea acea siguranță naturală și liniștită care-i lipsea mamei sale vitrege. Lady Stavely forța rolul de stăpână a casei. Fusese prea mult timp în căutarea unui soț pentru a se simți cu totul în largul său în noua sa stare. Nu era greu de înțeles de ce era geloasă pe Cressida, atât de calmă, atât de obișnuită să se ocupe de casa tatălui său și ca invitații săi să se simtă bine. Cressida părea absorbită de dialogul cu vecinul său, dar

observase că lady Stavely își îndreptase atenția spre cumnatul său, așa că puse foarte firesc capăt conversației și se întoarse spre Kit, spunându-i cu un zâmbet șters:

– Îmi pare rău că această recepție este atât de posomorâtă. Probabil te plictisești îngrozitor.

– Câtuși de puțin, replică el.

Cressy îl privi cu un aer ironic.

– Atunci, te distrezi bine?

– Nu, recunoscu Kit, dar recepțiile cu adevărat plictisitoare sunt îngrămădirile oficiale, unde ești obligat să fii politicos cu tot felul de oameni cărora nu dorești deloc să le vorbești.

Tânăra fată îl privi surprinsă.

– Credeam că nu mergi niciodată la acest gen de recepții!

– Doar când nu le pot evita, spuse Kit pentru a-și repara gafa.

– Ceea ce ți se întâmplă rareori. Și când nu poți să scapi, faci în așa fel încât să ajungi târziu și să pleci devreme, nu-i așa?

– Ce imagine îți faci despre mine!

Cressy râse.

– Crezi că, pentru că nu ies mult, nu-ți cunosc reputația? Ești disperarea gazdelor.

– Sunt niște calomnii îngrozitoare!

Tânăra fată zâmbi, scuturând din cap.

– Oricum, vei putea pleca în curând. Bunica se culcă devreme. Dar mă tem să nu mai vrea să discute cu dumneata. Ai putea să suporți asta?

– Cu ușurință. Consider că este prea aspru judecată. Recunosc că este stânjenitoare, dar nu are nimic din gorgona care te împietrește, pe care mă așteptam s-o întâlnesc.

– Nu eu am făcut să circule un asemenea zvon, spuse ea în grabă.

N-am spus niciodată asta despre bunica!

Domnul Fancot, căruia vinul și mâncarea bună îi înzeciseră curajul, replică rece:

– Oh! ba da. Poate nu exact, dar prin aluzii. Nu negi?

– Ce ființă curioasă și imprevizibilă ești, lord Denville! Și dumneata, vei nega că ai venit la această recepție cu cea mai mare teamă? Mi-ai spus că numai ideea de a-mi înfrunta familia te făcea să tremuri.

– Asta pentru că fusesem înșelat, răspunse Kit, imperturbabil.

Cressida îl privi cu un aer amuzat și intrigat în același timp.

– Dar n-o știai când ai intrat și totuși nu tremurai deloc. Recunosc că mă așteptam ca bunica să te facă să-ți pierzi cumpătul, dar n-a reușit.

– Pentru a fi pe deplin sincer, totuși a reușit. Dar m-am gândit că dacă o lăsam să-mi vadă încurcătura, va fi ireparabil.

– Da, este foarte adevărat. Disprețuiește oamenii care se lasă bruscați de ea. Ai pus-o la locul ei și este foarte probabil să-i fi plăcut.

– Pe dumneata te bruschează? o întrebă.

– Oh! nu și la drept vorbind, nu i-aș permite asta, dar n-a fost niciodată cazul. Este întotdeauna foarte bună cu mine.

Rămase tăcută o clipă. Și, când vorbi din nou, o făcu pe un ton mai distant, alegându-și cuvintele.

– Lord Denville, când mi-ați făcut onoarea de a-mi cere mâna, am discutat problema... sau cel puțin am început să discutăm problema foarte sincer. Dar cum fără îndoială îți amintești, am fost întrerupți și n-am avut ocazia să terminăm.... Și, mi-ar plăcea s-o putem face înainte de a lua o hotărâre definitivă.

Până atunci, Kit o privise peste marginea paharului, dar îl lăsă brusc și spuse cu entuziasm:

– Dar credeam că hotărârea dumitale era luată! Cum se face?

Tânăra fată răspunse, părând că se scuză:

– Este adevărat că te-am putut face să crezi că era luată. De fapt, în acea clipă o credeam cu adevărat. Și nu-mi este ușor să-ți vorbesc în această seară. Am sperat să te văd înaintea recepției, dar ai plecat la țară și Albinia, lady Stavely, a trimis invitațiile fără să-mi spună.

Kit aruncă o scurtă privire spre stăpâna casei, pentru a se asigura că atenția îi era încă acaparată de cumnatul său, și întrebă fără menajamente:

– Oare dorești să rupi logodna, domnișoară Stavely?

Ea se gândi o clipă și se încruntă.

– Mă vei considera o proastă, lord Denville, dar adevărul este că nu mai știu. Dacă Albinia nu intra în încăpere exact în acea clipă...

– A fost supărător, recunoscu Kit.

– Da și atât de prostesc! Dacă știa, sărmana! Evident, discuția noastră n-a fost ușoară, dar eram foarte aproape să ne înțelegem... cel puțin așa am crezut. De atunci, am avut mereu sentimentul că multe lucruri n-au fost spuse. Presupun că și dumneata. Când a intrat Albinia, tocmai spuneai că aveai o condiție la care țineai întru totul... dar n-ai avut timp să-mi spui mai mult.

– Dumnezeule, am spus ceva atât de puțin politicos?

– Nu, nu, n-ai fost nepoliticos. Amintește-ți că ți-am cerut să fii sincer cu mine, să nu mergi pe căi ocolite.

– Mi se pare că te-am jignit, dacă am folosit cuvântul "condiție".

– Am crezut că acesta era cuvântul, dar poate m-am înșelat. Totuși...

– Cu siguranță, deoarece nu-mi amintesc câtuși de puțin.

– Dar nu puteai să uiți cuvintele cu care mi-ai ținut piept, replică ea vizibil surprinsă.

Kit începu să râdă.

– Dar totuși le-am uitat, ceea ce înseamnă că nu erau de mare importanță. Dacă măcar n-am fi fost întrerupți!

– Foarte exact! Probabil crezi la fel ca mine că asta ne-a plasat într-o situație puțin inexactă. Ar fi posibil să-mi faci o vizită mâine, puțin după ora unsprezece? Nu riscăm să fim deranjați din nou, deoarece Albinia are intenția să se ducă la cumpărături cu mama sa, după micul dejun. Iar bunica nu-și părăsește niciodată camera înainte de prânz.

I se păru că el ezită, și adăugă roșind:

– Poate n-ar trebui să-ți fac această propunere, dar sunt într-o situație puțin dificilă. Nu-mi închipui că s-ar putea considera incorect la vârsta mea și, ținând cont de împrejurări, să vă primesc singură.

– Incorect? Evident nu! răspunse fără să ezite Kit. Așa că mă voi prezenta la dumneata la ora unsprezece și un sfert. Iar dacă voi vedea trăsura ladyei Stavely în fața ușii mă voi ascunde în spatele unui felinar până la plecarea sa.

– Transformând astfel o simplă vizită de dimineață într-o intrigă, spuse ea râzând.

În acea clipă, celălalt vecin al său îi vorbi. Și imediat, Kit se află din nou angajat într-o conversație cu stăpâna casei.

Când doamnele se retraseră și fața de masă fu ridicată, lordul Stavely veni să se așeze lângă Kit, ferindu-l fără să-și dea seama de prezența domnului Lucton, care avusese aceeași intenție. Conversația deveni generală. Cum Lucton era prea timid pentru a vorbi în mijlocul atâtor oameni mai în vârstă și domnul Charles Stavely nu era un apropiat al lordului Denville, Kit nu era în pericol. Ar fi fost bine să rămână o oră în sufragerie, dar lordul Stavely primise instrucțiuni să nu-i lase pe domni să întârzie în fața paharului de vin, așa că declară foarte repede că era timpul să se alăture doamnelor.

În salon, pretinsul lord Denville făcuse desigur obiectul unor discuții însuflețite. Opiniile erau diferite. Unele, conduse de lady Stavely, îi lăudau înfățișarea și dezinvoltura. Altele îi atrăgeau atenția lui Cressy asupra primejdiei de a se căsători cu un bărbat atât de nestatornic. Un al treilea grup, condus de lady Ebchester, afirma că Denville era o partidă foarte bună, iar Cressy, la vârsta de douăzeci de ani, și cu o zestre de doar douăzeci și cinci de mii de lire, ar fi proastă să nu-l accepte.

Aceasta îi atrase mânia bătrânei doamne care, din fotoliul său, aplecată în față și sprijinită în bastonul de abanos, părea o vrăjitoare. Cu fulgere în privire, își măsură fiica și spuse:

– Uiți ce-i voi lăsa eu!

Lady Ebchester fu puțin descumpănită, dar replică:

– Evident, mamă, și asta te privește. Dar cu niște fii care au drepturi asupra bunurilor dumitale, nu-i vei putea lăsa lui Cressy o sumă considerabilă. Fără să vorbim de fetele dumitale. Din partea mea, nu aștept nimic și-mi închipui că nici Eliza. Dar în schimb Caroline, ca și sărmana Clara...

– Oh! te rog, Augusta, imploră domnișoara Clara Stavely, cu lacrimi în ochi. Este atât de deplasat și atât de jenant pentru draga de Cressy.

– Nu plânge, mătușă, spuse veselă Cressy. Dacă bunica îmi lasă moștenire averea sa, mă angajez s-o restitui imediat familiei.

Bătrâna doamnă râse veselă, pe înfundate.

– Oare vrei să declanșezi un război civil, micuțo?

– În nici un caz, și mătușa Augusta trebuie să fie foarte convinsă de asta, răspunse ea făcându-i cu ochiul.

În acea clipă, verișoara surdă, care-și făcuse o idee greșită despre conversație, încuviință dând din cap și declară pe tonul cuiva gata să urce pe rug pentru a-și apăra credința:

– Am spus-o deja, draga mea și o repet. Este foarte frumos!

Cum această declarație coincisese cu intrarea domnilor în salon, Kit putu s-o audă încă o dată. Reuși să-și păstreze seriozitatea, dar ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Cressy și trebui să-și muște buzele pentru a nu pufni în râs. Cressy bătu în retragere până în spatele încăperii, cu umerii scuturați de râs. Și bătrâna doamnă, după ce o făcu pe verișoara sa să afle că nu este decât o proastă, îi ordonă lui Kit să vină să se așeze lângă ea.

Acesta se supuse și-și luă un scaun. Bătrâna doamnă îi comandă Clarei să nu mai stea lipită de ea și anunță adunarea că va avea toată libertatea să se întoarcă la sporovăiala sa obișnuită. Familia, înțelegând că asta echivala cu o interdicție categorică de a lua parte la conversația sa cu invitatul de onoare, bătu cuminte în retragere, formând mici grupuri în cele patru colțuri ale salonului.

– Niște palavragii! se strâmbă bătrâna doamnă observând eforturile pe care le făceau pentru a continua să vorbească între ei.

Își îndreptă privirea pătrunzătoare asupra chipului lui Kit.

– Ei bine, tinere, ce ai să-mi spui?

– Nu mare lucru, doamnă. Mi-ar fi prea teamă să nu fiu clasat printre palavragii, replică el.

– Prostii! În tot cazul, ești bun de gură, domnule! Kit îi zâmbi.

– Ce-ați dori să vă spun, doamnă? Nu puteți să-mi cereți să întocmesc o listă a tuturor viciilor mele, cât despre virtuți, ați avea cu adevărat o mai bună părere despre mine dacă aș începe să le enumăr?

– Ai virtuți? întrebă bătrâna doamnă.

– Da, câteva și mai ales bune intenții!

– Într-adevăr, cred că asta i-a spus unchiul dumitale, Brumby, fiului meu. Dar am o memorie foarte bună și-mi amintesc că mi s-a spus într-o zi că fratele dumitale valorează de zece ori mai mult.

Dacă i-ar fi ținut un asemenea discurs înainte de cină, Kit poate ar fi fost tulburat. Dar acum, era suficient antrenat pentru a răspunde zâmbind cu dezinvoltură:

– Da, unchiul este foarte bun cu fratele meu. Să știți că este favoritul său, doamnă.

Acest răspuns păru s-o mulțumească. Abandonă subiectul și spuse, după ce-l privi atent o clipă:

– Am obiceiul să vorbesc foarte deschis și-ți pot spune că această căsătorie nu mă entuziasmează deloc. Notează că nu-mi displaci. De fapt, ești mai bun decât credeam. Dar de unde să știu dacă ești bărbatul care-i trebuie nepoatei mele?

Cunoscându-l pe Evelyn atât de bine, Kit nu putea decât să fie de acord cu ea și ar fi putut adăuga că domnișoara Stavely nu era deloc genul lui Evelyn. Se mulțumi să spună:

– Sper, doamnă, că voi putea să vă dovedesc că vă înșelați. Promit că mă voi strădui.

– Trebuie să mărturisesc, remarcă tăios bătrâna doamnă, că ai maniere excelente, ceea ce este în favoarea dumitale... cel puțin pentru persoanele din generația mea. Am oroare de modul lipsit de jenă pe care-l afișează unii dintre contemporanii dumitale. Brumby i-a spus fiului meu că n-ai defecte care să nu poată fi corectate de o căsătorie bună, dar din tot ce am auzit, Denville, ești foarte nestatornic! N-aș spune mai mult, deși ca să nu-ți ascund nimic, voi mărturisi că sunt oameni care nu ezită să te califice libertin!

– Adevărat? reluă Kit, încruntându-se. Nu știam, doamnă. Și este neadevărat.

– N-are rost să te înfurii, replică bătrâna doamnă. Nu pun preț pe acest gen de cancanuri. Ce vârstă ai? Douăzeci și patru de ani?

Dumnezeule, unde ajungem dacă puști de vârsta dumitale nu-și mai pot permite să alerge după fuste fără ca o bandă de flecari să nu anunțe cu voce tare un scandal. Nu pot să suport afișarea acestei pudori excesive.

Kit începu să râdă.

– Mulțumesc mult, doamnă.

Aceasta îi aruncă din nou o privire pătrunzătoare.

– Toate astea sunt foarte bine, tinere, dar dacă te căsătorești cu nepoata mea, va trebui să pui capăt aventurilor. Ei nu i-ar plăcea, iar eu nu voi accepta să fie nefericită, asta ți-o pot garanta.

– Și nici eu, doamnă, vă pot de asemenea garanta, răspunse Kit țâfnos.

Poate fratele său dusese o viață mai desfrânată. Putuse fi nepăsător și chiar ușuratic, juca neatent, dar nu era lipsit de inimă și Kit era gata să jure că dacă o lua de soție pe domnișoara Stavely, o va trata bine și nu-i va aduce jignirea de a alerga în mod deschis după alte femei. Oare îi va rămâne fidel? Era foarte nesigur! Dar în orice caz, își va aranja aventurile cu discreție. Se putea presupune că domnișoara Stavely, care nu mai era o școlăriță, ci o femeie echilibrată, făcând o căsătorie de conveniență, va închide ochii la capriciile sale și nu va pretinde de la Evelyn decât o fidelitate aparentă.

Bătrâna doamnă observă fulgerul de mânie care trecu prin ochii lui Kit și asta îi plăcu. Se mulțumi să remarce:

– Ușor de spus, Denville.

Se adânci din nou în tăcere și privi drept în fața ei. După un timp, spuse brusc:

– Când eram tânără, părinții noștri aranjau căsătoriile. Aș putea să-ți menționez numele unei duzine de tinere fete care de-abia își cunoșteau logodnicul. Nu cred că era un lucru bun.

Își aținti din nou privirea asupra lui Kit.

– Dacă te aștepți să primești binecuvântarea mea pentru simplul motiv că știi să dai cu gura și ai bune maniere, îți faci iluzii. Vreau mai întâi ca eu și Cressy să te cunoaștem mai bine. Acum, sunt obosită. Spune-i fiicei mele Clara, că aș vrea să merg să mă culc. Și-i poți cere mamei dumitale să vină să-mi facă o vizită în una din aceste dimineți. Bună seara.

Capitolul 5

Puțin înainte de miezul nopții, domnul Fancot se întoarse pe jos la Hill Street, exact la timp pentru a asista la sosirea mamei sale. Era escortată de trei crai maturi și un bărbat mult mai tânăr, ale cărui sentimente păreau că oscilează în mod vizibil între admirație și gelozie.

Domnul Fancot, care contempla cortegiul de sus de pe peron, admira spectacolul. Înălțimea Sa era purtată de doi servitori robuști, în livrea. Lectica, atât cât putu să vadă când fu luminată, părea de un stil extrem de elegant. Era căptușită în întregime cu catifea verde deschis. Craii erau evident bărbați de lume. Când lectica fu așezată, unul dintre ei deschise portiera, al doilea o ajută cu tandrețe pe lady Denville să coboare și al treilea îi oferi brațul pentru a urca cele câteva trepte, la drept vorbind puțin cam înalte, ale peronului. Tânărul adorator, care fusese discret înlăturat, rămase trist în urmă, devorându-și idolul din ochi. Dar înainte de a ajunge la peron, lady Denville se opri, privi în spate și exclamă cu o voce dulce:

– Oh! evantaiul! Probabil l-am uitat în lectică.

Domnule Horning, ați putea fi atât de amabil să aruncați o privire?

Domnul Horning nu se lăsă rugat de două ori. Se aruncă în lectică, găsi evantaiul și i-l prezentă Înălțimii Sale cu o reverență adâncă și un zâmbet pe care Kit îl consideră complet ridicol. Ea îi mulțumi politicos, îi dădu mâna să i-o sărute și spuse:

– Și acum, vă veți întoarce la casele voastre, pentru că mă așteaptă Denville și avem multe lucruri să ne spunem. Știți că a lipsit zilele acestea.

Între timp, Kit recunoscu doi din craii mamei sale și-i salutase. Lady Denville îi anunță numele celui de-al treilea, spunând:

– Iată-l pe lordul Chacely, care ar vrea să știe de ce n-ai fost la Ascot. Băiat rău, trebuia să te alături grupului său!

Kit se lovi peste frunte:

– Dumnezeule! Am uitat să vă scriu de ce am fost obligat să nu mă țin de cuvânt. Îmi cer scuze, domnule.

– Fugi de aici, om fără scrupule, răspunse Chacely. Ai uitat invitația mea, punct.

– Nu, nu! protestă Kit.

– Dar, Chacely, cum ți-ai putut imagina că ar putea să fie altfel? interveni unul din ceilalți domni.

Al treilea adăugă încă un comentariu la acest schimb de cuvinte. Era limpede că nici unul dintre ei nu bănuia că tocmai îl tachinau pe Kit și nu pe Evelyn, ceea ce o făcu pe lady Denville să spună când ușa se închise după ei:

– Vezi, Kit. Eram sigură! Newlyn și sir John Stratley vă cunosc de când erați foarte mici și n-au observat nimic, poți să fii liniștit.

– Nu sunt deloc liniștit, replică el. Iar în ce te privește, mamă dragă, mă întreb cum îndrăznești să mă consideri "băiat rău". De fapt, ești incorigibilă. Cine naiba este acel miel behăitor care umblă în suita ta?

Lady Denville izbucni în râs.

– Este ridicol, bietul băiat, nu-i așa? Dar trebuie să fiu amabilă cu el. Înțelege, este poet.

– Ah! da, desigur, asta explică tot, reluă Kit, cu seriozitate. Și presupun că ești muza sa?

– Da, deocamdată. Nu va dura. De fapt, cred că dintr-o clipă în alta se va îndrăgosti cu disperare de o puștoaică oarecare... probabil prost crescută... și mă va uita complet. Ceea ce, mărturisesc, ar fi până la un anumit punct o mare ușurare, pentru că te plictisește de moarte să fii obligat să asculți poeme, chiar când au fost scrise pentru tine. Dar, pe de altă parte.... oh! Kit! nu poți să înțelegi.... este atât de reconfortant să fii încă în stare să placi oamenilor tineri la patruzeci și trei de ani.

– Mamă, să nu spui vreodată asta în public. Nimeni nu ți-ar da mai mult de treizeci și trei de ani!...

Era adevărul, dar lady Denville, după ce se gândi o clipă, reluă:

– Poate, totuși trebuie să fiu rezonabilă, Kit, și oamenii înțeleg probabil bine că nu pot avea mai puțin de patruzeci și trei de ani, pentru că toată lumea știe că tu și Evelyn aveți douăzeci și patru. Mă deprimă când mă gândesc la asta. Dar n-are importanță! Ce s-a întâmplat în seara aceasta la Mount Street? Toată seara m-am gândit la asta și eram atât de îngrijorată, încât mi-am părăsit gazdele devreme.

– Ah! așadar, asta era? Trebuie să mărturisesc că era gata să rămân cu gura căscată când mi-am dat seama că lectica luxoaxă care cobora strada înainte de miezul nopții era a ta.

– Da, nu cred că am plecat vreodată de la o serată atât de devreme, spuse cu naivitate lady Denville. Cu atât mai mult cu cât câștigam!

– Ah! serios? Trebuie să recunosc că m-a șocat un lucru, mamă. Oare ce s-a întâmplat cu cel mai frumos "admirator" al tău? Cum se face că a

permis altuia, ce spun, altor patru, să te conducă în seara aceasta acasă? Să nu-mi spui că pasiunea sa pentru tine s-a diminuat?

Ea izbucni din nou în râs.

– Oh, bietul Bonamy. Cum ți-l poți imagina venind pe jos din Albemarle Street? Ar fi făcut un atac! Cât despre pasiunea sa, am neplăcuta impresie c-o împart cu bucătăreasa! Ne-a plictisit de moarte în seara aceasta susținând o disertație despre modul de a prepara rața cu sos de piper. Dar încetează cu gluma și povestește-mi cum s-a desfășurat cina ta.

– Oh! o cină satisfăcătoare și comeseni, hm, foarte distinși. Poate nu întru totul genul meu, dar dintre cei mai respectabili.

– Erau chiar atât de demodați? Te-am prevenit, spuse mama sa cu compasiune.

– Da, dar mamă dragă, nu m-ai prevenit că doi dintre ei îl cunoșteau pe Evelyn.

– Nu se poate! Cine, Kit?

– Domnul Charles Stavely, care se pare că este...

– Ah! el! îl întrerupse lady Denville. Evident, el, dar n-are importanță.

– Este adevărat, dar dacă Evelyn nu se întoarce la timp pentru a mă salva din ghearele lui Lucton, sunt pierdut. Este oare un prieten apropiat al lui Evelyn?

– Tânărul Lucton? Dumnezeule, nu! Doar n-ai să-mi spui că a fost și el invitat?

– Și totuși a fost, mamă. În plus, am înțeles că Evelyn avea un fel de angajament față de el. N-am nici o idee despre ce este vorba și am impresia că nici tu nu știi mai mult.

Mama sa scutură din cap.

– Evident că nu. Cât de contrariat trebuie să fii!

– Da, nu-i așa? încuviință Kit. Mai ales când știu că va veni să-mi facă o vizită mâine, pentru a ști ce am hotărât.

– Ce plictisitor este! reluă lady Denville cu vioiciune. Dar nu trebuie să te frământi, dragul meu.

Poate că Evelyn se va întoarce sau că Fimber știe ce dorește acest imbecil. Și dacă nu știe, Brigg nu va avea decât să-i spună că nu ești aici. Nu cred că este greu să scapi de Lucton.

– Nu, mamă dragă, asta este sigur. Dar insuportabilul meu frate geamăn n-ar fi mers până la a-i da o întâlnire de afaceri cuiva, pentru a pune să i se spună apoi că a ieșit.

– Ce prost ești! spuse mama sa pe un ton de reproș. Ar fi trebuit să scapi de el.

– Asta aș fi făcut dacă nu m-ar fi lăsat să înțeleg că era foarte nemulțumit că fusese deja amânat de mai mult de zece zile. Nici vorbă! mă voi descurca. Ce mă contrariază mai mult, este că domnișoara Stavely mi-a cerut să-i fac mâine o vizită, pentru a relua o conversație întreruptă în ziua în care Evelyn i-a cerut mâna.

– Ah! asta este supărător, răspunse mama sa, descumpănită.

– Mai mult decât supărător, mamă. Una este să trec drept Evelyn la o recepție, dar este cu totul altceva să primesc niște confidențe care nu-mi sunt destinate.

– Înțeleg, admise lady Denville încruntându-se. Aș! îți faci griji degeaba. Aș fi uimită să aibă ceva cu adevărat confidențial să-i spună lui Evelyn: de-abia se cunosc și ea este foarte rezervată. Fii sigur, nu va fi vorba de nimic care să te poată pune în încurcătură. De altfel, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mai mult îmi spun că dacă s-ar fi gândit că logodnica sa avea ceva important să-i spună, Evelyn n-ar fi părăsit Londra fără s-o vadă.

– Cressy părea să creadă că el era cel care avea ceva important de spus. Se pare că avea de pus o condiție.

– O condiție? Oare la ce s-a putut gândi? Probabil și-a pierdut mințile! Doar dacă... Oh! Știu ce era pe cale să-i spună și sunt foarte fericită că a fost întrerupt, deoarece îl rugasem să n-o facă. Ține să locuim toți împreună, ceea ce eu refuz. În cazul în care Cressy revine asupra subiectului, spune-i că ți-ai schimbat părerea, sau că ai uitat, sau că te-a înțeles greșit.

– Nu pot face asta, mamă! Nu este sigur că asta ar fi spus Evelyn!

– Da, dar este ce spun eu, replică prompt mama sa. De altfel intenționez să-l cert cu severitate... și pe tine de asemenea, dacă vei continua să mă privești cu aerul ăsta ironic. Dar vorbește-mi despre bătrâna lady Stavely. Te-a speriat?

– Ar fi vrut ea, dar am pus-o la locul său politicos, și asta a reușit.

Lady Denville fu uluită.

– Ce curajos ești!

– Nu-i așa? Dar mă cunoști! Nimic nu mă sperie!

Mama sa începu să râdă.

– Eu, n-aș fi îndrăznit niciodată.

– Trebuie să încerci, altfel te va ține în șah.

– Oh! am intenția să nu-i stau în drum. A venit la Londra să te cunoască, și acum îmi închipui că se va întoarce în Berkshire în câteva zile.

– Greșeală, mamă dragă! declară Kit cu un zâmbet răutăcios. Va rămâne la Londra până luna viitoare. Din spusele ladyei Ebchester, atunci se va duce cu Cressy la Worthing, pe timpul verii. M-a însărcinat cu un mesaj pentru tine: ești invitată să te duci să-i faci o vizită într-una din aceste zile.

– Oh, nu! exclamă lady Denville speriată. Glumești, Kit?

– Câtuși de puțin. Consideră asta absolut necesar!

– Mizerabilule! De ce nu i-ai spus că eram bolnavă, sau plecată la țară, oriunde? Nu m-a plăcut niciodată. Și când Stavely îmi făcea curte a făcut totul pentru a-l face să-și schimbe hotărârea de a-mi cere mâna. De altfel, nu era necesar, pentru că bunicul tău n-ar fi vrut să se gândească la o asemenea căsătorie. Oh! Kit! Cum poți să-mi impui un asemenea supliciu?

Mă va nimici!

– În nici un caz. N-ai decât să te gândești că Evelyn este o partidă excepțională și asta îți va da un sentiment de superioritate.

Dar lady Denville, recunoscând că Evelyn putea pretinde partide mai bune, refuză să se lase consolată și-i spuse lui Kit că asemenea rațiuni n-au nici o greutate pe lângă o atât de temută bătrână doamnă, care o cunoscuse din leagăn. Adunându-și cutele mantoului, urcă scara, proclamând pe un ton tragic:

– Am aflat din cea mai bună sursă că într-o zi m-a făcut "gâscă frumoasă". Și când mă privește cu ochii ei pătrunzători, chiar am impresia că sunt o gâscă!

– Dar foarte frumoasă, îi aminti fiul său.

– Da, dar n-are importanță, replică Înălțimea Sa.

Se opri pe palier și adăugă:

– Și nu-ți da osteneala să-mi amintești că sunt de familie mai bună decât ea, pentru că asta îi este perfect egal.

Cu aceste cuvinte triste, începu să urce scara. Kit o ajunse din urmă înainte de a ajunge la etajul al doilea și o asigură, pe cel mai scandalizat ton, că dacă își imagina că se va duce la culcare fără să-l sărute, el nu va închide ochii. Asta o făcu să râdă din nou. Și când o asigură că încercarea

care o aștepta nu era nimic pe lângă ce suferise el în această seară, se înduioșă și exclamă:

– Este adevărat. Bietul de tine, poți conta pe mine pentru a te ajuta atât cât voi fi în stare. Nu există nimic ce n-aș face pentru fiii mei adorați.

Kit o sărută din toată inima, stăpânindu-și o teribilă dorință de a râde, îi mulțumi cu seriozitate și o părăsi cu cea mai mare afecțiune.

Fimber îl aștepta în cameră. În timp ce-l ajuta să dezbrace costumul lui Evelyn, îl întrebă cu tonul cuiva care cunoștea dinainte răspunsul, dacă fusese recunoscut. Când Kit îl liniști, reluă:

– Mă așteptam la asta, domnule. Când ați ieșit în seara aceasta din mâinile mele, mi-am spus că nici eu nu v-aș fi putut deosebi de Înălțimea Sa. Semănați perfect, domnule Christopher.

Kit îl întrebă ce credea despre Lucton, și el răspunse:

– Un tânăr bărbat foarte frivol, domnule. Fără mai multă tărie decât un pai.

– Poate, răspunse Kit desfăcându-și nodul de la cravată, dar oare știi despre propunerea pe care i-a făcut-o fratelui meu, la care sperase un răspuns a doua zi?

După ce se gândi o clipă în timp ce desfăcea vesta lui Kit, Fimber declară încruntându-se:

– Nu, domnule. Înălțimea Sa nu mi-a vorbit despre asta. Dar, cunoscându-l pe domnul Lucton, mă încumet să pun pariu că și-ar dori să-i vândă unul din caii săi de vânătoare Înălțimii Sale.

– Cine ar vrea să cumpere un cal pentru vânătoare în acest sezon? întrebă Kit cu scepticism. Cu siguranță, fratele meu, nu!

– Nu, domnule, este foarte adevărat. Dar Înălțimea Sa are reputația unei firi binevoitoare și de a nu ști să spună nu; iar domnul Lucton are deseori datorii. Vom vedea ce știe Challow despre acest subiect, când va

veni la ordine mâine dimineață. Trebuie să vă spun, domnule Christopher, că am luat asupra mea să-l informez pe Challow despre ce se întâmplă. Sper să mă aprobați.

– Și dacă nu asta este situația, n-are nici o importanță, nu-i așa? Să sperăm că el știe ce așteaptă Lucton de la fratele meu. Altfel, voi fi foarte încurcat.

***

Și Challow, când se prezentă a doua zi dimineață, nu-și dezamăgi tânărul stăpân. Era un ins bondoc, cu părul care începea să încărunțească. Avea picioarele arcuite, ca oamenii obișnuiți să călărească de la o vârstă fragedă.

El îi pusese în șa pe gemeni. Îi scosese de nenumărate ori din încurcătură, împiedicându-i să-și asume riscuri serioase. În public, atitudinea față de ei era respectuoasă, dar în particular continua să-i trateze ca pe niște școlari. Îl întâmpină pe Kit cu un zâmbet larg și luă mâna pe care acesta i-o întinse, invitându-l să "bată palma". Totuși protestă:

– Ajunge cu asta, domnule Kit. De câte ori v-am spus să vă supravegheați limbajul? Ce vom face dacă Înălțimea Sa vă aude folosind expresii atât de vulgare? Și a cui va fi vina? Vă întreb.

– Ar fi a ta, cel puțin din câte mi-ai spus mereu, deși nu i-am auzit vreodată nici pe mama, nici pe tata făcându-și reproșuri asupra modului în care vorbim. Challow, sunt într-adevăr în încurcătură.

– Totul se va aranja, domnule. Nu vă neliniștiți, replică vesel Challow.

Lucrurile sunt puțin complicate, nu neg. Dar nu vă lăsați doborât. Îmi pun capul că vă veți descurca. Nu există nici un motiv să nu meargă. De altfel, întotdeauna s-a putut conta pe dumneavoastră. Dacă Fimber nu mi-ar fi povestit totul, n-aș fi bănuit că nu sunteți Înălțimea Sa.... oricum, nu imediat.

– Aș vrea atât de mult să știu ce s-a întâmplat cu fratele meu.

– Ca și mine, domnule Kit. Pe moment, îmi fac un teribil sânge rău, imaginându-mi tot felul de lucruri. Apoi, îmi spun că Înălțimea Sa este ca pisicile. Le poți arunca în toate direcțiile, și cad mereu în picioare. Și acum, când vă văd într-o dispoziție convenabilă, pariez că este bine și sănătos.

Își aținti asupra lui Kit privirea inteligentă și începu să râdă.

– În sfârșit, domnule, drept cine mă luați? Vă cunosc de când ați învățat să mergeți. Dacă Înălțimea Sa era într-o situație delicată.... sau și mai rău – la drept vorbind m-am gândit la asta – ați fi simțit. Nu-i așa?

– Da.... cred. Nu i-am spus mamei, dar acum aproximativ o săptămână, aș fi jurat că a avut un accident. De data asta m-am întors atât de neașteptat. Oricum voiam să vin, pentru că n-am.... N-are importanță! Am avut impresia că i s-a întâmplat ceva, dar că trăia. De asta sunt sigur. Dacă era mort, sau într-o situație limită, aș fi știut.

– Este exact ce credeam, răspunse Challow. Nu este mort, ci probabil într-o situație delicată. N-ar fi trebuit să-l las niciodată să plece astfel, dar m-a păcălit, domnule Kit. Și n-am crezut vreodată că va face o escapadă când se pregătea să se stabilească. Cred că n-avem altceva de făcut decât să așteptăm să se întoarcă, punct. Iar dacă doriți să călăriți astăzi, avem o frumoasă iapă brună, care v-ar conveni perfect. Sau cabrioleta cu o pereche minunată de trăpași. Exact ce trebuie pentru a face paradă în Hyde Park.

Dar Kit îl informă în termeni conciși că nimic nu era mai departe de intențiile sale decât să se afișeze în Hyde Park sau în altă parte, și-l rugă în schimb să-i spună ce știe despre afacerea misterioasă a domnului Lucton.

– El? spuse Challow pe un ton disprețuitor. Încearcă să-i vândă Înălțimii Sale un cal pe care nu-l vrem. Nu vom accepta asemenea cai în grajdurile noastre.

– Dar dacă Înălțimea Sa nu vrea acest animal, de ce nu i-a spus domnului Lucton?

– Îl cunoașteți pe Înălțimea Sa, domnule. Întotdeauna mult prea amabil. În plus, domnul Lucton este teribil de insistent. Un pisălog de plină clasă. Ne-a făcut semn într-o zi în Park, Înălțimea Sa s-a oprit și el a început să ne laude meritele unui murg costeliv, cu care a vânat sezonul trecut. A vrut să ne facă să credem că era exact ce ne trebuia. Oricum, nimeni n-ar vrea un cal pe care a vânat domnul Lucton. În plus, acest roib nu valorează nici jumătate din prețul cerut. "Un săritor de garduri extraordinar, afirma domnul Lucton, care zboară pur și simplu". Atunci, i-am dat un cot Înălțimii Sale, care i-a spus domnului Lucton că se va mai gândi și-i va aduce la cunoștință hotărârea sa în douăzeci și patru de ore. Din câte mi-a spus, intenționa să-i trimită un bilet amabil. Îmi închipui că asta i-a ieșit din minte, pentru că a doua zi am plecat la Rovenhurst. N-aveți motive să vă îngrijorați, domnule Kit.

– Ah! serios? Domnul Lucton vine chiar astăzi să-mi afle decizia. Îmi imaginez că voi fi obligat să cumpăr animalul.

– Domnule Kit! Să nu faceți asta! A cerut o sută șaizeci de lire, dar și optzeci ar fi deja prea mult.

– Îi voi oferi o sută de lire și dacă refuză, cu atât mai bine. Nu-i pot spune pur și simplu că nu vreau calul, după ce a fost făcut să aștepte

cincisprezece zile. Îi voi da un cec pentru banca mea. Oh! la naiba, evident nu se poate. Va trebui să te duci în locul meu la bancă, Challow, și să-mi aduci bani lichizi. Îți voi da un cec. Îl voi face pentru suma de două sute de lire, deoarece voi avea nevoie de ceva fonduri. Să nu te lași furat.

– Dumneavoastră vă veți lăsa furat, spuse Challow pe un ton dezaprobator.

– Eu, nu. Cumpăr calul în contul fratelui meu. Cu atât mai rău pentru el, răspunse Kit.

Puțin mai târziu, îmbrăcat cochet după moda zilei, cu guler apretat de o înălțime rezonabilă, nodul de la cravată "matematic", lanțul elegant la ceas, mănuși din piele și o nuia de bambus desăvârșindu-i echipamentul pe care mama sa îl declară impecabil, domnul Fancot porni senin la drum, pentru a merge la întâlnirea cu domnișoara Stavely.

Dar pe John Street, la mijloc, seninătatea îi fu tulburată. Un complet necunoscut îl abordă și-l întrebă cu indignare de ce-l tratează cu răceală. Kit se descurcă invocând distracția. Dar cum nu avea nici o idee despre identitatea persoanei și nu cunoștea nimic din ultimele bârfe la care acest bărbat de lume făcea aluzie, conversația care urmă fu destul de penibilă. Se încheie printr-o invitație insistentă, pentru aceeași seară, la o reuniune la hotelul Limmer. Kit refuză, sub pretextul că-i promisese mamei sale s-o însoțească la o recepție. Dar îl părăsi pe necunoscut foarte hotărât să-și caute refugiul neîntârziat la Ravenhurst. Era evident că un sejur prelungit în capitală ar fi nu numai obositor, dar s-ar putea termina cu o catastrofă.

Fu introdus în locuința lordului Stavely de un majordom care nu fu departe să-i facă în mod complice cu ochiul înainte de a-l conduce într-un salon mic din spatele casei. Domnișoara Stavely îl aștepta. În timp

ce Kit se apleca ceremonios să-i sărute mâna, îl auzi pe majordom, care privea scena cu un ochi părintesc și în același timp sentimental, oftând emoționat înainte de a se retrage încet, închizând ușa după el.

Atitudinea domnișoarei Stavely era puțin rigidă, dar oftatul majordomului o făcu să zâmbească. Nu se putu împiedica să spună:

– Oh! Dumnezeule, bietul Dursley este convins că-și dă concursul la o poveste de dragoste! Nu te îngrijora. În realitate, el și toți servitorii vechi au hotărât din nefericire să-mi îmbrățișeze cauza.

– De ce din nefericire? întrebă Kit.

– Aș fi un monstru dacă n-aș fi impresionată de fidelitatea lor. Dar aș vrea din toată inima să poată fi convinși să accepte ca Albinia să-mi ia locul. Nu-ți poți imagina cât de jenant este pentru ea și pentru mine. În zadar fac tot posibilul, nu reușesc să-i împiedic să vină să-mi ceară ordine și chiar să mi le spună pe ale sale. Înțeleg foarte bine că Albinia găsește situația insuportabilă.

– Dar situația dumitale nu este de asemenea insuportabilă?

– Ba da, recunoscu ea zâmbind slab. O știi bine. Este... motivul pentru care am hotărât să mă căsătoresc.

– În tot cazul, iată cine este sincer, observă Kit.

Zâmbiră amândoi.

– Am fost de acord, nu-i așa, că doar o sinceritate deplină ar putea face căsătoria noastră acceptabilă. Motivul pentru care dumneata vrei să te căsătorești este foarte de înțeles. Dorești să te eliberezi de tutela unchiului. Motivul meu este mai neînsemnat: este dorința arzătoare de a părăsi această casă.... oricare dintre casele tatălui meu.

– Cunoscându-ți mama vitregă... Vreau să spun, cunoscând-o mai bine, reluă Kit corectându-se cu abilitate, te înțeleg perfect și ai toată simpatia mea.

– Nu, nu, m-ai înțeles greșit, spuse Cressy foarte repede. Mai degrabă Albiniei ar trebui să-i acorzi simpatia dumitale. Probabil este foarte dificil să pătrunzi într-un cămin care ani de zile a fost condus de fiica vitregă, care are practic vârsta ta. Și, în plus, de la moartea mamei, într-un anumit fel, eu i-am ținut permanent companie tatălui meu și.... este cam greu să rupi asemenea legături. În mod sigur, Albinia nu poate să nu aibă impresia că, fără mine, ar fi mult mai ușor.

– Și dumneata?

– Este adevărat, răspunse Cressy cu sinceritate, cred la fel... poate cu mai multă tristețe..... ceea ce.... mă surprinde, deoarece nu m-am gândit vreodată că aș putea nutri asemenea sentimente neplăcute. Împărțit între noi două, bietul tata este teribil de stânjenit. O detest pe Albinia la fel de mult cât mă detestă ea și..... pentru a mărturisi totul..... mă simt incapabilă să fiu pe locul doi într-un interior în care am îndeplinit rolul de stăpână a casei.

Adăugă, străduindu-se să ia un aer vesel:

– Ar trebui să fii atent, lord Denville! Recent, am învățat să mă cunosc mai bine și am ajuns la concluzia penibilă că sunt o femeie autoritară, hotărâtă să facă legea în casa ei.

Kit îi zâmbi.

– Nu mă sperii! Dar spune-mi, dacă ți-aș cere, ai găsi neplăcut să trăiești sub același acoperiș cu mama mea?

Ea îl privi năucită.

– Așadar, asta este acea faimoasă condiție de care mi-ai vorbit? Dumnezeule! Cum poți fi atât de prost? Ți-ai imaginat că-ți voi cere s-o dai afară din casă? Oare ce părere ai despre mine? Draga și adorabila mea nașă! Lasă-mă să-ți spun, lord Denville, că sper doar că mă va primi în căminul votru cu bunătatea pe care mi-a demonstrat-o întotdeauna.

– Mulțumesc, răspunse Kit cu căldură. Dar trebuie să-ți spun că ea mi-a interzis categoric să fac cea mai mică aluzie la o asemenea eventualitate. Pretinde că asta n-ar reuși niciodată. A adăugat chiar că a considerat întotdeauna că a avut mult noroc că cei care ar fi trebuit să-i fie socri muriseră înainte de căsătoria ei.

Cressy zâmbi.

– Aș jura că o aud spunând asta cu cea mai mare seriozitate din lume. Dar vrei, te rog, s-o asiguri că nu mă voi gândi deloc la moartea sa cu aceeași ardoare?

– Nu voi îndrăzni nici măcar să-i mărturisesc că am abordat subiectul. Mi-a promis că mă va certa aspru dacă o fac.

– Înțeleg că această perspectivă te îngrozește, reluă tânăra fată glumind. Te temi întotdeauna de încercările la care n-ai fost niciodată supus.

Kit începu să râdă.

– Și de unde știi că n-am fost supus niciodată la așa ceva, domnișoară Stavely?

– Nu mă cred mai inteligentă decât altcineva, replică ea, dar am totuși vârsta cumințeniei. Îl privi cu curiozitate.

– Aș putea să știu de ce am devenit iar "domnișoara Stavely? Când m-ai cerut, mi-ai spus imediat Cressy. Dar poate ai uitat deja.

– În nici un caz, răspunse Kit prompt. Dar insistența dumitale de a-mi spune lord Denville, m-a făcut să cred că mersesem prea departe.

– Ce scuză iscusită! Bunica avea dreptate să-mi spună aseară că ai prezență de spirit.

– Mi-ar plăcea s-o pot lua ca un compliment.

– Cu bunica, nu poți niciodată să fii pe deplin sigur, dar a spus totuși că a fost plăcut surprinsă cunoscându-te.

– Ei bine, este încurajator. Oare pot să sper că își va da consimțământul la căsătoria noastră?

– Nu știu. N-am întrebat-o. Tot ce mi-a spus, este că vrea să te cunoască mai bine.

– Mi-ar plăcea să știu, Cressy, dacă intenționezi să te supui la ce va decide.

Ea scutură din cap.

– Nu, eu sunt cea care decide.

Se gândi o clipă și adăugă cu o licărire ștrengărească în ochi:

– Dacă aș putea să invoc decizia sa ca pretext pentru a ne despărți!

– Oh! nu, nu cred, răspunse cu calm Kit. Nu ești femeia care să umble cu ocolișuri.

– Ce știi dumneata? reluă ea mirată.

Bărbatul zâmbi.

– Nu este greu de știut. Nu este necesar să fii foarte inteligent pentru a înțelege că ești sinceră. Nu te lași înșelată de complimente și mergi drept la țintă... Acestea fiind spuse, explică-mi ce aveai să-mi spui. Nu m-ai rugat să vin să te văd doar cu scopul de a afla care era "condiția" mea.

– Nu, recunoscu Cressy roșind. Nici eu nu știu foarte bine de ce ți-am cerut să vii. Vei spune că nu sunt atât de sinceră cum credeai. Înțelegi, când m-ai cerut în căsătorie, tocmai mă certasem cu Albinia... o ceartă vulgară între femei, aproape o păruială. Doream mai presus de orice să părăsesc casa, nu numai pentru că eram rănită și furioasă, ci și pentru că simțeam că locul meu nu mai era aici. Albinia de-abia așteaptă să scape de mine și o înțeleg, pentru că-mi dau seama că devin una dintre acele persoane odioase care nu încetează să se lamenteze și să se înfurie degeaba. Și când am observat cu groază că, doar pentru dezamăgirea sa,

doream ca bebelușul pe care-l așteaptă să fie fată și nu băiatul pe care este sigură că-l va avea, am înțeles că trebuia să plec. Era atât de meschin din partea mea, adăugă în șoaptă, ascunzându-și în mâini obrajii îmbujorați.

– Este un sentiment foarte firesc, spuse Kit. Ea vrea un fiu, pentru a te elimina definitiv.

– Da, asta mi-am spus și eu. Dar când mă gândesc că o simplă frază spusă într-o proastă dispoziție a fost suficientă să mă scoată din sărite!

– Ei bine, găsesc că faptul că ți-ai exprimat deschis gândul meschin, te onorează.

Cressy se strădui să zâmbească.

– Sinceritatea mea nu merge totuși până aici.

– Poți să te exprimi în acest mod, dacă vrei. În ce mă privește, aș spune mai degrabă că ești bine crescută.

– Mulțumesc. Ești prea amabil.

– Ba nu, pur și simplu sincer. Erai încă mânioasă pe mama dumitale vitregă când te-am cerut în căsătorie? N-am observat....

– Oh! în acea clipă nu mai eram. Dar eram hotărâtă să pun capăt unei situații imposibile, fiind întru totul incapabilă să găsesc mijlocul. N-am... avut niciodată intenția să rămân aici după ce s-a recăsătorit tata. Crezusem... sperasem... că bunica îmi va cere să merg să locuiesc cu ea. Dar n-a făcut-o și-mi închipui că înțelegi de ce n-am dorit să i-o cer.

– Fără nici o greutate. Așadar, bunica dumitale nefiind prezentă în momentul potrivit, intrarea mea în scenă era providențială!

– Da, este adevărat. Nu vreau să spun că aș fi acceptat orice partidă. Dar, deși te cunoșteam foarte puțin, îmi păreai foarte simpatic și știam de la lady Denville că ești bun, cu o fire plăcută și...

– Ajunge! o întrerupse Kit. Biata mea copilă, oare cum te-ai putut lăsa înșelată în asemenea măsură? Dacă ești dispusă să mă judeci după ce

crede mama despre mine, pregătește-te să fii crunt dezamăgită. Nu există mamă pe care tandrețea s-o facă mai oarbă și este incapabilă să ne găsească cel mai mic defect, fratelui meu și mie.

Cressy nu se putu împiedica să nu râdă.

– Oh! o știu bine! Dar dumneata însuți o iubești atât de mult și o înconjori cu atâta atenție, încât nu văd cum ar putea să-și dea seama de defectele dumitale. Este de asemenea un lucru care mi-a plăcut la dumneata. Nu m-aș fi gândit niciodată să mă căsătoresc dacă bunica mi-ar fi cerut să locuiesc la ea, dar știam totuși că n-ar fi fost ușor pentru că, între timp, mi-am dat seama că, atunci când ai ținut frâiele unei case cum am făcut-o eu timp de patru ani atât de bine ca o Stavely, va fi greu să redevin o simplă fată tânără, supusă ordinelor celor mai în vârstă. Înțelegi, n-am cunoscut niciodată așa ceva. Și, când m-ai cerut în căsătorie, mi-am spus că aș fi proastă să refuz, pentru simplul motiv că nu eram îndragostiți unul de celălalt. Nu-mi erai antipatic, îți iubesc cu duioșie mama și-mi oferi nu numai mâna dumitale, ci și poziția socială cu care sunt obișnuită.

Se întrerupse și adăugă, după ce se gândi o clipă:

– Și, pentru a fi pe deplin cinstită, voi adăuga că vârsta mea înaintată mi-a adus mai multe aluzii neplăcute și dădeam din colț în colț. De aceea, ideea de a pune mâna pe una dintre cele mai bune partide care s-ar fi oferit, m-a tentat mult!

Kit scutură din cap.

– Ce meschinărie!

– Da, nu-i așa? răspunse ea râzând ca și el. Dar este de înțeles. Nu este și părerea dumitale?

– La drept vorbind, cum nu m-am privit vreodată din acest unghi măgulitor...

– Nu se poate! îl întrerupse ea. O știi foarte bine. Dar toate astea n-au importanță! Mi-am dat seama când ai plecat în acea zi și când am avut timp să mă gândesc mai bine.

Îi cercetă chipul, încruntată.

– Nu știu cum se face, dar când ai venit aseară... eram aproape hotărâtă să-ți spun că nu va merge. Gândindu-mă, și fără să te mai văd după această conversație întreruptă și puțin ciudată, am avut îndoieli. Mi-am spus că nu ne potrivim... că ți-am acceptat cererea în căsătorie puțin prea ușor. Și apoi, aseară, te-am revăzut și...

Se întrerupse, încruntându-se din nou. Kit așteptă în tăcere și ea adăugă, privindu-l în ochi.

– Te-am găsit mult mai simpatic.

Bărbatul continuă să tacă, negăsind nimic de răspuns. Prin minte îi treceau tot felul de gânduri: că Evelyn nu-și dădea seama de norocul pe care-l avea; că rolul pe care el îl juca era și mai odios decât prevăzuse; că trebuia să dispară cât mai repede; că atunci când îl va vedea pe Evelyn, ea va avea ocazia să constate cât îi era de superior.

– Și acum, nu mai știu, mărturisi Cressy. În viața mea n-am fost atât de confuză. Oare cum pot fi atât de stupidă încât să nu știu ce vreau? Îți garantez că de obicei știu foarte bine.

– Sunt convins, replică el. Ți se citește în ochi. Îmi închipui că, atunci când ai hotărât ceva, nimeni nu te poate face să-ți schimbi părerea.

– Da, mă tem să nu fie adevărat, răspunse Cressy cu seriozitate. Sper că totuși nu sunt arogantă. N-aș vrea să devin una dintre acele femei autoritare, ca biata mea bunică.

– Nu cred că ai de ce te teme, răspunse Kit, amuzat.

– Să sperăm că ai dreptate. În tot cazul, înțeleg că mă iei drept zăpăcită. Dar este vina dumitale, spuse pe un ton mai prietenos. Probabil

că ai o dispoziție schimbătoare. Într-o zi am impresia că te cunosc, și a doua zi îmi spun că nu știu nimic despre dumneata. Te asigur că este foarte derutant.

– Îmi cer scuze. Ei și?

– Și, cred că bunica are dreptate să spună că trebuie să te cunosc mai bine înainte de a lua o decizie.

Plecase privirea, foarte ocupată să învârtească un inel pe deget. Dar ridică brusc ochii, pentru a-l privi drept în față.

– Vrei să-mi acorzi încă puțin timp de gândire? Pentru ca să ne cunoaștem mai bine? Îmi închipui că ai intenția să mergi la Brighton, acum când rămâne atât de puțină lume la Londra? Cred că este obiceiul dumitale?

– Este adevărat. Am obiceiul s-o însoțesc pe mama. Dar în acest an voi fi obligat să merg la Ravenhurst... nu știu cât timp, și nu știu dacă mama are intenția să vină cu mine acolo, replică el.

– Ei bine, Ravenhurst nu este atât de departe de Worthing. De fapt, mă duc la Worthing săptămâna viitoare, cu bunica, pentru toată vara și m-am gândit că ai putea veni să ne vizitezi din când în când.

– Pentru a ne cunoaște mai bine? Poți conta pe asta. Sper că te vei plictisi foarte tare la Worthing, în mijlocul tuturor acelor bătrâne doamne văduve și că asta va înclina balanța în favoarea mea.

– Este foarte posibil, răspunse tânăra fată cu prefăcătorie. Dar trebuie să te previn că sunt obișnuită cu acest gen de plictiseală. Merg acolo în fiecare an.

– Îți pot promite că, dacă ne vom căsători, nu vei mai pune piciorul acolo, încheie Kit.

Râse în sinea sa încercând să și-l imagineze pe fratele său petrecând vara în acea stațiune balneară posomorâtă.

Capitolul 6

În clipa în care domnul Fancot intra în casă, Brigg îl conducea pe tânărul admirator al ladyei Denville. Domnul Horning era îmbrăcat cu o neglijență studiată și purta în jurul gâtului o batistă înnodată cu nonșalanță peste un guler fals, neapretat. Se opri și spuse pe un ton dramatic:

– Lord Denville!

– Ce mai faceți? răspunse Kit politicos.

Dintr-o privire, cercetă amănunțit îmbrăcămintea ciudată a poetului. Notă de asemenea cu amuzament că domnul Horning avea un aer oarecum agresiv. Asta îl făcu să se gândească la faptul că Evelyn nu încurajase pasiunea tânărului bărbat. Așa că-i spuse cu cea mai mare amabilitate:

– Să fi venit oare să-mi faci o vizită? Cu ce-ți pot fi de folos? Destul de descumpănit, domnul Horning răspunse cu un aer provocator:

– I-am făcut o vizită doamnei mama dumneavoastră, Înălțimea Voastră.

– Nu se poate! reluă Kit. Dar ce amabil din partea dumneavoastră!

– Amabil? replică domnul Horning, destul de năucit.

– În măsura în care vizita dumneavoastră n-a obosit-o prea mult. Știți, la vârsta și cu guta sa...

– Mi se pare că înțeleg, lord Denville, că vizitele mele nu vă plac decât pe jumătate, îl întrerupse domnul Horning, aruncându-i o privire înfuriată.

– Dar câtuși de puțin! Îmi place să cred că i-ai făcut lectură și ai distrat-o îndatoritor, ceea ce este perfect. Nu poate fi convinsă să se odihnească la vârsta sa....

– Lord Denville, o consider pe mama dumneavoastră un înger, spuse domnul Horning cu înflăcărare.

– Oh! nu, nu, n-a ajuns încă acolo, îl asigură Kit. Să sperăm că, bine îngrijită, o vom păstra încă mulți ani și relativ sănătoasă...

Cu aceste cuvinte optimiste, îi adresă cel mai grațios zâmbet poetului uluit și trecu de ușă.

Zâmbind dinainte la ideea de a-i povesti incidentul mamei sale, aruncă în trecere o privire în salon. Avu plăcuta surpriză de a o vedea acolo îmbrăcată fermecător cu o rochie din mătase roșcată, împodobită cu trei volane de dantelă. Era la fel de grațioasă pe cât de elegantă și părea incredibil de tânără. Kit îi spuse, râzând:

– Tocmai ți-am întâlnit adoratorul, mamă. Data viitoare când va veni în vizită, nu-ți va mai aduce un poem, ci un plasture.

– Îmi va aduce un plasture? repetă lady Denville, stupefiată.

– Da, mamă dragă, pentru gura ta, continuă Kit cu malițiozitate. I-am spus că sperăm să te mai păstrăm câțiva ani încă, atunci când a pretins că ești un înger, ca și când erai deja moartă. Să te considere "înger", este totuși exagerat.

Lady Denville izbucni în râs.

– Ești o ființă îngrozitoare. Dar intră, "Evelyn". Bonamy și cu mine tocmai vorbeam despre tine.

Intrând în salon, Kit observase imediat că mama sa nu era singură. Corpul enorm al lui sir Bonamy Ripple ocupa aproape canapeaua pe care o avea în față. Îi adresă o privire mirată și neliniștită mamei sale. Deși nu avea nici o considerație pentru inteligența lui sir Bonamy, îi venea greu să creadă că acesta, cunoscându-i pe Evelyn și pe el din leagăn, nu va observa nimic. dar lady Denville nu părea deloc tulburată. Îi adresă lui Kit un zâmbet angelic.

– Dragul meu, Bonamy îmi spune că nu se vorbește decât de relațiile tale cu Cressida Stavely.

– Ah! Se pun deja întrebări? răspunse Kit, schimbând o strângere de mână cu vizitatorul.

– Era inevitabil, spuse sir Bonamy cu o voce bine timbrată care se potrivea cu statura sa masivă. Ce faci? Se pare că ai lipsit din Londra? Nu te-am văzut la cursele de la Ascot.

Scrută fața lui Kit și adăugă:

– Arăți mai bine decât la ultima noastră întâlnire. Ți-am spus că era timpul să te odihnești la țară. Și acum, iată, se pare că te pregătești să te căsătorești. Îți doresc multă fericire, tinere.

– Mulțumesc, domnule, dar sunteți puțin înainte cu evenimentele. Nimic nu este încă hotărât. Mă întreb cine oare o fi făcut să circule zvonul.

– Lady Stavely, bineînțeles, declară mama sa. Încearcă să vă direjeze pe amândoi, această băgăcioasă.

Ținând cont de înălțimea și rigiditatea vârfurilor gulerului său fals, cât și de lărgimea cravatei orientale, sir Bonamy nu putea nici să întoarcă, nici să lase capul în jos. Când dorea să-și dea acordul, era obligat să

încline tot bustul cu o demnitate care descumpănea deseori pe cei care nu-l cunoșteau și erau deja impresionați de corpolența și de aerul său maiestuos. Asta făcu și atunci, dar gazdele erau atât de obișnuite cu manierele sale, încât nici Kit, nici mama sa nu fură tulburați. Dimpotrivă, lady Denville exclamă:

– Bonamy! Tu ai trosnit astfel? S-ar fi crezut că-l aud pe regent.

Bonamy păru atât de ofensat, încât Kit interveni și-l întrebă dacă nu câștigase la Ascot. Și, deși jignit de interpelarea brutală, îi răspunse:

– Oh! Mai mult sau mai puțin.

Apoi îi preciză ladyei Denville că într-adevăr noul său corset era o replică exactă a celui pe care-l purta regentul, dar mai mare.

– Deoarece trebuie să mărturisesc, Anabel, că încep să mă cam îngraș, adăugă foarte serios.

Lady Denville zâmbi.

– Nu se poate! Îți voi spune ce trebuie să faci. Trebuie să te hrănești cu biscuiți și cu apă de Seltz, cum se pretinde că are obiceiul să facă lord Byron.

Bonamy păli vizibil, dar răspunse galant.

– Ah! frumoasa mea, pentru a te câștiga în sfârșit, m-aș hotărî chiar și la asta.

– Dacă este o cerere în căsătorie, ar fi de preferat să mă retrag, interveni Kit.

– Ea nu mă vrea, răspunse trist Bonamy.

Se întoarse în așa fel încât să-l poată privi pe Kit, care se așezase în afara câmpului său vizual.

– Dar îți voi spune ceva, Evelyn. Ar fi un noroc să te căsătorești cu fiica lui Stavely. Se pare că este fermecătoare. Nu poate suferi comparație cu mama ta, bineînțeles, dar n-am întâlnit niciodată o femeie care să fie în

stare de așa ceva. De altfel, acesta este motivul pentru care am rămas celibatar.

Cum prezenta toate aparențele unui perfect adept al plăcerii și desfătării, Kit nu știu ce să răspundă. Dar lady Denville era mai puțin rezervată. Cu o promptitudine pe care fiul său i-o reproșă apoi, exclamă:

– Ei bine, nu ești lipsit de tupeu! Ca și când n-aș ști toate.... păsările paradisului pe care le-ai luat sub protecția ta de douăzeci și cinci de ani. Și-mi amintesc că unele dintre ele erau senzaționale... mult mai frumoase decât am fost eu vreodată.

– Nimeni n-a fost vreodată mai frumoasă decât tine, fermecătoarea mea, se mulțumi să-i răspundă sir Bonamy. Scoase un oftat profund, care fu de temut pentru soliditatea corsetului. Dar își regăsi aproape imediat buna dispoziție, explicându-i lui Kit că scopul vizitei sale era de a-i cere s-o însoțească pe mama sa la o mică cină pe care intenționa s-o dea la hotelul "Clarendon" înainte de a pleca la Brighton pentru lunile de vară.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât s-o însoțesc pe mama la cina dumneavoastră, dar din păcate! sunt obligat să mă întorc la Ravenhurst în cel mai scurt timp.

– Cum? Dar ce vei putea face acolo? întrebă sir Bonamy deschizând mari ochii săi mici și rotunzi.

– Multe lucruri, vă asigur, răspunse Kit foarte firesc. Dacă domnișoara Stavely îmi face onoarea să mă accepte de soț, unchiul are intenția să ridice tutela, cum probabil v-a spus mama. Sunt de luat măsuri, o mulțime de lucruri de făcut înainte de a mă putea gândi să-mi duc soția acolo.

– Dar n-aveți intenția să mergeți la Brighton în această vară? întrebă sir Bonamy, în culmea mirării. Credeam că ați cumpărat casa pe care ați închiriat-o anul trecut pe Streyne.

– Da, desigur și evident ea se află la dispoziția mamei. Cred că voi veni și eu într-o zi. Nu știu care sunt proiectele sale, dar cred că n-are nevoie de mine pentru a o însoți la cina dumneavoastră! Poetul său va fi foarte fericit să mă înlocuiască.

– Dacă vrei să vorbești despre acel tânăr nătăfleț pe care l-am făcut să plece cu zece minute înainte de sosirea ta, Evelyn, nu-l vreau la cina mea! exclamă sir Bonamy cu violență. Un individ care vine să-i facă o vizită unei doamne, îmbrăcat oricum, cu o batistă înnodată în jurul gâtului! În plus, ce crezi că făcea când am intrat? Îi citea un poem. Absurditate! Permite-mi să-ți spun, băiete, că pe vremea mea aveam lucruri mai bune de făcut decât să plictisim o femeie frumoasă până când era gata să adoarmă.

– Nu dormeam, protestă Înălțimea Sa. Nici o femeie de vârsta mea nu poate găsi plictisitoare niște poeme scrise în onoarea sa! Mai ales când poetul a avut amabilitatea s-o compare cu o narcisă galbenă!

Observă încântată strâmbătura de dezgust a celor doi și declamă cu emfază: "Legănată de briză ca o nimfă...." Izbucni în râs, în timp ce cei doi domni schimbară o privire încărcată de subînțelesuri.

– Recunoaște, Bonamy, că nu mi-ai spus niciodată ceva atât de frumos.

– "Narcisă galbenă!" izbucni sir Bonamy, ai cărui ochi străluceau. "O narcisă galbenă!" Să pretind asta! N-am scris niciodată un poem în viața mea. Nu este genul meu. Dar dacă aș fi scris ceva despre tine, nu te-aș fi comparat cu o mizerabilă narcisă galbenă, ci mai curând cu un trandafir, unul dintre acei trandafiri galbeni cu mijlocul auriu și parfum îmbietor.

– În nici un caz, răspunse ea repede. Probabil m-ai fi comparat cu o potârniche grasă sau cu o clătită crocantă. Iar în ceea ce privește dineul tău, mi-ar plăcea enorm să vin și este foarte supărător că Evelyn trebuie

să plece din nou la țară. Desigur, trebuie să-l însoțesc acolo. Ravenhurst este atât de trist când ești singur. Nu că aș fi fost vreodată singură acolo, dar îmi imaginez fără greutate. Așa că, dacă binevoiești, vino mai degrabă să cinezi cu noi când vei fi la Brighton. Cred că-ți vom putea oferi niște boboci de rață în lipsă de prepelițe. Și în orice caz, homari și sparanghel.

Elanul cu care mama sa îi acceptase proiectul de a merge la Ravenhurst îl surprinse pe Kit. Dar numai după plecarea lui sir Bonamy află motivul.

– Ei bine, dragul meu, știai? îl întrebă mama sa când el se întoarse după ce-l ajutase pe admiratorul său să se urce în trăsură.

– Ce să știu, mamă?

– Că unchiul tău Henry va veni la Londra pentru afaceri! Bonamy mi-a mărturisit că a auzit vorbindu-se și a adăugat că vrea să-l invite la cina sa! Ca de obicei, Bonamy nu-și mai amintea cine-i spusese, dar sunt sigură că trebuie să fie adevărat. Este întru totul genul lui Henry. Dragul meu, știu că-l iubești mult, dar trebuie să admiți că nimic nu putea fi mai supărător decât această sosire... mă tem că nu-l vom putea înșela!

– Și eu mă tem, afirmă Kit. Nu va avea nevoie de cinci minute să mă recunoască! Când va sosi la Londra?

– Oh! nu înainte de săptămâna viitoare, îl asigură mama sa. N-ai de ce să te neliniștești, Kit.

– Nu, nu trebuie să plec din Londra, răspunse domnul Fancot, împărțit între amuzament și exasperare. Mamă, am impresia că n-ai nici cea mai mică idee despre pericolele pe care ni le asumăm cu această situație incredibilă. Ducându-mă la Mount Street, am întâlnit fără să știu un prieten al lui Evelyn, care a crezut că-l tratam cu răceală. Dumnezeu știe cine era! M-am descurcat.... i-am spus că eram cu capul în nori și a binevoit să mă creadă. Dar presupun că a ghicit că nu eram Evelyn.

Am băgat-o pe mânecă!

Lady Denville îl privi cu atenție, încercând să-i citească gândurile. Îi întinse mâna și el o luă cu un zâmbet silit, iar mama sa spuse pe un ton dezmierdător:

– Scumpule, ce nu este în ordine? Nu te amuză asta? Deloc?

– Nu, mamă, nu mă amuză, răspunse Kit cu o moderație demnă de laudă.

– Oh! Ce păcat! oftă lady Denville, aș fi crezut contrariul. Odinioară îți plăcea atât de mult să faci farse. La fel ca și lui Evelyn. Iar când din întâmplare erați descoperiți, era întotdeauna vina lui Evelyn, niciodată a ta. Kit îi luă mâna.

– Gândește-te puțin, o rugă. Odinioară făceam farse, dar numai pentru a ne amuza. Gândește-te, mamă dragă! Dacă acest bărbat pe care l-am întâlnit astăzi mă recunoștea? Cum să-i spun adevărul și să am încredere într-un străin care nu-i este lui Evelyn decât o cunoștință? Tot orașul ar fi deja la curent și ce ar gândi domnișoara Stavely când ar afla?

– Ai dreptate! N-ar fi bine deloc! Ar fi imposibil să dai o explicație acceptabilă. Crezi că domnișoara Stavely bănuiește ceva?

Kit scutură din cap.

– Nu, pentru că-l cunoaște foarte puțin pe Evelyn. Dar nu este proastă, mamă, și dacă mă va cunoaște mai bine, va observa înșelătoria imediat ce se va întoarce Evelyn

– Da, dar nu va avea timp să te cunoască destul. Vei pleca la Ravenshurt și, dacă Evelyn nu se va întoarce săptămâna viitoare, voi veni și eu, dar sunt sigură că se va întoarce! De altfel, n-ar părea firesc să părăsesc brusc Londra.

– Evident, și îți cer să n-o faci. Nu este necesar să vii la Ravenshurt, mamă dragă, te-ai plictisi de moarte.

– Oare cum poți să ai o părere atât de greșită despre mine? răspunse lady Denville cu indignare. Dacă ești obligat să mergi să iei aer la țară este vina mea și cel mai mic lucru pe care-l pot face este să-ți țin companie. Nu este ca și când ai avea o iubită în Anglia, ceea ce ar fi desigur mult mai amuzant pentru tine... deși nu văd cum ai fi putut-o duce la Ravenshurt.

– Nu, răspunse Kit, străduindu-se să rămână serios, nu cred că ar fi posibil.

Nu-și putu stăpâni dorința de a râde.

– Oh! mamă, ce vei mai inventa? Mai întâi, corsetul lui Ripple și apoi "iubita mea"! Dar nu mai ai nici o delicatețe, mamă dragă!

– Prostii, Kit. Totuși, nu sunt chiar atât de gâscă încât să cred că nu știi nimic despre femei, deși mulțumesc lui Dumnezeu, cred că fratele tău știe mai mult decât tine. Oh! Kit, oare ce i s-a întâmplat lui Evelyn? Unde poate să fie?

Fiul său încetă să râdă și o strânse în brațe.

– Nu-ți face griji, mamă. Nu știu mai mult decât tine ce i s-a întâmplat, dar sunt absolut convins că este undeva în siguranță. Unde, nu știu, dar cum a fost văzut ultima dată la Ravenshurt, mi se pare că i-aș putea da de urmă sigur de acolo. Așa că, te rog, nu ceda panicii. Promiți?

Lady Denville îi mângâie obrazul și-i zâmbi printre lacrimi.

– Cât de reconfortant ești, dragul meu. Voi încerca să-mi mențin moralul, dar va fi greu când vei fi plecat. Iar când îmi amintesc că trebuie să-i fac o vizită bătrânei lady Stavely, am impresia că sunt pe punctul să mă înec.

Capitolul 7

Lăsându-i lui Fimber grija de a-l urma cu hainele din garderoba fratelui său pe care considera necesar să le ia cu sine, Kit plecă în Sussex în cabrioleta lui Evelyn, însoțit de Challow. Acesta din urmă începu imediat să critice pe toate planurile pe care domnul Fancot și le imaginase pentru a da de urma lordului Denville. Cu modul liber de a vorbi al unui bătrân și credincios servitor, le califică drept baliverne, adăugând că în afară de Înălțimea Sa, nu întâlnise niciodată pe nimeni atât de aiurit ca domnul Kit.

– Pentru că vă prezentați ca fiind Înălțimea Sa, domnule, nu este nimic de făcut pentru a-l găsi. Cum ați apărea, dacă ați începe să vă căutați singur! Obișnuit cu limbajul aspru al credinciosului servitor, Kit îi răspunse cu blândețe:

– Totuși, n-am mintea atât de șubredă cum crezi, ceea ce nu înseamnă de altfel că am o părere foarte bună despre capacitățile mele. Înțeleg foarte bine că îmi este imposibil să cer vești despre fratele meu dar…

– Dar dacă v-ați pus în gând c-o pot face eu în locul dumneavoastră, n-aveți bun-simț. Vă imaginați că nu se vor pune întrebări dacă aș începe să cer vești despre Înălțimea Sa? Și să nu vă faceți iluzii, la Ravenshurt se află totul. De altfel, ar trebui să vă arătați din când în când, pentru a nu părea că vă ascundeți. Oamenii n-au încredere.

– Da, știu toate astea, răspunse Kit. Mă gândeam la barierele de trecere.

– Mărturisesc că m-am gândit și eu, recunoscu Challow. Dar după părerea mea, n-ar folosi la nimic. Știu că Înălțimea Sa a trecut prin portalul principal, dar nu știu dacă a luat-o la dreapta sau la stânga. Dacă a luat-o la stânga, ar putea însemna că a plecat în direcția Londrei, dar nu cred, pentru că eu însumi am luat-o pe acest drum câteva ore mai târziu, iar gardienii de la bariera de trecere ne cunosc pe amândoi, atât pe Înălțimea Sa, cât și pe mine. Și când am trecut, nu mi-au spus că l-ar fi văzut. Cred mai degrabă că atunci când a ajuns în drumul mare, a luat-o la stânga, dar asta nu ne ajută prea mult. Știți ca și mine, domnule Kit, că nu sunt mai mult de opt kilometri și jumătate până la drum și că satul este alături de locul de trecere. Dacă începem să întrebăm gardianul, va face din asta o tărășenie și Înălțimea Sa va fi furios când va afla.

– Există și alte treceri pe drum, spuse dur Kit.

– Desigur, și este multă circulație. Dar dacă v-a venit ideea să-mi cereți să le vizitez pe toate, nici să nu vă gândiți, domnule Kit. Sunt prea îndepărtate pentru a-l cunoaște pe fratele dumneavoastră și cine și-ar putea aminti de un faeton, după cincisprezece zile? Și chiar dacă aș primi vreo indicație, de unde aș putea să știu că n-a părăsit drumul undeva? Vă spun domnule, nu folosește la nimic. Ar putea fi oriunde!

– Îmi dau bine seama de asta, răspunse Kit, care ținea ochii ațintiți asupra drumului.

În tot cazul, n-aș ști unde să-l caut, pentru că nu-i cunosc nici obiceiurile, nici relațiile. Dar tu, Challow, nu le cunoști?

Servitorul nu răspunse. După o clipă, Kit îi aruncă o privire și văzu că se încruntase.

– Haide, băiete, mărturisește, îi ordonă. Doar nu-ți închipui că fratele meu ar vrea să-mi ascunzi ceva?

– Nu este asta, domnule Kit, spuse Challow scuturând din cap. Necazul este că nu știu.... deloc. Asta nu înseamnă că n-am bănuit, ca și Fimber, dar când Înălțimea Sa pleacă să se distreze, nu ne ia cu el și nu ne spune unde merge. De altfel, mă întreb de ce ne ascunde, deoarece n-am putea face nimic să-l împiedicăm.

Kit nu susținu această remarcă. Nu găsea nimic extraordinar în dorința lui Evelyn de a scăpa de paznicii săi, a căror afecțiune nu era egalată decât de lipsa de indulgență față de trăsnăile sale. Dar cum ar fi fost inutil să se lanseze într-o discuție pe acest subiect, se mulțumi să răspundă:

– Este posibil să nu-ți fi spus unde se ducea, dar pariez pe zece la unu că știai.

– Nu chiar, domnule. Am motive să cred că vizita o tânără persoană la Brighton și o alta la Tunbridge Wells. Când a plecat singur de la Ravenhurst, mi-a venit în minte ideea că acolo se ducea. Și nu mă tem să vă mărturisesc, domnule, că atunci când am constatat că nu se întorsese la Londra, unde era așteptat și am înțeles agitația lui lady Denville la ideea că ar putea rata cina de la lordul Stavely, am pornit din proprie inițiativă să văd dacă n-aș putea culege niște informații la Tunbridge Wells. Nu i-am spus nici mamei dumneavoastră, nici dumneavoastră domnule Kit, pentru că aș fi putut să jur că nu era și nici nu trecuse pe acolo. N-a fost văzut nici în Sussex, nici la Kentish, nici chiar la "Hanul Nou". Am vorbit

cu hangiul și dacă Înălțimea Sa ne-ar fi încredințat cei patru vânăt-rotați ai săi și-ar fi amintit. N-ați văzut vreodată ceva atât de frumos.

– Și în grajdurile de închiriat? întrebă Kit.

– În nici unul dintre acestea fratele dumneavoastră n-ar fi riscat să-și încredințeze atelajul, domnule. Bineînțeles, m-am gândit la asta când mi-am spus că, poate, Înălțimea Sa își instalase cunoștința într-o casă particulară și nu într-un han.

Tuși și adăugă, părând că vrea să se scuze:

– Dacă totuși nu mă exprim prea liber, domnule Kit.

Kit nu dădu atenție acestei ultime remarce, dar spuse încruntându-se:

– Într-un asemenea moment, fratele meu n-ar fi fost cazat la "cunoștința" sa, cum spui tu.

– Este întru totul și părerea mea, domnule, reluă Challow. Nu acum, când s-a hotărât să meargă în fața pastorului. Nu este genul său... pentru a nu vorbi de pericolul de a se comporta astfel! La Tunbridge Wells am întâlnit mai mult de o duzină de oameni care-l cunosc.

Kit aprobă din cap și redeveni tăcut. Îi părea imposibil să dea de urma fratelui său geamăn. Singura explicație care-i venea în minte era că Evelyn, plecat pentru a răscumpăra broșa mamei sale, constatase probabil că lordul Silverdale nu mai era la Brighton și că se hotărâse să meargă să-l găsească la proprietatea sa din Yorkshire. Dar își dădu seama că nu era posibil: Evelyn, care nu avea mult timp în fața lui, n-ar fi plecat în faetonul său pentru o asemenea călătorie. Nici n-avea motiv să refuze să fie însoțit de valetul său. În plus, era puțin probabil să nu fi avut grijă să-și informeze mama despre intențiile sale. S-ar fi putut întoarce la Londra și de acolo să ia o trăsură de poștă. Dar de ce-l lăsase pe Challow în urma lui și ce se întâmplase cu faetonul și cu cei patru cai?

Challow îl scoase pe Kit din gânduri punându-i o nouă problemă:

– Iertați-mă, domnule Kit, dar ce intenționați să faceți la Ravenhurst?

– Să fac? repetă Kit, care până atunci nu se gândise decât să fugă de pericolele Londrei. Nu știu... Oare ce aș putea face? Poate să împușc niște porumbei și niște iepuri, sau să pescuiesc?

– Ah! reluă Challow, pe tonul cuiva care se aștepta la acest răspuns. Aș vrea să nu vă contrariez, domnule, dar dacă vreți să convingeți toată lumea că sunteți chiar Înălțimea Sa, va trebui să vă abțineți să mergeți la pescuit. Nu era deloc genul său.

Kit, care uitase o clipă acest amănunt, își blestemă în sinea sa fratele. Stăpânindu-și exasperarea, continuă:

– Dă-i drumul, adaugă că, deoarece nu sunt nici un bun trăgător ca fratele meu, nu trebuie nici să vânez. N-are rost să insiști. Mulțumește-te să-mi spui ce va fi posibil să fac.

– Haideți, haideți, răspunse Challow pe un ton liniștitor. Nu trebuie să vă enervați, domnule Kit. Tot ce voiam să vă spun este că, dacă vreți să vânați, nu trebuie să luați pe nimeni cu dumneavoastră. Nici hamal, nici pe domnul Wilely, noul paznic de vânătoare. Nu-l cunoașteți încă și nu va bănui nimic dacă nu vă vede trăgând.

– Mulțumesc, spuse Kit care nu se putu stăpâni să zâmbească. Încetează să mă demoralizezi și spune-mi mai degrabă cine m-ar putea recunoaște la Ravenhurst.

– M-am gândit deja la asta, domnule și nu văd pe nimeni, cu excepția doamnei Pinner. Și cum ea locuiește în pavilionul de lângă bariera de vest, poate veți putea s-o evitați.

Nu părea convins. Dar Kit exclamă:

– S-o evit pe bătrâna mea doică! Nu se pune problema! Dacă nu pot avea încredere în ea, nu pot avea încredere în nimeni, nici chiar în mama.

– Este adevărat, recunoscu Challow.

Și cred că nimeni altcineva nu va avea bănuieli. Noul majordom angajat de Înălțimea Sa acum un an nu vă cunoaște și-l cunoaște foarte puțin pe fratele dumneavoastră care, de la sosirea sa, n-a venit aici decât de două ori, în noiembrie pentru vânătoare și acum cincisprezece zile. Și dacă, din întâmplare, este mai viclean decât cred, îndoielile sale ar fi repede risipite văzând că Fimber, doamna Pinner și cu mine ne comportăm ca de obicei. De altfel, trebuie să vă cunoască așa cum vă cunoaștem noi pentru a ști că sunteți în stare să vă lansați într-o asemenea aventură.

Kit vru să răspundă că nu avusese niciodată o asemenea idee, dar tăcu amintindu-și că în mod imprudent i-o sugerase mamei sale.

Văzând ridurile care se săpau tot mai mult pe fruntea tânărului său stăpân, Challow îi spuse cu o voce încurajatoare:

– Nu trebuie să vă demoralizați pentru că v-am pus în gardă, domnule. Să fiți atent și totul va merge bine.

Asta păru să fie într-adevăr situația când ajunseră la Ravenshurt. Cum nu era așteptat, grilajul mare era închis. Challow sună energic și Tugby, care-i cunoștea pe cei doi frați dintotdeauna, ieși din cabină cu un aer mirat. Dar îndată ce-l văzu pe Kit, se grăbi să deschidă.

– Înălțimea Voastră, ce surpriză!

– Nu te așteptai să mă revezi atât de curând, nu-i așa?

– De ce nu, Înălțimea Voastră. Dar sunt foarte fericit. În ultimul timp n-ați fost văzut destul de des.

Deschise un batant și, întorcându-se spre al doilea, adăugă:

– Și aveți vești de la domnul Christopher? Sper că este bine.

– Da, foarte bine și vă păstrează tuturor o bună amintire.

– Ah! ar trebui să se întoarcă, oftă Tugby. Pare ciudat să vă văd aici fără el.

Rulând prin parc, de-a lungul aleilor bine întreținute, Kit gândea aproape același lucru. Ravenhurst era casa copilăriei sale și o adora. Dar toate amintirile erau atât de legate de prezența fratelui său încât, fără el, locul părea gol și chiar puțin straniu.

Sosirea sa neașteptată stârni o oarecare tulburare printre personalul redus, dar nici noul majordom, nici soția sa nu arătară cea mai mică îndoială asupra adevăratei sale identități. Kit le spuse, luând tonul dezinvolt al lui Evelyn, că probabil uitase să-i prevină că intenționa să revină în zilele următoare. Adăugă neglijent că lady Denville va sosi săptămâna următoare. Această veste păru să-l uluiască pe majordom. Dar doamna Norton, cu ochii strălucind de râvnă de gospodină, începu imediat să întocmească planuri pentru recepțiile Înălțimii Sale și să-i pună atâtea întrebări, încât Kit se grăbi să plece pentru a merge să-și viziteze bătrâna doică.

Cum se gândise, aceasta îl recunoscu, dacă nu imediat, cel puțin îndată ce-i vorbi. Îl întâmpină cu căldură, îl supuse unui interogatoriu amănunțit în legătură cu sănătatea sa și-i aminti mai multe năzbâtii copilărești pe care le uitase de mult timp. Se mulțumi să dea din cap cu un pocnet dezaprobator din limbă când Kit o informă că se da drept Evelyn. Dar când, presat de întrebări, Kit îi explică faptul că fusese obligat să se preteze la un asemenea subterfugiu din cauza dispariției misterioase a fratelui său, găsi în ea un adevărat aliat.

– Oh! răul, băiat rău! exclamă doica. Nu vă temeți, domnule Kit, îl voi trage de urechi când îl voi vedea. Când mă gândesc că mai continuă să-și facă de cap la vârsta sa și în plus chiar când se va căsători! Dar nu vă neliniștiți, dragul meu, nimeni nu vă va recunoaște. În ce-l privește pe el, greșiți să vă faceți griji. Dacă se află într-o situație proastă, sunt sigură că se va descurca.

Kit nu fu mirat că doica sa era informată despre planurile matrimoniale ale lui Evelyn. Dar când află de la Fimber, care despacheta bagajele în camera lui Evelyn, că tot personalul era de asemenea la curent, se întrebă dacă-și va putea păstra aventurosul secret. Fimber nu părea să se neliniștească dar, în timp ce aranja periile lui Kit pe măsuța de toaletă, îi spuse că se gândise la problemă și ajunsese la anumite concluzii.

Privindu-l cu neîncredere, Kit îl întrebă:

– Ce concluzii?

– Ei bine! domnule, răspunse Fimber, nu trebuie să uitați că Înălțimea Sa n-a venit decât rareori la Ravenhurst, ceea ce face ca sosirea dumneavoastră să trezească o curiozitate generală. În alte împrejurări, cred că nu vă înduioșați de asta, l-aș fi pus la locul lor fără menajamente, pe cei doi Norton, dar ținând seama de situație, am considerat de preferat să fac câteva precizări.

– În legătură cu ce? întrebă Kit tot mai suspicios.

– În legătură cu viitoarea dumneavoastră căsătorie domnule, sau mai degrabă cea a Înălțimii Sale, răspunse Fimber, aranjând cu grijă un teanc de cămăși în dulap. Desigur, zvonul ajunsese deja de câtva timp la Ravenshurt, dar n-am avut încă ocazia să-l confirm.

– Adevărat?

– Nu, domnule, replică Fimber fără să clipească. N-am obiceiul să depășesc limitele unei stricte politeți când stau de vorbă cu familia Norton. Sunt niște oameni foarte respectabili, recunosc, dar sunt nou-veniți. Mă așteptam să încerce să afle ce v-a readus atât de urgent la Ravenshurt și să-și manifeste mirarea sau chiar suspiciunea, domnule Christopher.

– Ce naiba le-ai spus?

– Că vreți să inspectați totul în amănunt, domnule, cum am convenit înainte de a pleca din Londra. Toată lumea știe că cel care ține frâiele este unchiul dumneavoastră și că Înălțimea Sa nu vrea să se ocupe de nimic atâta timp cât va fi astfel. De aceea, domnule Christopher, i-am lăsat să înțeleagă că în curând vor fi mari schimbări la Ravenshurt.

– Și Nortonii au crezut?

– Oh! da, domnule! Sunt foarte agitați și speră că Ravenshurt îi va plăcea tinerei doamne și că-l vor putea convinge pe lordul Denville să deschidă toate aripile castelului, cum era când trăia tatăl dumneavoastră, ceea ce ei nu știu decât din auzite. Dacă-mi permiteți să vă fac o sugestie, ar trebui să-i cereți doamnei Norton să pregătească apartamentele doamnei, ca să le puteți vizita. Ca și când ați avea intenția să le mobilați din nou.

Kit nu avu nici o obiecție. Dar îl privi pe Fimber cu un aer suspicios.

– Pot s-o fac. Dar mi-ar plăcea atât de mult să-mi spui imediat ce ai în minte.

– Vă cer iertare domnule?

– Încetează să te prefaci că nu înțelegi! Nu vei reuși să mă înșeli. Ce mai este?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, domnule. Mă gândeam doar că ar fi un lucru bun dacă l-ați convoca pe intendentul dumneavoastră pentru a vorbi cu el despre treburile domeniului. Dar cu siguranță v-ați gândit deja.

– În nici un caz! Să-l convoc pe Goodleigh? Nu este intendentul meu! Și să discut cu el despre treburile fratelui meu? Mulțumesc mult! Asta ar fi culmea.

– Atunci, mai bine plecați imediat înapoi, domnule Christopher, deoarece nimeni nu va crede că ați venit să inspectați domeniul, dacă

nu-l veți inspecta, replică Fimber, pe tonul său morocănos. Nimic mai potrivit pentru a intriga oamenii. Oare de ce să nu vorbiți despre domeniu cu domnul Goodleigh și să nu faceți un tur cu el? Să nu-mi spuneți că Înălțimea Sa ar fi jignit: n-am să vă cred. Știți la fel de bine ca mine că fratele dumneavoastră este mereu de acord cu ce faceți.

– Da, este adevărat, dar...

– Vă simțiți deprimat, domnule Christopher, iată adevărul, îl întrerupse Fimber. Deloc de mirare în această casă tristă ca un mormânt. În plus, sunt sigur că vă lipsește fratele dumneavoastră. Vă veți simți mai bine când veți cina. Se pare că Înălțimea Sa n-a folosit decât încăperile din această aripă când a venit aici. Așa că i-am spus lui Norton ce veți face. A fost deschisă biblioteca și cina va fi servită în salonul verde. Acum puteți să coborâți, domnule.

Vă veți simți mai bine după aceea.

Cina, ușoară dar excelentă, îi readuse într-adevăr curajul lui Kit, dar nu reuși să-i alunge dezgustul de a cere registrele de socoteli ale intendentului său.

Acest onorabil personaj se prezentă îndată a doua zi, înainte să-și fi terminat Kit micul dejun. Și când presupusul său stăpân veni să i se alăture în bibliotecă, îl întâmpină cu un zâmbet larg și-i ceru scuze că nu venise să-l vadă în timpul ultimei sale treceri pe aici, cu cincisprezece zile mai înainte. Îl informă că atunci când îi prezentase socotelile trimestriale lordului Brumby, acesta îl anunțase – cu o oarecare considerație – că va fi foarte curând în măsură să pună capăt tutelei și-l rugase să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-i comunica lordului Denville amănuntele referitoare la administrarea domeniului său din Sussex. Adăugă cu un aer radios, că dacă ar fi fost informat de precedenta sa trecere pe aici, cu siguranță ar fi venit să-l vadă

– Deoarece, dacă-mi pot permite, Înălțimea Voastră, am așteptat cu nerăbdare, ca toți cei care sunt angajați la Ravenshurt, cred, ziua în care veți intra în posesia moștenirii. Nu pentru că eu, sau cineva ar avea ceva să-i reproșeze lordului Brumby, dar nu este același lucru, domnule. Nu pentru noi care v-am cunoscut pe amândoi din leagăn. Și ce face domnul Kit?

Resemnat în fața inevitabilului, Kit răspunse că se simțea foarte bine și acceptă cu bunăvoință felicitările cu ocazia viitoarei căsătorii a fratelui său. Binevoi să accepte să-și petreacă restul acestei dimineți minunate de vară examinând cu atenție redutabilele registre pe care le adusese Goodleigh. Din fericire, acesta din urmă nu observă că nobilul său stăpân se interesa de ce-i lăsase răposatul conte fiului mai tânăr mai mult decât de propria sa moștenire.

În timpul următoarelor două zile, Kit își omorî plictiseala străbătând domeniul însoțit de Goodleigh. Pastorul îi făcu o vizită de politețe. A treia zi, toată casa fusese tulburată de sosirea a două trăsuri aducând de la Londra, în afară de câțiva servitori de mai mică importanță, pe majordomul, servitorii personali ai Înălțimilor Lor, cât și un personaj impozant care conducea destinele bucătăriilor din Hill Street. Fură urmate de un furgon imens care descărcă, în afară de un munte de valize, numeroase cameriste, două ajutoare de bucătărese, doi valeți în livrea și diferite mobile pe care Înălțimea Sa le considera indispensabile confortului său. Și mai târziu, o elegantă trăsură de poștă trecu de grilajul principal. Când treapta fu coborâtă, o doamnă impozantă, cu înfățișare de bătrână văduvă de rang înalt, coborî din ea. Nu era altcineva decât domnișoara Rimpton, prima cameristă a Înălțimii Sale, urmată de însăși Înălțimea Sa, ceva mai puțin maiestuoasă, dar încântătoare într-un mantou de culoare verde ca mărul, care-i punea în evidență grația

siluetei. Ajungând la fața locului exact la timp pentru a o ajuta pe această uimitoare apariție să coboare din trăsură, domnul Fancot fu imediat pus la curent cu o veste consternantă care-i fu anunțată în șoaptă:

– Dragul meu, ce catastrofă! N-aveam nimic altceva de făcut decât să vin să te ajut. Și te rog, Kit, să nu spui că este vina mea, pentru că era de neprevăzut și sunt deja destul de tulburată.

Capitolul 8

Îi trebui un anumit timp lui Kit s-o elibereze pe mama sa, asaltată de membrii personalului care cereau instrucțiuni. În sfârșit, reuși să se retragă cu ea în bibliotecă. Închizând ușa în nasul redutabilei domnișoare Rimpton, îi spuse, împărțit între dorința de a râde și îngrijorare.

– Haide mamă, mărturisește totul. Nu mai pot să aștept. Care este evenimentul înspăimântător care te-a obligat să sosești cu cinci zile mai devreme decât era prevăzut?

– Oh! dragul meu, lasă-mă să scap de această pălărie înainte de a mă bombarda cu întrebări, oftă ea. Îmi dă dureri de cap, ceea ce mă irită foarte mult pentru că este nouă și scandalos de scumpă. De fapt, dacă nu mi-ar fi stat atât de bine, n-aș fi cumpărat-o niciodată. Deși, când dă atâția bani modistei, singurul lucru pe care l-ar fi făcut desigur oricine este să-i comande mai multe pălării noi. Am cumpărat-o o dată cu adorabila bonetă de dantelă. O vei vedea diseară și-mi vei spune cum ți se pare.

Își scoase pălăria și oftă cu o privire critică.

– Sunt într-adevăr copleșită de griji. Se succed una după alta.

Și toate se adună, ceea ce mă demoralizează complet.

Resemnându-se cu situația așa cum se prezenta, Kit spuse cu compasiune:

– Știu, mamă dragă. Un necaz nu vine niciodată singur, nu-i așa?

– Să nu-mi spui că este un citat, replică Înălțimea Sa pe un ton circumspect. Este de preferat să te previn imediat că dacă, după tot ce am suportat, ai intenția să-mi reciți versuri, ceea ce mă plictisește extraordinar chiar când totul este în ordine, voi avea convulsii – deși nu știu exact în ce constă asta. De fapt, este curios, adăugă lady Denville în timp ce mintea sa o lua cu elan într-o nouă direcție, se aude mereu vorbindu-se de convulsii, dar nu se vede nimeni care să le fi avut.

– Nu, este adevărat, slavă Domnului!

– Personal, eu n-am văzut vreodată. Am crezut întotdeauna că este ceva ce au bebelușii. Dar ai mei n-au avut niciodată. Cel puțin nu cred. Ar trebui s-o întreb pe Pinner.

– Da, mamă, răspunse Kit luându-i pălăria din mână și punând-o cu grijă pe o masă. Dar ești sigură că această pălărie superbă este responsabilă de durerea ta de cap? N-o fi mai degrabă oboseala călătoriei? Nu ți-a plăcut niciodată să fii închisă într-o trăsură de poștă, nu-i așa?

– Este adevărat! exclamă mama sa, foarte mirată de această remarcă. Poate ai dreptate. Este frumoasă, nu-i așa?

– Minunată, o asigură Kit. Oare ai cumpărat-o pentru a te consola de toate necazurile care te-au năpădit? Apropo, care este cel care te-a făcut să vii aici cu o asemenea grabă?

– Kit! se lamentă Înălțimea Sa. Femeia aia bătrână și groaznică, vine săptămâna viitoare și o aduce pe Cressy cu ea.

Îi așteptă răspunsul, dar Kit părea stupefiat și o privea fără să spună nimic. Înălțimea Sa se prăbuși pe un fotoliu și adăugă:

– Știam ce se va întâmpla dacă mă duceam să-i fac o vizită! În tot cazul, știam că nu va ieși nimic bun, deși la drept vorbind, nu prevăzusem asemenea încercare. Dacă mi-aș fi dat seama, aș fi spus că eram invitată la Baverstok.... și chiar m-aș fi dus acolo, deși o detest pe mătușa ta. Dar o anunțasem deja că intenționam să vin aici, așa că nu mai era nimic de făcut! Cum aș fi putut explica o atât de bruscă schimbare? Trebuie să înțelegi că era imposibil.

– Mamă, o întrerupse Kit regăsindu-și glasul, vrei să spui că lady Stavely va trece să ne vadă mergând la Worthing?

– Nu, nu, ce importanță ar fi avut asta? Vine să petreacă o săptămână sau două aici, cu Cressy.

– O săptămână sau două? Dar nu se poate! Nu trebuia să cedezi! Cum oare ai putut fi de acord cu un asemenea plan? Oricum, nu le-ai invitat?

– Bineînțeles că nu, replică ea. Lady Stavely s-a invitat singură.

– Dar în sfârșit, mamă, cum a putut?

– Haide, Kit, aș fi crezut că după ce ai petrecut cinci minute lângă ea, vei înțelege că este în stare de orice. De altfel, mi-a întins o cursă. Este o bătrână vrăjitoare odioasă! De-abia a aruncat o privire asupra mea, că mi-a spus că-mi vopsesc părul. Am rămas stupefiată, deoarece nu era adevărat. Nu înseamnă că-ți vopsești părul dacă-i dai puțină strălucire când și-a pierdut-o. Am negat, desigur, dar s-a mulțumit să se strâmbe îngrozitor.

– Și ce s-a întâmplat?

Cu un zâmbet dezarmant, lady Denville continuă:

– Ei bine! după ce m-a făcut să înțeleg că nu eram decât o proastă – ceea ce știi bine că n-am fost niciodată – a devenit brusc foarte amabilă și mi-a vorbit despre tine cu extremă bunăvoință. Ceea ce dovedește cât este de vicleană. Pentru că, deși a început prin a mă pune

în încurcătură, n-aș fi tolerat să spună nici cel mai mic lucru neplăcut despre unul din fiii mei. Aș fi... aș fi masacrat-o și aș fi ieșit imediat din încăpere.

– Bravo! exclamă Kit cu un zâmbet larg.

Lady Denville acceptă acest omagiu cu modestia necesară.

– Ce vrei, dragul meu, asta m-ar fi înfuriat, pentru că nu suport nedreptatea. Poate sunt o gâscă, dar totuși nu sunt atât de zăpăcită să nu știu că nimeni n-a avut vreodată doi fii ca ai mei. Oricum, lady Stavely n-a spus despre tine nimic care să-mi displacă. Apoi a adăugat că deși știa perfect că Evelyn este o partidă excepțională, și-a dat seama că acele căsătorii între oameni care nu se cunosc foarte bine nu sunt întotdeauna fericite. A adăugat – politicos, fără nici o ironie – că era sigură că sunt de părerea sa. Ceea ce este adevărat, Kit! Apoi mi-a spus în taină că i-ar fi plăcut să vină Cressy să locuiască la ea, când Stavely s-a căsătorit cu Albinia Gillifoot – oh! Kit, o detestă pe Albinia mai mult decât mine, am făcut-o bucăți amândouă, și a fost încântător! – dar n-a vrut pentru că este prea în vârstă pentru a o însoți pe Cressy în lume. Și dacă ar fi făcut-o, ce s-ar fi întâmplat cu biata micuță după moartea sa? Ar fi obligată să trăiască alături de Clara Stavely și să rămână fată bătrână. De aceea, a vrut s-o vadă căsătorită cum trebuie. Și mi-a spus că era convinsă că, în ciuda defectelor mele, eram o mamă foarte bună și că, la fel ca ea, mă gândeam ca înainte de a se decide, Evelyn și Cressy ar trebui să se cunoască mai bine. Oare puteam să neg asta, dragul meu?

A adăugat, n-am făcut-o eu, că ar trebui să doresc mai mult decât oricine ca fiul meu să fie fericit în căsnicie. Trebuie să mărturisesc, Kit, că asta m-a impresionat foarte mult.

Acesta își aținti asupra ei o privire amuzată.

– Spune-mi, mamă, ai fost chiar atât de nefericită?

– Deseori, replică ea. Am avut crize înspăimântătoare de depresie și dacă aș fi avut un caracter pesimist, aș fi căzut până la urmă în melancolie. Dar din fericire, tristețea mă părăsește destul de repede, ajunge întotdeauna să se întâmple un lucru bun, pentru a mă face să râd. S-a întâmplat că de-abia i-am spus ladyei Stavely că și eu consideram că Evelyn și Cressy ar trebui să se cunoască mai bine, că m-a lăsat fără replică spunând că pentru că aveam intenția să vin la Ravenshurt, ar fi pentru ea ocazia să ne facă o vizită, cu Cressy. Sper că n-am avut un aer prea uluit, dar mă tem de asta, pentru că m-a întrebat pe un ton înțepat dacă aveam vreo obiecție. Dragul meu, ce i-aș fi putut răspunde, dacă nu că era o idee extraordinară și că mă întrebam cum nu mi-a venit mie mai curând?

– N-ai fi putut să găsești o scuză plauzibilă? Nu era foarte greu, mamă.

– M-am gândit la mai multe lucruri, dar nici unul n-ar fi fost potrivit. Eram gata să-i spun că unul dintre servitori avea variolă, dar în acest caz n-ai fi venit tu. M-am gândit să-i spun că tocmai o contactasei tu, dar ai fi fost pus în carantină.... ce plictiseală pentru tine. Fără a mai pune la socoteală că nu trebuie uitat că Evelyn ar putea reapăra dintr-o clipă în alta. Îl cunoști. N-am reuși să-l convingem vreodată să facă pe bolnavul în locul tău.

– Pentru Dumnezeu, de ce variolă? Dacă trebuia într-adevăr să invocăm o boală ca scuză, ar fi fost de preferat să spui că era scarlatină în sat.

– Este adevărat, dar eram atât de tulburată încât nu mi-a venit altă boală în minte, în afară de oreion, pe care lady Stavely și Cressy probabil l-au avut deja.

Kit se plimba ca un leu în cușcă, posomorât. După o clipă, reluă:

– Curând va trebui să mă întorc la Viena.

– Cum? exclamă îngrozită mama sa.

Nu poți să dispari chiar în clipa în care cele două Stavely vor sosi cu singurul scop de a te revedea! Asta ar fi culmea!

– S-ar putea găsi o explicație. De exemplu că eu m-am îmbolnăvit la Viena, sau că am avut un accident grav, ceva foarte serios. Nimeni nu se va mira că Evelyn va veni imediat la căpătâiul meu.

– Ce idee extravagantă! Încă puțin și aș fi adăugat că ar părea firesc pentru toată lumea ca, în acest caz, eu să rămân în Anglia.

– Vino cu mine, îi propuse Kit glumind.

– Oh! ce amuzant ar fi, nu se putu stăpâni să răspundă lady Denville. Dar nu, nu se poate, Kit. În ce situație am fi dacă Evelyn s-ar întoarce în lipsa noastră? M-ar căuta peste tot. Asta ar pune gaz peste foc. Dragul meu, nu avem decât să ne resemnăm. De altfel, eu m-am resemnat deja.

– Asta nu se poate, mamă. Cressy și cu mine vom fi obligați să trăim într-o atmosferă de intimitate care trebuie evitată cu orice preț. Ei haide, este exact motivul pentru care am plecat din Londra, pentru ca să nu mă cunoască mai bine.

– Da, știu și te înțeleg că-ți va fi foarte neplăcut să fii permanent atent. Dar nu va fi atât de greu pe cât te temi! Întorcându-mă de la lady Stavely, am avut șansa extraordinară să dau peste Cosmo care mă aștepta acasă.

– Cosmo? repetă Kit cu un aer năucit.

– Da Kit, Cosmo, reluă Înălțimea Sa pe tonul cuiva hotărât să dea dovadă de nesfârșită răbdare. Fratele meu, Cosmo... unchiul tău, Cosmo. Dragul meu, chiar trebuie să rămâi nemișcat ca un buștean? Nu se poate să-l fi uitat....

– Nu, bineînțeles că nu l-am uitat. Dar nu înțeleg deloc de ce consideri că este o șansă extraordinară să fi dat peste el.

– Ei bine! reluă triumfătoare mama sa, asta este dovada că ești și mai zăpăcit decât mine. Deoarece Cosmo este exact cel de care avem nevoie.

Și Emma de asemenea, desigur. Dragul meu, Providența ni l-a trimis, cum se întâmplă deseori când ești disperat. Când mă credeam complet distrusă și mi-a dat ideea să-i cer lui Edgbaston să mă ajute. Îți dai seama că, în trăsura care mă aducea de la lady Stavely, mi-am frământat mintea pentru a ști pe cine aș putea invita la Ravenshurt. Eram convinsă că eram indispensabil pentru a evita să fii permanent singur cu Cressy. Nu aveam mare lucru de ales, în afară, desigur, de bietul Bonamy.

– Trebuie să înțeleg, spuse Kit cu o voce gâtuită, că i-ai invitat pe Cosmo și pe mătușa Emma să vină să stea la Ravenshurt?

– Bineînțeles! explică ea cu un zâmbet radios. Și este tot ce speram. De fapt, presupun că intenția sa era să mă convingă să-l invit la Brighton, dar știi cât este de econom. Îndată ce poate trăi pe spatele cuiva, este mulțumit. În general, merge la Baverstock vara, dar se pare că mătușa ta n-a dorit să-l invite. Ori, în împrejurările actuale, sunt exact oamenii care ne trebuie. Gândește-te, dragul meu: nu-i vedem aproape deloc, ceea ce face evident, să nu te recunoască; în plus, joacă și cărți pe sume mici, ceea ce-i va plăcea ladyei Stavely.

Și i-am spus lui Cosmo că putea să vină. Sau mai precis, l-am invitat și cu Emma și i-am spus că vom fi încântați ca Ambrose să-i însoțească. Poate ne va ajuta s-o distrăm pe Cressy.

– N-am nici o obiecție ca unchiul și mătușa să vină aici. De fapt, este chiar o idee bună, draga mea. Dar ultima dată când l-am văzut pe vărul Ambrose, l-am găsit îngrozitor.

– Și eu! recunoscu Înălțimea Sa, dar nu era decât un școlar în acea perioadă. Să sperăm că s-a liniștit. Oricum, eram obligat să-l invit și pentru că părinții lui vor să-l aibă sub ochi în tot timpul vacanțelor mari. A fost dat afară de la Oxford. Cosmo a luat un aer înțepat când l-am întrebat de ce și am dedus că era vorba de o poveste cu femei.

Amintește-ți că și voi ați fost eliminați pentru câteva zile, înainte de sfârșitul unui trimestru și chiar tatăl vostru s-a amuzat.

Domnul Fancot o privi cu un aer neîncrezător și oftă adânc.

– N-am impresia că se poate trage concluzia că s-a liniștit. Dimpotrivă, mă tem să nu fie mai rău ca înainte. Și te-aș fi obligat să notezi, mamă dragă, că atunci când Evelyn și cu mine am fost eliminați, nu avea nimic de-a face cu o poveste cu femei. A fost din cauza uneia din farsele noastre, în realitate cea mai bună pe care am făcut-o.

– Desigur, dragul meu, spuse ea pe un ton liniștitor. Cu siguranță, ai dreptate. Voiam doar să spun că dacă făcea datorii era mai mult Cliff decât Cosmo. Unchiul tău este atât de avar, încât te poți întreba dacă n-a fost schimbat de doică! Dar n-are importanță. Să ne dorim doar ca Ambrose să nu fie prea liniștit, deoarece Cressy nu trebuie ca să se îndrăgostească de el. Să crezi că, până la urmă, lucrurile nu vor fi atât de rele.

– Ei bine, gata! răspunse Kit puțin prea repede. Ai aranjat totul admirabil, mamă și singurul lucru care ne rămâne de făcut este să sperăm că lady Stavely îi va găsi pe unchiul și mătușa atât de plictisitori, încât va pleca foarte repede.

Lady Denville se ridică și-și luă pălăria a cărei pană o trecu pe sub bărbia lui Kit, replicând:

– În nici un caz. Dimpotrivă, sunt multe de făcut. Deoarece sunt sigură că n-ai vrea să te ocupi de pregătiri. Pe de altă parte, cred ca și tine că lady Stavely îl va găsi pe Cosmo și Emma plictisitori de moarte. În schimb, va fi încântată să-l vadă pe Bonamy, nu crezi? Îl cunoaște dintotdeauna și el joacă foarte bine cărți.

– Dumnezeule! își pierdu Kit răsuflarea. Credeam că nu era decât o vorbă în vânt! Chiar ai reușit să-l convingi pe Ripple să renunțe la

Brighton, doar ca să joace cărți cu o bătrână vrăjitoare ca lady Stavely, când el detestă atât de mult ca și tine viața la țară.

Lady Denville se prefăcu jignită.

– Oare ce-ți permite să crezi că am fost "obligată" să-l conving, persoană obraznică?

– Oh! îți cer iertare, mamă. Ei bine! iată ce se numește adorație!

Mama sa nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Este adevărat! Dar are un caracter plăcut și sunt ani de zile de când este convins că mă iubește mai mult chiar decât mesele sale bune.... Desigur, nu-i adevărat, dar nu știe că eu sunt conștientă de asta, ceea ce mă face să mă gândesc că trebuie să am grijă să i se servească mâncărurile preferate. Cerule! Ce de probleme! Nu m-ar mira să fiu distrusă când vor sosi invitații.

Într-adevăr, în timpul zilelor care urmară, casa fu adâncită într-un tumult de activități. Lady Denville nu lua parte la ele decât pentru a da ordine contradictorii, dar nimeni nu-i purta pică Înălțimii Sale, care o făcea în mod atât de fermecător și mulțumea atât de frumos tuturor celor care-i făceau un serviciu. În schimb, servitorii din Londra și cei din Ravenhurst începuseră să se ciorovăiască până când Kit interveni pentru a le spune că nu mai voia să audă nimic. Singurii care se aflau în afara conflictelor erau domnișoara Rimpton, care ignora cu măreție tot ce nu avea legătură cu garderoba Înălțimii Sale și bucătarul șef, care asculta cu respect ordinele stăpânei, pentru a face apoi după mintea lui.

Înainte de a pleca din Hill Street, lady Denville fusese cuprinsă de una din crizele de ardoare menajeră, din fericire foarte rare. Atât doamna Norton cât și domnul Dawlish, foarte competentul bucătar al Înălțimii Sale, fuseseră stupefiați și destul de jigniți să vadă sosind un furgon greu, plin cu lăzi din care unele conțineau printre altele treizeci și șase de

kilograme de lumânări, trei sute optsprezece litri de ulei de balenă veritabil de la Barret și Haymarket, două jamboane de Westphalia, mai multe kilograme de ceai de Hyson, vanilie extrafină și zahăr triplu rafinat de la firma Urciorul verde, din King Street; o mare cantitate de biscuiți de la Gunther, mai mult de o jumătate de duzină de obiecte ciudate, dar vizibil scumpe, pe care Înălțimea Sa declară că sunt jardiniere. Avusese norocul să le observe făcând cumpărături și considerase că erau "exact ce-i trebuia pentru Ravenshurt".

Îi explică lui Kit de ce cumpărase toate acele provizii. Cum putea să fie sigură că doamna Norton, care era menajeră de atât de puțin timp, făcuse provizii suficiente? Cel mai elementar bun-simț îi dictase să preîntâmpine orice eventuale deficiențe ale dulăpioarelor și dulapurilor doamnei Norton.

Aceasta se lăuda că este pe cât de competentă, pe atât de prevăzătoare și fu grav ofensată, dar lady Denville îi explică, folosind cel mai fermecător zâmbet, că nu comandase toate aceste provizii decât pentru că știa cât era de supărător să trebuiască alcătuită o masă pe neașteptate. Voise, pe cât posibil, să evite să-i dea griji inutile menajerei.

Domnul Dawlish, care-și cunoștea stăpâna mult mai bine, îi primi explicațiile politicos, dar spuse că prefera să facă el însuși biscuiți francezi. Toți ceilalți de la Gunther ar putea fi serviți în zilele de primire. Dacă Înălțimea Sa binevoia să-i dea numele și adresa casei la care comandase o broască țestoasă, el le va scrie imediat, dat fiind că aranjase deja să-i fie livrată una foarte frumoasă la Ravenshurt. Pe de altă parte, alesese personal și adusese de la Londra un jambon de York și unul de Westphalia, care ar fi trebuit să fie de-ajuns.

În tot cazul, observă domnul Dawling cu indulgență, doamna Norton n-avea de ce să se agite: el o cunoștea destul de bine pe Înălțimea Sa

pentru a o putea asigura că accesele sale de zel nu durau niciodată mai mult de o zi sau două.

Și așa se întâmplă. Înainte ca primii invitați să sosească, lady Denville, redevenită ea însăși, se mulțumi să umble de colo-colo printre straturile de flori, adăpostindu-se sub o umbrelă de soare și indicându-i grădinarului șef ce voia să vadă plantat în noile jardiniere. Îl privea muncind și-i dădea din când în când câte o sugestie – ceea ce o determina să creadă la sfârșitul dimineții că ea făcuse totul. Dar cum grădinarul era foarte priceput, rezultatul final corespundea dorințelor sale. Onorabilul Cosmo, doamna Cliffe și tânărul Ambrose Cliffe ajunseră primii într-un vehicul destul de demodat, tras doar de doi cai, ceea ce o făcu pe lady Denville să exclamă:

– Dumnezeule, Cosmo, de unde ai închiriat trăsura asta oribilă? Doar dacă nu-ți aparține? În acest echipaj, te vei face remarcat!

Domnul Cliffe, bărbat înalt și subțire, cu câțiva ani mai mare, răspunse, sărutând-o cum era firesc, că prețul trăsurilor de poștă era prea ridicat pentru mijloacele sale modeste.

– Nu suntem toți la fel de bogați ca tine, draga mea Anabel, îi spuse.

– Este ridicol! replică Înălțimea Sa. Sunt sigură că punga ta este mai umflată decât a mea, pentru că ești atent să nu cheltuiești nici un ban. Este rușinos din partea ta că ai făcut-o pe biata Emma să călătorească într-o trăsură atât de îngrozitoare, care îmi amintește întru totul de cea a bunicului, în care bunica era mereu bolnavă! Sărmana Emma, cât te plâng și ce încântată sunt că te văd! Dar ce păcat că nu arăți mai bine. Te voi conduce în camera voastră, pentru a te putea odihni înainte de cină.

Doamna Cliffe, o ființă moale, cu ochii de un albastru spălăcit și o tentă bolnăvicioasă, răspunse cu o voce fără inflexiuni, cu un zâmbet silit, că se simțea relativ bine, deși o durea puțin capul.

– Ce mă miră, este că nu te doare peste tot! replică lady Denville, conducând-o în casă.

– Nu, nu! Numai să nu fi răcit Ambrose...

– Dragă Emma, cum ar fi putut să răcească pe o asemenea zi?

– Este atât de sensibil! oftă doamna Cliffe. Și apoi, era așezat în față și sunt sigură acolo era un curent îngrozitor. Poate ar trebui să-l fac să înghită câteva picături de camfor... îl am în valiză.

– În locul tău, nu l-aș încuraja să se drogheze, răspunse cu sinceritate lady Denville.

– Nu, draga mea, dar evident, fiii tăi au fost extraordinar de sănătoși.... reluă doamna Cliffe cu un aer de ușoară compasiune.

Cum Înălțimea Sa nu era una dintre mamele care considerau că fragila constituție a copiilor lor era semn de clasă, rămase indiferentă la mila cumnatei sale.

– Da, ei nu sunt niciodată bolnavi, se mulțumi ea să răspundă. Desigur, au avut rujeolă și tuse convulsivă când au fost copii, dar nu-mi mai amintesc.

Doamna Cliffe își admira frumoasa cumnată, dar nu se putea împiedica să gândească totuși că trebuia să fie o mamă foarte insensibilă pentru a uita un asemenea eveniment. La urma urmei, poate Cosmo avea dreptate când spunea că Anabel nu se preocupa de nimic în afară de eleganța sa și de nimicuri. Dar când, după ce lăsase obloanele, lady Denville o părăsise, lăsând-o instalată confortabil pe o canapea, cu un șal ușor pe genunchi și o batistă muiată în apă de colonie în mână, își spuse că o persoană atât de amabilă și atentă nu putea să fie lipsită de inimă, oricât de elegantă era.

Între timp, Kit își condusese unchiul și vărul într-unul din saloanele de la parter, unde își așteptau răcoritoare diferite și întăritoare. Deși

înclinația sa naturală spre zgârcenie îl incita să nu-și umple pivnița decât cu vinuri ordinare, gusturile lui Cosmo nu erau indiferente la calitatea unui vin bun. După ce-l mirosi și-l gustă, fața sa luă o expresie aproape binevoitoare și-i spuse lui Kit, făcându-i un semn din cap: "Ah!"

– Un vin de Xeres foarte suportabil, vere, adăugă Ambrose care nu voia să rămână mai prejos.

– Nu știi nimic despre asta! îi răspunse tatăl său pe un ton disprețuitor. Vin de Xeres? Este un vin de Malaga, pe care unchiul tău l-a pus la adăpost acum.... să vedem.... treisprezece sau paisprezece ani! Ar trebui să mai aștepte încă un an sau doi, Denville, pentru a ajunge la apogeu. Vinurile astea spaniole de munte cu cât se învechesc, cu atât sunt mai bune. Dar este foarte băubil. Din păcate, ce se vinde la Malaga acum, nu este decât o imitație a vinurilor pe care le-am băut în tinerețea mea.

Mai bău o înghițitură și-i acordă nepotului său un zâmbet.

– Dacă înțeleg bine, dragul meu băiat, voi avea curând ocazia să te felicit. Este foarte bine! Este perfect! Acum, eu trăiesc în afara societății, dar cred că am aflat că domnișoara Stavely este o femeie fără reproș. Mă bucur s-o cunosc. Scumpa ta mamă mi-a spus că Brumby a aprobat acest proiect. Am dedus că zestrea domnișoarei Stovely este confortabilă.

– Îmi pare rău că nu te pot informa în legătură cu acest subiect. N-am nici o idee despre importanța zestrei sale, răspunse Kit, privindu-l cu dispreț.

Cosmo păru șocat, dar adăugă după ce se gândi o clipă:

– Se poate crede că unchiul tău Brumby n-ar fi încurajat această căsătorie dacă nu era cazul. Bineînțeles, Denville, tu dispui de o avere frumoasă. Dar probabil costă mulți bani... foarte, foarte mulți bani să duci acest mod de viață în casa din Londra, fără să mai vorbim de mica proprietate din Leicestershire. Și în plus, îmi închipui că tatăl tău a luat

măsuri convenabile în favoarea lui Kit, ceea ce a avut probabil drept consecință o diminuare considerabilă a veniturilor tale.

– Ca și când Denville nu era putred de bogat! murmură tânărul Cliffe, cu nasul în pahar.

Din fericire, Cosmo nu-l auzi. Părea să acorde mai mult interes situației financiare a nepotului său decât celei a sa. În timpul care-i trebui pentru a bea trei pahare de Malaga, nu vorbi decât despre veniturile probabile ale domeniului, despre numărul de servitori necesari pentru a întreține o locuință atât de vastă, de prețul grădinilor și de chiriile abuzive pe care le cereau hotelurile particulare la Mayfair. Trebuia totuși să i se facă dreptate, deoarece interesul pe care-l arăta și sfaturile de economie pe care le dădea cu generozitate nepotului său erau complet dezinteresate. Nu avea nimic de câștigat. Dar îi făcea atât de multă plăcere să întocmească planuri pentru a le permite celorlalți să facă economii, de parcă le făcea pentru el însuși. Nepotul îl ascultă politicos, fiul său cu un amestec de jenă și dușmănie. Îndată ce Cosmo părăsi încăperea, tânărul bărbat avu ideea nefericită de a-l ruga pe Kit să nu dea atenție cuvintelor tatălui său.

– Vorbește întotdeauna ca și când n-ar avea un ban, este de prost gust. Este supărător când o face acasă, dar, în societate, este extrem de jenant!

Kit îl putea înțelege într-o oarecare măsură pe acest tânăr de nouăsprezece ani, nu prea sigur de el, dar dornic să-și facă iluzii. Uneori, tatăl său i se părea probabil insuportabil. Totuși, nu aprecie deloc crticile vărului său și se strădui cu perseverență să îndrepte conversația spre alte subiecte. În zadar. Ambrose continuă să-și denigreze tatăl îndelung, până când Kit, pierzându-și răbdarea, îi spuse dur:

– Înțeleg că unchiul n-a apreciat modul tău de a te comporta.

La naiba! N-ai găsit nimic mai bun de făcut la Oxford decât să vizitezi bordelurile? În ce privește eliminarea ta, permite-mi să-ți spun că nici chiar Evel...

Se corectă și reluă:

– Nici chiar Kit și cu mine n-am fost dați vreodată afară pentru povești cu fete. Pe vremea noastră, le lăsam la vestiar. Iar în ceea ce privește fata pe care te-ai lăudat că ai părăsit-o...

– Nu m-am lăudat cu asta, bâigui tânărul Cliffe roșind, doar am...

– Ba da, ripostă Kit, sever. Și în locul tău n-aș mai vorbi despre ea, neghiobule!

Foarte descumpănit, Ambrose continuă:

– Dar până la urmă, nici tu nu ești un sfânt, Denville. Toată lumea o știe.

– Nu, dar nu sunt nici un desfrânat, ceea ce vei ajunge în cele din urmă, dacă vei continua, replică vărul Kit cu o asprime afectuoasă.

Începu să râdă:

– Haide, nu fi atât de nătăfleț, Ambrose! Până la urmă, voi uita legile ospitalității!

– Da, dar când mă gândesc că încă se mai vorbește despre toate prostiile pe care le-ați făcut Kit și cu tine, când erați la Oxford, găsesc că este cam mult să-mi faci reproșuri, replică Ambrose ofensat.

– Serios? Se mai vorbește încă? încheie Kit, încântat. În orice caz, nimeni nu poate spune că ne pierdeam timpul alergând după slujnice.

Capitolul 9

A doua zi, la sfârșitul după-amiezii, respectabila lady Stavely ajunse la Ravenshurt într-o hodoroagă mai greoaie și mai demodată decât cea a domnului Cliffe. Era însoțită de nepoată, de cameristă și de valetul personal. Domnul Fancot, care se temuse totuși de sosirea lor, le întâmpină cu o anumită plăcere. Cele douăzeci și patru de ore pe care tocmai le petrecuse cu familia Cliffe erau cauza. Ceea ce lady Denville descrisese nu fără maliție ca o seară plăcută petrecută în intimitate, nu fusese decât preludiul unei zile extrem de plicticoase și mai ales plină de pericole. Cosmo, care nu era decât proprietarul unui domeniu modest, îi spuse nepotului că i-ar plăcea să-l viziteze pe al său. În timpul acestei lungi plimbări, pusese numeroase întrebări cărora Kit fusese incapabil să le răspundă; în calitatea sa de mezin, nu se preocupase niciodată de administrarea domeniului. Așa că trebui să suporte reproșuri severe din partea unchiului, dezamăgit să constate că zvonurile care circulau despre neseriozitatea și nechibzuința celui de-al șaselea lord Denville erau din păcate fondate.

Din fericire pentru reputația lui Evelyn, domnul Cliffe, după ce prânzise copios, se retrase în bibliotecă, își întinse o batistă pe față și căzu într-un somn pe cât de profund, pe atât de zgomotos.

Kit nu mai avea decât să-i țină companie vărului său – sarcină anevoioasă, deoarece acesta nu avea decât o dorință: să meargă la Brighton. Când Kit îl întrebă ce voia să facă acolo, îi răspunse vag că s-ar putea plimba sau poate să petreacă un timp într-o sală de biliard. Dar cum Kit, ținând cont de împrejurări, era foarte hotărât să rămână cât mai departe posibil de acel loc foarte monden, proiectul fu respins cu energie. Deloc obosit, Kit îi sugeră să-l însoțească la o vânătoare de iepuri. La început, Ambrose se arătă foarte reticent și bolborosi râzând ușor nervos că nu era un trăgător atât de bun ca vărul său; dar după ce Kit îl obligase să nu mai fluture periculos țeava armei și-i arătă cum trebuia să încarce și să tragă, își uită temerile și începu să se amuze. Era foarte ușurat să-și găsească vărul într-o dispoziție atât de amabilă. Înconjurat de răbdarea pe care i-o arăta acesta, mărturisi în cele din urmă că i-ar plăcea mult să devină un bun trăgător.

– Numai că, desigur, n-am avut niciodată ocazia să învăț, pentru că tata nu este genul sportiv.

Dându-și prima dată seama că Ambrose avusese mai puțin noroc decât el în viață, Kit avu ideea să-i propună ca pe timpul sejurului la Ravenshurt să-l dea în grija paznicului de vânătoare, care va fi încântat să aibă un elev de format. Propunerea fu bine primită și cum fu urmată de o împușcătură norocoasă, care făcu o victimă într-un grup de iepuri nepăsători.

Ambrose se întoarse mai mulțumit ca niciodată de el, convins în același timp că iepurele era al celui care-l împușcase și că peste puțin, va fi considerat de toți un trăgător de elită.

Kit avu doar timp să-și schimbe costumul de vânătoare cu o ținută mai oficială înaintea sosirii impozantului vehicul al bătrânei doamne. Norton, asistat de valetul personal al Înălțimii Sale și de alți doi servitori mai puțin importanți o ajutase să coboare când Kit ajunse la fața locului, la timp pentru a o auzi copleșindu-i cu reproșuri. Trase concluzia că nu era într-o excelentă dispoziție și nu fu surprins să fie întâmpinat cu o critică vie asupra stării aleii principale.

– Totuși, recunoscu ea cu mărinimie, locul mi se pare destul de plăcut! N-am fost niciodată aici, dar sunt mulțumită că am venit.

Ochii pătrunzători priviră fațada în cărămizi de două tonuri.

– Hm!... Da. Locuința nu este splendidă, dar este foarte convenabilă. Ar trebui smulși toți rododendronii din lungul aleii. Nu pot să-i sufăr.

– Dar gândește-te cât trebuie să fie de frumoși când sunt în floare! spuse Cressy, care tocmai cobora din trăsură.

– Cum atunci toată lumea este la Londra, cu excepția celor lefteri, n-are importanță! răspunse lady Stavely pe un ton fără replică.

O zări pe lady Denville care cobora în întâmpinarea sa.

– Ce faci? Tocmai îi spuneam lui Denville că ar trebui suprimați rododendronii de pe alee.

Chiar întunecă prea mult!

– Da, nu-i așa? recunoscu lady Denville. S-ar crede că se coboară în infern. Dar sosirea, apoi, în teren descoperit, este și mai plăcută. Permiteți-mi să vă conduc înăuntru, doamnă. Este un soare arzător.

Bătrâna doamnă râse batjocoritor, amuzată:

– Fără îndoială, te temi pentru tenul dumitale? Când vei avea vârsta mea, nu te vei mai preocupa de asta. Ne zdrobim căpșuni pe fețe pentru a ne vindeca de insolație și ne punem felii de carne de vită crudă, împotriva ridurilor! Personal, n-am făcut-o niciodată. Găsesc că este

dezgustător! Îmi închipui că folosești tot felul de loțiuni noi, dar nu sunt mai eficiente decât remediile noastre vechi!

Lady Denville, care-și spăla în fiecare seară fața încântătoare cu un extract de ananas verde și și-o proteja în timpul zilei cu "roz olimpian", răspunse că era adevărat și-și conduse invitata spre scară oferindu-i brațul. Acesta îi fu rezuzat, bătrâna doamnă declarând că prefera ajutorul valetului său în livrea. Când i se propuse să fie condusă imediat în camera sa, adăugă că era o femeie bătrână și că n-ar putea să urce scara înainte de a-și recăpăta respirația și puțina energie care-i mai rămăsese.

– Să mergem în salonul albastru unde este o răcoare extrem de plăcută, doamnă! replică lady Denville cu o bunăvoință de neclintit. Voi cere ceaiul și vă va remonta.

– Cu siguranță nu, deoarece nu-l voi bea, spuse bătrâna doamnă. Voi bea o ceașcă după cină, dar nu-mi voi încărca stomacul la ora asta. Ce aș bea cu plăcere.... dar dacă nu aveți n-are importanță, este un pahar de cocteil african.

– Bineînțeles! Cum nu m-am gândit? exclamă lady Denville aruncându-i o privire înnebunită majordomului.

– Imediat, doamnă, răspunse acesta, arătându-se de minune la înălțimea împrejurărilor.

Cressy, care rămăsese la piciorul scării, ridica ochii spre Kit zâmbindu-i ca pentru a se scuza și murmură:

– Este obosită, înțelegeți și asta o indispune întotdeauna. Îmi pare rău, curând totul va fi mai bine.

Kit îi zâmbi și el.

– Am impresia că într-unul din poduri există un scaun rulant de care se folosea bunicul când avea gută. Crezi că?....

– Nu cred, răspunse ea râzând.

După toate probabilitățile, va interpreta foarte rău propunerea dumitale. Mai bine las-o pe mama dumitale, care sunt sigură că va ști să-i alunge proasta dispoziție. Cred că ar reuși să farmece persoana cea mai nesuferită. Și te asigur, nu este cazul bunicii.

– Sunt convins. Este o bătrână doamnă redutabilă, dar pentru care am mult respect. Și acum, ce ți-ar plăcea să faci? Vrei să-i cer doamnei Norton să te conducă în camera dumitale sau preferi să facem o plimbare pe terasă?

– Mulțumesc, asta mi-ar face plăcere. Venind, mi s-a părut că zăresc un lac și aș fi fericită să-l văd mai bine.

– Într-adevăr, îl vei vedea de pe terasă, spuse Kit, oferindu-i brațul. Ce păcat că rododendronii nu mai sunt în floare. Însăși bunica dumitale ar fi recunoscut că reflectarea lor în apă într-o zi însorită, recuperează austeritatea lor de acum.

– O judeci greșit, lord Denville. Nimic n-o poate face să-și schimbe părerea!

Întoarse capul spre el și-i aruncă o privire timidă și sinceră în același timp.

– Mi-ar plăcea să-mi spui dacă sejurul nostru aici este... totuși ce-ți doreai.

– Cum ar putea fi altfel? replică el imediat.

– Oh! ar putea foarte bine. Dar întrebarea a fost prostească, deoarece erai obligat să răspunzi politicos. Se întâmplă că o bănuiesc foarte tare pe bunica mea că i s-a impus ladyei Denville.

– Într-adevăr, ea a abordat prima subiectul, dar te pot asigura că mama a fost încântată. Te poți îndoi oare că și eu sunt?

– Da, mă îndoiesc, răspunse Cressy în mod neașteptat. Mă frământă un gând. Ți-am spus că nu eram complet hotărâtă, dar nu te-am întrebat

ce era cu dumneata. Când ai părăsit Londra mi s-a părut... nu m-am putut împiedica să mă întreb dacă... Oh! Dumnezeule! mă încurc. Vezi, înțeleg cât de jenant ar fi pentru dumneata dacă ai regreta că mi-ai cerut mâna. Așa că, fii cinstit și spune-mi dacă într-adevăr crezi că suntem făcuți unul pentru altul. Ai încredere în mine pentru a aranja lucrurile fără nici cel mai mic incident.

Kit își puse mâna peste ale sale.

– Este într-adevăr foarte amabil și foarte delicat din partea dumitale, spuse grav.

– Știu cât de greu este pentru domni să rupă o logodnă, explică tânăra fată și asta mi s-a părut întotdeauna îngrozitor de nedrept, pentru că și voi vă puteți înșela la fel de ușor ca noi.

– Este adevărat! Vreau să spun, deși n-am avut încă experiența asta, că sunt sigur că ai dreptate. Cressy zâmbi.

– Ai spus-o într-un mod fermecător, dar ești încă nehotărât? Fără prefăcătorii între noi, te rog. Și să nu-ți fie teamă că mă jignești. Spune-mi adevărul.

– Adevărul, domnișoară Stavely, fără prefăcătorie, este că pe măsură ce te cunosc mai bine, cred că meriți un soț mai bun decât mine.

Tânăra fată se încruntă.

– Este oare o manieră politicoasă de a-mi spune că dorești să rupem logodna?

– Nu, este un mod de a-ți spune că ești un înger, spuse Kit, luându-i mâna și sărutându-i-o ușor.

Cuvintele îi țâșniră de pe buze înainte de a le fi putut opri și cu o sinceritate care o făcu pe Cressy să roșească. Îi lăsă mâna, spunându-și: "Trebuie să fiu atent.... n-am întâlnit niciodată o asemenea fată..." Adăugă cu voce tare:

– Nu te temi să mergi prin iarbă cu sandalele astea ușoare? Sau vrei mai degrabă să te duc să vizitezi grădina de trandafiri? Sunt în plină floare.... și-l zăresc pe tânărul meu văr care se apropie. Dacă rămânem aici, va veni să ni se alăture și este o încercare la care pentru nimic în lume n-aș vrea să te supun după oboseala unei călătorii.

Calmată, Cressy râse și începu să meargă alături de el.

– Este adevărat. Am străbătut cel puțin patruzeci și opt de kilometri. Vărul dumitale este chiar atât de îngrozitor?

– Da! jumătate fanfaron, jumătate zăpăcit, îi spuse Kit, ajutând-o să coboare dalele neregulate care duceau spre peluză. Fratele meu și cu mine îl consideram ca fiind un caz disperat și-l supuneam celor mai rele tratamente de fiecare dată când aveam ocazia să-l întâlnim, ceea din fericire era rar!

– Am impresia că încă este la fel!

– În nici un caz! Punându-mi viața în primejdie, l-am dus în această după-amiază să împuște iepuri, îmi ajunge pentru astăzi. Te asigur că este un tânăr plictisitor la culme și, dacă nu dumneata ai fi cea căreia mă adresez, l-aș califica drept un "mucos indecent".

– Da, da, desigur, răspunse Cressy. Și dacă-mi vorbești mie, cum ai spune?

– Un descreierat orgolios! Dar încep să mă întreb dacă este întru totul responsabil de asta. Îl cunoști oare pe tatăl său? Pe unchiul Cosmo?

Cressy scutură din cap.

– Ei bine, te așteaptă această plăcere! Este unul din frații mamei, cel care ea crede că a fost schimbat de doică. Să nu te miri dacă te va întreba cât a costat rochia dumitale și-ți va explica apoi unde ai fi putut-o găsi mult mai ieftin.

Asta o amuză.

– Nu poți să știi cât sunt de ușurată să aflu că și în familia dumitale ai oameni care te fac să roșești. Mor de rușine când mă gândesc la acea cină din Mount Street, unde biata verișoară Maria te-a pus în încurcătură proclamând cu voce de stentor că te găsește un tânăr foarte frumos. Și de grosolanul Austin care a încercat să te acapareze! Când a aflat că până la urmă i-ai cumpărat calul, tata s-a înfuriat! Animalul acesta este chiar atât de oribil? Tata pretinde că Austin este incapabil să judece asta.

– Oh! nu este o mârțoagă, răspunse Kit. Este cam fragil, atâta tot. De altfel, vei judeca singură. Am pus să fie adus aici, pentru a fi călărit la plimbare.

– Nu-l consideri demn să fie dus în Leicestershire, pentru vânătoare de vulpi? Oare ce te-a putut face să-l cumperi? Asta ți-ar putea distruge reputația!

– Ah! serios? Este perfect!

Citi surpriza în ochii ei și adăugă:

– Nu, nu asta voiam să spun. Adevărul este că am fost obligat să-l cumpăr, deoarece îl lăsasem prea mult timp pe vărul dumitale fără răspuns. Vânezi cu gonaci, Cressy?

– Nu. L-am însoțit o dată sau de două ori pe tata, dar niciodată la vânători importante, în timp ce dumneata știu că ești un pasionat al acestui gen de sport. Sper că nu-mi vei cere să încerc să rivalizez cu dumneata, deoarece sunt sigură că nu voi reuși. Îmi place să călătoresc, dar nu sunt o bună săritoare. La drept vorbind, nu sunt genul de a mă năpusti peste un gard viu și detest barierele.

– Cu atât mai bine, răspunse vesel Kit. În ce mă privește, nu-mi plac femeile care călăresc asemenea bărbaților. În ultimii ani, am avut rareori ocazia...

Se corectă la timp și continuă firesc:

– .... să observ performanțele acestor doamne pe terenurile de vânătoare.

Se dădu într-o parte pentru a o lăsa să treacă pe sub o arcadă împodobită cu trandafiri agățători.

– Iată, doamnă, celebra noastră grădină de trandafiri. Îți place?

– Oh! este minunată! exclamă Cressy înainte de a înainta grăbită spre un nou specimen, în plină floare.

– Spune-i asta lui Newbiggin, grădinarul șef, va fi scavul dumitale pe viață. Dar trebuie să te previn totuși că mama mea dragă este convinsă că grădina este opera sa personală! Și de altfel, este exact, pentru că ea a avut ideea. Ea s-a adâncit în planuri când am plecat la Constantinopol, dar....

– Când ai plecat la Constantinopol? reluă Cressy ridicând ochii spre el.

– Când m-am dus la fratele meu, adăugă Kit imediat.

– Ai fost acolo? Cât te invidiez.

– Îți place să călătorești în străinătate?

– N-am făcut-o niciodată, decât în cărți, răspunse Cressy. Odinioară, visul meu era să văd puțin lumea, dar tatei nu-i plac străinii și n-am putut să-l conving să meargă nici măcar până la Paris. Ai fost la Viena, la fratele dumitale, nu-i așa? Mi-ar plăcea să-mi vorbești despre asta.

Nu era nici o greutate. În timp ce se plimbară de-a lungul cărărilor din grădina de trandafiri, Kit își dădu repede seama că, prin lecturile sale, Cressy învățase multe lucruri. Îl asculta cu atenție și punea întrebări din când în când. Ici și colo, Kit se oprea pentru a culege o floare extrem de frumoasă și a i-o oferi.

Când își terminară plimbarea, tânăra fată avea un buchet și, cuprinsă de remușcări, îi spuse:

– Dacă ne întâlnim acum cu grădinarul dumitale, cu siguranță nu va deveni sclavul meu, ci mai degrabă dușman. Spune-mi, lord Denville, tatăl dumitale a călătorit în tinerețe, cum se făcea înainte de război? Oare nu ți-ar fi plăcut și dumitale să crești într-o perioadă în care se considera necesar, pentru a face educație unui tânăr bărbat, să fie trimis în străinătate unde să învețe limbi străine și obiceiurile altor țări?

– Da, în afară că, dacă mă încred în experiența tatălui meu, erau trimiși acolo foarte tineri și sub tutela unui perceptor. Din povestirile tatălui meu, se mergea dintr-un oraș mare în altul, înarmați cu recomandări pentru oamenii din înalta societate și își petrecea timpul studiind cu perceptorul și mergând la baluri și recepții mondene. La fel cum ar fi putut face și la Londra!

– Da, răspunse Cressy gânditoare, dar am impresia că tații noștri.... și încă mai mult bunicii se interesau foarte puțin de frumusețile naturii și mai puțin încă de țările pe care le vizitau. Bunicul a ținut un jurnal când a făcut turul Europei, care conținea numai sau aproape, nume mari pe care le-a întâlnit și recepțiile la care a participat. N-am fost niciodată atât de decepționată ca atunci când tata mi l-a dat să-l citesc. Și când te gândești că a avut norocul să străbată cele mai minunate țări!

– Oare a notat că a avut grijă să-și pună un brâu de flanelă pentru a traversa Alpii?

Cressy izbucni în râs.

– Evident. Oh! ce păcat că strămoșilor noștri li s-au oferit atâtea posibilități și n-au profitat de ele!

Între timp, ajunseseră lângă scara terasei. Kit întrebă:

– Oare o înlocuiești pe mătușa dumitale, domnișoara Clara Stavely, pe lângă bunica? Mama nu știe exact dacă va veni și ea.

– Cât de rău îmi pare! Ar fi trebuit să-i precizez asta.

Da, o însoțesc mereu pe bunica la Worthing, la începutul verii, pentru ca să poată profita Clara de ceea ce în familie se numește "vacanța sa". De fapt, a plecat pentru a-și oferi serviciile mătușii Caroline și probabil, după câte o cunosc, să se ocupe de asemenea de copiii ei.

Zâmbi.

– Să nu pari atât de scandalizat. Imaginează-ți că mătușa Elizabeth, care este cea mai minunată persoană pe care o cunosc, consideră de asemenea că este odios s-o trateze pe mătușa Clara în acest mod. Într-unul din anii trecuți, a invitat-o în Hertfordshire, hotărâtă să-i ofere o vacanță confortabilă și plăcută. Clara n-avea altceva de făcut decât să se lase răsfățată și distrată. Mi-a mărturisit mai târziu că nu încetase să se consume până când mătușa Caroline a chemat-o de urgență; unul dintre copii avea o erupție, celălalt, vărul Henry, își rupsese brațul, iar guvernanta a trebuit să se ducă de urgență la căpătâiul mamei sale care avusese o criză de inimă. Mătușa Eliza mi-a povestit cum Clara și-a făcut numaidecât bagajele și a plecat la Lincoln, chiar înainte ca ea să fi avut timp să încerce s-o convingă să rămână la Stoborough Hall. Îmi închipui tot ce era de făcut la Lincoln și știu cât de exigentă este mătușa Caroline. Dar când Clara s-a întors să-și ia locul lângă bunica, era proaspătă ca un trandafir.

Kit nu se putu stăpâni să nu râdă ascultând povestea aceasta animată.

– Și eu am o mătușă care, din spusele mamei, adoră să se sacrifice pe altarul familiei. Dar să nu-mi spui că faci parte din același soi.

– În nici un caz, replică tânăra fată. Nu doresc deloc să mă sacrific. Cea mai rea încercare pe care am suferit-o în timpul sejururilor la Worthing este o oarecare plictiseală, dar chiar și asta s-a atenuat prin verva bunicii. Kit deschise ușa care permitea accesul pe terasă, dar înainte de a-i trece pragul, Cressy îi spuse:

– Mulțumesc pentru trandafiri! Respectați un program special la Ravenshurt? Nu trebuie să fiu condusă în camera mea de unul din servitori, deoarece este probabil timpul să mă îmbrac pentru cină?

– În acest caz, mergem la mama, replică el, căci sunt sigur că-i va face plăcere să te conducă ea însăși.

Nu le fu greu s-o găsească pe lady Denville, care cobora grăbită. Părea puțin obosită, dar când o văzu pe Cressy, fața i se lumină și trecu rapid de ultimele trepte care o despărțeau de ea, pentru a o îmbrățișa cu tandrețe într-un efluviu de parfum.

– Draga mea copilă! Mă întrebam unde ești? N-am schimbat nici două vorbe.

– Și mie îmi pare rău, nașă! Lordul Denville m-a dus să-ți văd grădina de trandafiri și mi-a oferit cu amabilitate acest buchet. Ce frumos este, nu-i așa? Iar grădina dumitale este splendidă. N-avem nimic asemănător la Stavely.

– Este adevărat că este frumos, recunoscu lady Denville. Dacă ai ști câtă osteneală mi-am dat! Osteneală, pe care, de altfel, n-o regret. Cressy, trebuie să-ți spun... mi-e teamă să nu te plictisești teribil aici. Îmi reproșez că te-am invitat cu acești oameni agasanți. Fratele meu nu încetează să peroreze și să moralizeze, Emma se usucă văzând cu ochii și bombăne fără încetare. Fără a mai vorbi de Ambrose care nu este decât o paiață.

– Dar nu dumneata m-ai invitat, nașă, o întrerupse Cressy râzând. Știu foarte bine că ți-am fost impusă și, de altfel, cu dumneata este imposibil să te plictisești!

– Da, dar mă simt atât de deprimată! reluă lady Denville. Deja am fost obligată să-i spun lui Norton să devanseze cina, pentru că bunica ta mi-a precizat că vrea neapărat să se culce devreme. Așa că, micuța mea dragă, vom cina la ora șase! De altfel, n-am înțeles niciodată de ce te-ai simți

obligat să cinezi în plină zi, pentru simplul motiv că ești la țară. Dar în sfârșit, nu va fi foarte grav, pentru că am comandat supeul pentru ora unsprezece. Sper ca la ora aceea, lady Stavely să se fi retras.

– Vezi, Cressy, că nu mințeam când îți spuneam că și în familia mea sunt oameni care mă pot face să roșesc, interveni Kit.

– Oh, Dumnezeule! exclamă lady Denville, foarte confuză. Vedeți cât sunt de tulburată. Dar, Cressy, știi bine că bunica ta mă face întotdeauna să tremur.

– Bineînțeles, reluă Cressy, cu ochii râzând. A fost foarte capricioasă cu dumneata? Te-ai supărat că ți-am lăsat-o? Iartă-mă, dar m-am gândit că, singură, îți va fi mai ușor să-i temperezi dispoziția. Oare ai reușit?

– Nu sunt întru totul sigură, dar trebuie să recunosc că, atunci când am însoțit-o în cameră, nu mai era la fel de prost dispusă. Nu voi merge până la a pretinde că era zâmbitoare, dar din fericire, a observat că draperiile de brocart din salonul albastru erau spălăcite. N-am crezut vreodată că mă voi felicita pentru asta într-o zi! Când le-am comandat la Lyon, prețul lor l-a supărat foarte tare pe tatăl tău, Ki... vreau să spun Evelyn și mărturisesc că atunci când am constatat că erau spălăcite, am fost eu însămi consternată. Dar dintr-un rău, poate ieși ceva bun. Dispoziția ladyei Stavely s-a îmbunătățit foarte mult începând din clipa în care a putut să-mi spună că nu eram decât o gâscă. Cressy dragă, te voi conduce în camera ta, pentru că nu trebuie să-ți facem bunica să aștepte. Mi s-a spus că nu ți-ai adus camerista. Ți-o voi trimite pe Rimpton. Dar te implor, micuță dragă, n-o lăsa să se impună. Mă întreb uneori cum pot s-o suport. Dar este o cameristă excepțională.

***

Fără să pună la îndoială talentele domnișoarei Rimpton, domnișoara Stavely refuzase ajutorul său amabil, Jane, camerista bunicii putând face ce-i era necesar. Îi fu suficient doar să-i încheie corsajul unei rochii din crep portocaliu, care-i venea foarte bine.

– Poți să pleci acum, Jane, declară bătrâna doamnă. Nu, dă-mi mai întâi bastonul.... cel de abanos. Da, acesta. Și cere-i lui William să vină imediat să mă ajute să cobor scările acelea atât de alunecoase.

Se întoarse pentru a o măsura pe Cressy din cap până-n picioare, în timp ce camerista se retrăgea.

– Și unde ai fost, domnișoară? o întrebă.

– Să mă plimb în grădina de trandafiri, cu lordul Denville, răspunse Cressy, deloc descumpănită de acel ton tăios.

– Hm!

Înălțimea Sa scrută oglinda, luă cu degetele deformate un pămătuf și-și pudră obrajii.

– Și nu te-ai gândit că aș putea avea nevoie de tine?

– Știam că nu, bunico, răspunse Cressy, fără să se emoționeze. Mi-ai cerut să nu te agasez stând după tine. În plus, nu-mi puteam imagina că vei avea nevoie de ceva în timp ce lady Denville se ocupa de tine.

– Anabel Denville nu este decât o gâscă frumoasă, declară bătrâna doamnă pe un ton fără replică. Așa a fost întotdeauna și așa va rămâne.

Se privi din nou cu atenție în oglindă.

– Într-o zi, va fi ca mine! O bătrână ruină! Dar îți voi spune asta, micuțo: dacă una din fetele mele ar fi avut o zecime din farmecul său, i-aș fi mulțumit lui Dumnezeu. Ajută-mă să mă ridic. Ar trebui să fiu în pat cu o ceașcă de supă, dar voi coborî totuși la cină și, dacă mă voi simți capabilă, voi face o partidă de table cu Cosmo Cliffe. Dar nu cred. Sunt prea în vârstă pentru asta.

Sper doar că, dacă voi muri, îți vei aminti că pentru tine am venit aici.

Acest discurs pesimist era rău prevestitor și dispoziția bătrânei doamne nu se îmbunătăți până când se trecu la masă. De atunci, datorită domnului Dawlish, se calmă. Nu degeaba acest geniu culinar cerea un salariu extravagant: știa să prepare la fel de bine ce-i convenea unei doamne bătrâne, cât și să organizeze o mare cină compusă dintr-o jumătate de duzină de feluri principale și vreo treizeci de feluri secundare. Bătrâna doamnă, revigorată de o supă de mazăre, se lăsă tentată de o bucată de calcan și, apoi, de o bucată de căprioară fragedă, cu sos picant. Își termină masa cu sparanghel proaspăt cules. Toate acestea fuseseră atât de suculente, încât nu se putu împiedica să-l laude pe Kit. Îi declară răspicat că mâncase prea mult și cu siguranță nu va putea închide ochii toată noaptea. Dar lumea putu totuși să constate că părăsi sufrageria fără ajutor și părea mult mai vioaie decât înainte de masă.

Kit se gândise că bătrâna doamnă va accepta să joace cărți cu Cosmo, dar nu-și imaginase niciodată că va suporta, fie și o clipă, conversația anostă a mătușii sale. Mare-i fu mirarea când, o clipă mai târziu, ducându-se în salon cu unchiul și vărul său, le găsi așezate alături, discutând cu însuflețire. Lady Denville aranjase o masă de joc în cealaltă extremitate a galeriei și-i atrase acolo pe cei trei tineri. Și doar când Kit se duse să-i spună noapte bună mamei sale, află motivul acestei bruște și extraordinare prietenii. Fusese un noroc nesperat, declarase Înălțimea Sa. Povestind o întâmplare extrem de plictisitoare, Emma citase un nume. Lady Stavely ciulise imediat urechile. După o lungă conversație purtată, se pare, asupra genealogiei familiilor nobile și din înalta burghezie învecinată, spre marea lor satisfacție, trăseseră concluzia că după toate probabilitățile erau rude.

– Dar, te rog, dragul meu, nu-mi cere să încerc să-ți explic cum! îl rugă lady Denville. Nu știu câți veri, căsătorii și simple relații au fost amintite. Nu poți ști cât de plictisitor a fost. Dar rezultatul este că această bătrână doamnă de temut s-a împrietenit cu Emma și sper că ne va scăpa de ea.

Capitolul 10

Speranța ladyei Denville se realiză în parte. Fie din cauza vagilor lor legături de rudenie, fie pentru că bătrâna doamnă găsea în această persoană blândă o excelentă înlocuitoare a fiicei sale Clara, o promovă la rangul de doamnă de companie. Spre marea surprindere a ladyei Denville, biata Emma cedă fără nici o rezistență. De altfel, îndatoririle sale nu erau atât de copleșitoare cât s-ar fi putut presupune. Bătrâna doamnă nu-și părăsea niciodată camera înainte de prânz și nu admitea acolo pe nimeni altcineva decât pe camerista sa. Se retrăgea două ore înainte de cină și-și petrecea serile jucând cărți sau table cu acei membri ai societății pe care-i considera demni să-i fie adversari sau parteneri. Doamna Cliffe nu era printre ei și până la sosirea lui sir Bonamy Ripple, trei zile mai târziu, Kit fu al patrulea la masa de joc. Era un jucător serios, dacă nu strălucit și o dată ce înțelese diferența dintre modul în care prefera să joace bătrâna doamnă și cel cu care era obișnuit printre contemporanii săi, ea nu mai avu mare lucru să-i reproșeze. Dar cum modul de a juca al ladyei Denville consta într-o succesiune de pase excelente și de greșeli

ciudate, pe care încerca să i le explice ladyei Stavely prin faptul că se gândea la altceva, se acceptă curând ca ea și fiul său să joace împreună împotriva bătrânei doamne și a lui Cosmo Cliffe.

În aceste condiții, îndatoririle Emmei constau numai în a-i ține companie ladyei Stavely când era lipsită de ocupație și, când era timp frumos, să facă o plimbare cu trăsura în împrejurimi. Acest ritm de viață îi convenea de minune și nimeni nu se gândea să se plângă.

Ambroase, chinuit încă de speranța de a deveni un bun trăgător, își petrecea dimineața cu paznicul de vânătoare. Acest martor îi mărturisi lui Kit că dacă reușea să-l învețe pe domnul Ambrose să nimerească o ușă de hambar de la o distanță de doisprezece metri, va fi un succes nesperat.

La rândul său, Cosmo își petrecea timpul citind ziarele în bibliotecă, sau plimbându-se pe domeniu, punând întrebări femeilor și intendenților, pentru a-i indica apoi greșelile lor lui Kit, care se putea consacra lui Cressy. Când era timp frumos, călăreau sau se jucau cu mingea; când ploua, făceau o partidă de biliard, sau stăteau de vorbă. Într-o zi, la cererea ei, o duse să viziteze galeria strămoșilor a căror poveste i-o spuse pe un ton foarte ireverențios. Răspunzându-i cu aceeași monedă după ce Kit spusese cu un aer înfumurat o întâmplare cu un preot răspopit, Cressy îi povesti despre un Stavely care pătase onoarea familiei îndatorându-se atât de mult, încât nu s-a putut descurca decât devenind bandit de drumul mare!

Recunoscându-se învins, Kit vru să afle dacă acest personaj întreprinzător sfârșise prin a face avere. Dar Cressy îi răspunse cu un aer superior că totul te îndemna să crezi că strămoșul său însemnat murise pe eșafod sub pseudonimul de "Gentleman Dick".

– Nu-i rău! recunoscu Kit. Dar privește și această bătrână barbă-roșcată.

Este unul dintre stră-stră-unchi din partea tatălui și se presupune că și-a asasinat prima soție, al cărui portret iată-l.

– Nu mă miră deloc, declară Cressy după ce examină cu atenție tabloul respectiv, reprezentând o femeie fără vlagă. Se vede imediat că este vorba de una din acele persoane care se vaită, predispuse la toane și crize de lacrimi. Sunt sigură că părul roșcat al soțului său era semnul unui caracter nestatornic.

Dar portretul care reținu mai ales atenția domnișoarei Stavely fu cel al celor doi gemeni Fancot, pictat de Hoppner, când erau copii încă.

– Cât de mult semănați! exclamă ea studiind pânza de aproape, cu mai mult interes decât și-ar fi dorit Kit. Evident, există totuși o diferență când se privește cu atenție. Părul dumitale este mai deschis la culoare, iar fratele este puțin mai înalt. Există și ceva în expresie...

– Crezi? După părerea mea, diferența de înălțime ține pur și simplu de modul în care am pozat. Cât despre expresie, pânza aceasta n-a trecut niciodată drept una dintre cele mai bune ale lui Hoppner, spuse Kit, fără a ține seama de reputația pictorului. Vino să vezi portretul mamei, făcut de Lawrence.

Ea se lăsă condusă dar, înainte de a ieși din galerie, aruncă o ultimă privire asupra tabloului lui Hoppner și apoi o privire rapidă, dar pătrunzătoare asupra profilului lui Kit. Totuși, nu spuse nimic, nici în acea clipă, nici mai târziu, când bătrâna doamnă exprimă în fața ei părerea că lordul Brumby îl nedreptățise tare pe cel mai mare dintre nepoții săi.

Lady Stavely avea tendința să-l judece aspru pe tutore.

– Crede-mă, Cressy, spuse ea, devine răuvoitor, ceea ce se întâmplă deseori bătrânilor celibatari, semn foarte rău. Îl adoră pe Christopher și asta îl face părtinitor față de Denville.

– În tot cazul, nu i-a spus tatei nimic neplăcut despre Evelyn, îndrăzni Cressy. S-a mulțumit să-i mărturisească părerea sa, și anume că dacă lordul Denville dusese o viață desfrânată, o căsătorie potrivită ar aranja totul.

– Ce prostie! exclamă bătrâna doamnă, cu ochii strălucind. Henry Brumby nu este decât un bătrân neghiob și nu mă voi da în lături să i-o spun. Băiatul ăsta n-are nimic dintr-un desfrânat. A avut aventuri, se poate! Și de ce nu? Dar am ajuns la vârsta înțelepciunii înaintea lui Brumby și dacă-și imaginează că nu sunt în stare să recunosc derbedeii, se înșală amarnic. Denville nu este unul dintre ei, poți să mă crezi pe cuvânt, fata mea. Îmi place mult. Dar ție?

Descumpănită de această întrebare neașteptată, Cressy răspunse roșind:

– Da, și mie. Mult mai mult decât la început. Dar...

– Dar ce? întrebă bătrâna doamnă, remarcând ezitarea lui Cressy.

Aceasta scutură din cap.

– Nimic, bunico. Adică..... nu, nimic!

Bătrâna doamnă o privi cu atenție și spuse după o clipă:

– Este încă prea curând! Nu vreau să fac presiuni asupra ta, așa că nu voi spune mai mult. Nu ești proastă, în consecință nu subestimezi avantajele acestei căsătorii. Știi la fel de bine ca mine că Denville este o partidă foarte, foarte bună. A fost o vreme când i-aș fi dat mai multă importanță decât acum. Și tatăl său a fost la fel și proasta aceasta mică de Anabel Cliffe a avut mult noroc căsătorindu-se cu el.

Se gândi o clipă și schimbă subiectul.

– Se pare că Bonamy Ripple sosește mâine. Mătăhălosul acela.... Totuși, voi fi mulțumită să-l văd. Este un bun jucător de cărți și știe ultimele bârfe.

Se întrerupse din nou, înainte de a continua nu fără reticență:

– O admir pe Anabel. Să reușească să-l aducă pe Ripple de la Brighton în acest sezon, ce performanță!

Dar când sir Bonamy coborî a doua zi din trăsură cu ajutorul a doi lachei voinici, nimeni n-ar fi putut crede că fusese greu de convins să renunțe la Pavilionul din Brighton pentru izolarea de la Ravenhurst. Radiind de bună dispoziție, strânse mâna lui Kit declarând că acesta era "un eveniment". De-abia respirând după efortul pe care tocmai îl făcuse, privi în jurul său. În același timp impozant și ridicol, era îmbrăcat într-un costum de țară îndrăzneț, cu un mantou larg de călătorie aruncat neglijent pe umeri și cu o pălărie de castor așezată cu îndrăzneală peste părul buclat și pomădat.

– Foarte plăcut, declară el. Ce vedere frumoasă. Îți dai seama băiete, că n-am venit niciodată aici vara? Este exact ce trebuie pentru a fi din nou în formă. Mă simt deja mult mai bine, ca un trandafir posomorât.

Kit zâmbi.

– Sunt fericit să vă primesc aici, domnule.

Sir Bonamy îl privi o clipă fără să clipească.

– Mulțumesc mult. Este foarte amabil din partea ta.

Amintindu-și cam târziu că fratele său nu suporta decât cu greu prezența celui mai fidel admirator al mamei lor, Kit se grăbi să adauge:

– Totuși, trebuie să vă previn că obiceiurile vieții la țară poate vă vor deranja. Cinăm la ora șase, domnule.

– N-are rost să mă atenționezi, spuse Bonamy, urcând încă treptele de la intrare. Cunosc obiceiurile de la țară. Dar aveți un bucătar foarte bun și dacă te mulțumești cu o bucățică la prânz, se poate cina foarte bine la ora șase... și lua doar o gustare la supeu.

– Oh! vă vom oferi mai mult decât o gustare, îi promise Kit.

Cu siguranță vă va trebui o masă substanțială când vă veți petrece seara jucând cărți cu bătrâna doamnă lady Stavely.

– Ah! asta era! exclamă sir Bonamy, oprindu-se pe peron pentru a-și recăpăta răsuflarea, în timp ce spatele lui lat se scutura de râs. Acum știu de ce ești fericit să mă primești. Perfect! Mă voi ocupa de bătrâna doamnă. Aaah!

Această exclamație salută apariția gazdei, care-i întinse amândouă mâinile și-i spuse cu un zâmbet fermecător:

– Dragă Bonamy! Știam că pot conta pe tine. Mi-e rușine că te-am invitat într-o companie atât de tristă, dar aveam într-adevăr nevoie de tine.

Sărutându-i mâinile și păstrându-le în ale sale, Bonamy răspunse cu afecțiune:

– Ei bine, frumoasa mea! Cât de fericit sunt să te aud spunându-mi asta, dar ar trebui să știi că nu mă pot plictisi în compania ta. Voi face cu plăcere tot ce pot pentru a-ți face un serviciu. Tocmai îi spuneam lui Evelyn că mă voi ocupa de Camelia Stavely

– Da, dar este și mai rău, mărturisi lady Denville. Știu că ar fi trebuit să te previn, dar mi-a fost teamă ca asta să nu te descurajeze să vii.

– Nu, nu, replică Bonomy, lăsându-i o mână, pentru a o putea mângâia pe cealaltă. Nimic nu m-ar fi putut împiedica să vin. Chiar dacă ai fi invitat cei mai plictisitori oameni din regiune.

– Ei bine, exact asta am făcut, spuse ea cu candoare. Pe Cosmo...

– Fratele tău, Cosmo?

– Ca și pe soția și fiul său, adăugă lady Denville preferând să mărturisească totul deodată.

– Ei bine, cu atât mai rău, spuse Bonamy cu indulgență. Nu-i cunosc și nu cred că mă poate deranja prea mult Cliffe.

Știu că nu este nostim, dar la urma urmei, nu trebuie să mă ocup de el!

– Știam că pot conta pe tine, spuse lady Denville trecându-și mâna sub brațul său. Vino în budoarul meu, vom bea un pahar de vin în timp ce ți se despachetează bagajele și-mi vei povesti ultimele scandaluri.

Dându-și seama că prezența sa nu era dorită, Kit plecă în căutarea domnișoarei Stavely.

O descoperi, nu fără greutate, în salonul mare, ocupată să orneze două din jardinierele noi ale mamei sale. Vru să știe imediat cine îi încredințase această sarcină.

– Nimeni, răspunse Cressy, adăugând un crin unui buchet. I-am cerut permisiunea ladyei Denville și mi-a dat-o. Așa că vezi, nu sunt nici indiscretă, nici îndrăzneață.

– Știi bine că nu asta am vrut să spun. Dar n-ar fi trebuit să te ocupi de așa ceva. Mama spune mereu că nu este nimic mai epuizant.

Cressy râse.

– Da, așa mi-a zis. Personal, găsesc că este foarte plăcut. Mai ales aici, unde există o asemenea abundență de flori. M-am distrat de minune în această dimineață alegându-le și culegându-le.

– Cu atât mai bine, dar mi-ar plăcea să le lași servitorilor grija să-ți termine treaba.

– În nici un caz! De ce?

– Pentru a face o plimbare călare, spuse Kit pe un ton vesel. Nu este foarte cald astăzi și iapa mamei are nevoie de mișcare.

– Oh! Dumnezeule, oftă Cressy. Este tentant, dar... Nu, nu pot. Au sosit invitațiile de la Brighton și trebuie s-o ajut pe lady Denville să le trimită pentru recepția sa. A hotărât să aibă loc săptămâna viitoare, așa că nu este timp de pierdut.

Kit era pe punctul să-și ofere serviciile, când își aminti că scrisul său era foarte deosebit de cel al lui Evelyn. Tăcu, dându-și seama că apărea un nou pericol.

Cressy se dădu înapoi pentru a-și contempla buchetul.

– Sper că-i va plăcea ladyei Denville, spuse ea. Mi se pare frumos, nu găsești?

– Este acceptabil, răspunse Kit serios.

Cressy râse.

– Permite-mi să-ți spun, domnule, că am anumite pretenții în ceea ce privește aranjamentul florilor.

– Îmi dau seama. Dacă nu dorești să călărești, vrei să facem un mic tur prin grădină?

Tânăra fată aruncă o privire spre pendulă și-și luă pălăria de paie.

– Da, va fi foarte plăcut... Dar nu mai mult de o jumătate de oră.

Coborâră treptele peronului. Cressy oftă:

– Ce păcat că bunicii nu-i place la țară! Locul acesta este minunat.

– Nu este și părerea mamei, care-l găsește cumplit de plictisitor când nu este plin de invitați distractivi. Hm... Îți place la țară, Cressy?

Aceasta se gândi și se încruntă într-o manieră specială, pe care Kit o găsi fermecătoare. Apoi spuse cu un zâmbet ușor:

– Depinde. Când sunt aici, pe această vreme splendidă, mă întreb cum pot suporta Londra. Dar mă tem foarte tare că nu sunt de fapt decât o femeie de oraș.

Ridică ochii spre el, cu un aer ironic.

– Te contrariază asta? Îmi amintesc că mi-ai spus prima dată când ne-am văzut, că dacă ai putea face ce ai vrea, ți-ai petrece aproape tot anul aici sau în Leicestershire. Dar nu te îngrijora, îți promit să nu mă plâng niciodată.

Kit tăcu o clipă. Cressy, care-l observa, îl întrebă amabil:

– Te-am supărat?

Kit își aținti privirea asupra ei și zâmbi:

– Nu, dimpotrivă!

– Atunci, ești preocupat?

– Puțin, recunoscu tânărul bărbat. Pentru motive pe care nu ți le pot explica acum. Ai răbdare.

– Desigur.

Făcură câțiva pași alături.

– Aveai ceva special să-mi spui când mi-ai propus această plimbare?

– Nu.... adică, am multe lucruri să-ți explic, dar nu este momentul.

Se întrerupse, din ce în ce mai conștient de dificultatea situației în care se afla. Avea impresia că este într-un impas: totul în el îndemna să-i dezvăluie adevărul lui Cressy, dar, dacă o făcea în împrejurările actuale, când nu era deloc sigur de sentimentele sale, putea să fie dezastruos nu numai pentru el, ci și pentru Evelyn.

Înțelesese că tânăra fată, din motive doar de ea știute, îl prefera fratelui său. Dar nu era prost. Considera că Evelyn știa mai bine să seducă femeile. Și știa de asemenea că, prin poziția socială și prin averea sa, acesta din urmă îl eclipsa complet. Dacă n-ar fi fost conștient că domnișoara Stavely nu era îndrăgostită de fratele său, n-ar fi acceptat niciodată să-i ia locul mai mult timp. Dar acum, situația se complica. Resemnată să facă o căsătorie de conveniență, Cressy se arătase gata să accepte o propunere măgulitoare. În ochii lui Kit, lua o decizie rezonabilă.

Nu poți avea totul în această lume imperfectă și ar fi fost nesăbuit din partea tinerei fete să nu accepte o căsătorie care i-ar fi adus belșug și o poziție socială nesperată.

Oricare erau propriile sale sentimente, lui Kit i se părea inimaginabil ca, insensibilă la farmecul lui Evelyn, Cressy să se fi îndrăgostit de el. Era limpede că-i plăcea mult, dar cu siguranță nu suficient pentru a învinge sentimentul de revoltă pe care-l va simți când va afla în ce măsură fusese înșelată.

Ideea că ar putea să nu-i spună niciodată nimic nu-i trecu prin minte: îi va explica totul imediat ce va putea, cu asentimentul lui Evelyn, și când Cressy nu va mai fi oaspete la Ravenhurst. Înșelătoria care-i repugnase mereu, devenea o impostură de neuitat. N-ar fi găsit surprinzător dacă, aflând adevărul, Cressy și-ar scutura de pe sandale praful de la Ravenhurst și ar pleca, luându-și doar timpul de a-și informa bunica.

Făcând abstracție de propriile sentimente, Kit își spuse că ar fi fost greu să-i poată face un prost serviciu lui Evelyn. O atât de bruscă plecare ar dezlega cu siguranță limbile și ar agita mințile. Era puțin probabil că cei din familia Stavely ar vorbi, dar nu același lucru s-ar putea spune și despre servitori. Dacă unul din ei ghicea adevărul, scandalul, deformat și amplificat peste așteptări, se va răspândi cu repeziciune. Ar fi fost de preferat să-l lase pe Evelyn să-și explice de bine de rău absența decât să-i sară în ajutor pentru a fi apoi obligat să abandoneze aventura, lăsându-l într-o situație și mai grea.

Nu se mai punea problema să sprijine intențiile fratelui său față de Cressy. Loialitatea față de Evelyn nu va merge până la a-l ajuta să se căsătorească, din motive materiale, cu tânăra fată pe care el însuși o iubea. Evelyn nu va pretinde vreodată de la el, deși în orice altă împrejurare știa că putea conta în întregime pe ajutorul fratelui său geamăn.

Fu scos din gândurile sale de vocea lui Cressy care-l anunța că sosirea ziarelor de la Londra stârnise furia unuia dintre invitați.

I-o spuse pe un ton foarte serios, dar Kit nu se lăsă înșelat și răspunse prompt:

– Mă înspăimânți. Spune-mi totul.

Buzele lui Cressy tremurau.

– Te previn, este într-adevăr extrem de grav. Unchiul dumitale a citit "Gazette" și "Morning Post" și a văzut că anunțau plecarea mamei dumitale la Ravenhurst, ceea ce l-a scos din sărite!

Kit știa că mama sa trimisese un anunț la cele două ziare pe care Evelyn avea obiceiul să le citească. Dar nu vedea de ce-l putea privi asta pe Cosmo. Ghicindu-i uluirea, Cressy îi explică zâmbind:

– S-ar fi putut presupune că draga mea nașă va considera oportun să anunțe în același timp că invitase anumite persoane printre care...

– .... onorabilul Cosmo, doamna Cliffe și de asemenea Ambrose Cliffe pe care gazda sa i-ar fi plăcut să-l trimită la naiba!

– Nu cred ca asta să fie exact ce i-ar fi plăcut să vadă în notița din ziar.

Kit începu să râdă.

– Bănuiesc. Poate se simte umilit? Ce naiba i-a putut face asta? Este ridicol!

– Cred că suferă că este cel mai mic.

– Nu, nu este asta! exclamă Kit.

Cressy îl privi gânditoare și reluă:

– Un mezin gelos pe fratele mai mare și care, în plus, n-a făcut nimic folositor.

Între timp, Kit își recăpătase sângele-rece și se mulțumi să adauge:

– Nu, asta se întâmplă dacă micul zăpăcit râvnește și se ia mult prea în serios.

Cressy îi spuse că era prea sever și, fără să insiste, schimbă subiectul. Continuară să vorbească prietenește despre tot felul de lucruri, până în

clipa în care Cressy, auzind orologiul de la grajduri bătând miezul zilei, își aminti de promisiunea făcută nașei sale și se simți vinovată la ideea că o făcuse s-o aștepte cel puțin douăzeci de minute. Era într-adevăr culmea educației proaste! În zadar îi explicase cu amuzament Kit că era mai mult decât probabil că mama sa uitase complet de planul de a-și petrece dimineața trimițând cărți de vizită, Cressy ținu totuși să se întoarcă foarte repede. Însoțind-o, Kit făcu pariu că mama sa va fi oriunde în afară de salonul unde presupunea ea că o așteaptă. Spre marea sa uimire, era totuși acolo, dar se gândea la cu totul altceva decât la invitații. În picioare în fața oglinzii aurite care se afla deasupra șemineului, își privea atent, fără indulgență silueta încântătoare. Numeroase hârtii mototolite, aruncate pe jos, o cutie deschisă pe masă, alături de un colier fin din topaze, arătau că primise de la Londra un colet de valoare, trimis prin poștă, sau mai probabil, cu mare cheltuială prin mesager special.

Era greu de înțeles de ce lady Denville nu era mulțumită de înfățișarea sa; purta o rochie din lame auriu, în același ton cu părul, acoperită de o tunică din muselină. Efectul era impresionant, dar se grăbi să-și explice preocuparea.

– Este exasperant! Am cumpărat perlele acestea oribile, pentru că am avut impresia că erau exact ceea ce se potrivea pentru a împodobi rochia aceasta. Am pus chiar să fie din nou înșirate la lungimea potrivită și iată că nu-mi mai plac deloc. Mi se par chiar îngrozitoare.

– Oh! nu, nu, exclamă Cressy. Sunt atât de frumoase și de strălucitoare! Oare cum le poți găsi îngrozitoare? Ești încântătoare!

– Nu, Cressy, nu sunt încântătoare, răspunse cu hotărâre Înălțimea Sa. Nu știu de ce, dar indiferent de prețul lor, aceste perle au ceva vulgar. Dacă le-aș purta, chiar și Emma ar crede că mă îmbrac cu confecții de gata.

Asta părea destul de puțin probabil, dar nici Kit, nici Cressy nu îndrăzniră s-o spună. Punând mâna pe colierul din topaze, Kit o întrebă cu îngrijorare dacă îl cumpărase în același timp cu perlele.

– Oh! nu, dragul meu, l-am cumpărat mult înainte, replică lady Denville, regăsindu-și o clipă curajul. Acum câteva săptămâni, atunci când am ales mătasea pentru această rochie! Dar îți poți da singur seama că, purtate cu un galben de această nuanță, pietrele par banale. De asta mă temeam, dar colierul este atât de frumos, încât nu regret că l-am cumpărat. Dacă aveam niște cercei asortați, l-aș fi putut purta cu o rochie galben deschis, cred. Dar nu voi purta acest colier de ambră.

– Ai dreptate, spuse Kit. Înapoiază-l bijutierului.

Lady Denville se gândi o clipă și respinse sugestia.

– Nu, am o idee mai bună. Îl voi oferi verișoarei tale Kate. Nu-ți amintești de ea, dar este a doua fiică a lui Baverstock și n-a avut niciodată nimic frumos de purtat, pentru că insuportabila ta mătușă Amelia nu vrea să-i cumpere nimic până nu va găsi un soț pentru Maria, ceea ce probabil nu se va întâmpla niciodată pentru că este foarte urâtă și a ieșit deja în lume trei ierni, fără succes.

Își desfăcu colierul de ambră, îl puse pe masă și spuse cu un zâmbet radios:

– Astfel, până la urmă, totul este excelent și va trebui să-mi port perlele până găsesc exact ce vreau. Voiați ceva copii?

– Ce ți-am spus? glumi Kit. Nu, mamă, Cressy pretindea că o așteptai pentru a scrie niște adrese.

– Știam eu că aveam ceva de făcut în această dimineață, declară Înălțimea Sa, foarte mândră că are o memorie atât de bună. Oh! Dumnezeule! ce plictiseală! Mă întreb de ce n-am luat-o cu mine pe doamna Woodbury. Deși nu știu ce m-aș fi făcut cu ea. N-aș fi putut s-o

fac să mănânce cu intendenta și totuși.... Dar este o persoană extraordinară. Trimite toate invitațiile, răspunde la toate scrisorile mele și nu uită niciodată să-mi amintească ce am hotărât să fac.

Cu zâmbetul pe buze, Cressy spuse:

– Nu te neliniști. Dă-mi instrucțiuni și promit să fiu o secretară la fel de bună ca ea. Cred că ai făcut o listă cu persoanele pe care vrei să le inviți.

– Da. Cu toate că nu doresc deloc să le invit. Aceste zile de primire sunt incredibil de plictisitoare. Dar nu-i nimic de făcut și trebuie să suportăm răul cu răbdare. Dragă Cressy, ce fericire că mi-ai amintit că am întocmit această listă! Dacă reușim să punem mâna pe ea, totul va merge bine... deși sper că nu-ți imaginezi că vreau să-ți cer altceva decât să mă ajuți. Oare unde aș fi putut pune lista aceea? Oricum, nu într-un loc sigur... ar fi definitiv pierdută. Dragă Ki... Dragă Evelyn, adăugă ea, corectându-se la timp, dacă n-ai nimic altceva de făcut, poate ai putea să scrii și tu câteva adrese?

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, mamă, răspunse Kit, întrebându-se de câte ori îl va mai compromite aiurita sa mamă. Dar am altceva de făcut și știi bine că, în afară de Kit și de tine, nimeni nu este în stare să-mi descifreze scrisul.

Capitolul 11

Restul zilei trecu fără incidente importante. Cressy, ajutată la intervale neregulate de lady Denville, scrise adresele pe plicurile invitaților. Sir Bonamy și Cosmo, după un pânz copios, își petrecură după-amiaza sforăind în bibliotecă, pe față cu câte o batistă despăturită. Bătrâna doamnă își făcu plimbarea obișnuită cu doamna Cliffe. Kit, găsindu-și tânărul văr plimbându-se fără rost într-unul din saloane, îl duse cu forța să viziteze mai întâi grajdurile, apoi crescătoria de cai, unde una dintre iepe tocmai fătase un mânz promițător.

Seara fu animată de vizita castelanului din sat, sir John Thatcham, însoțit de soția sa și de cei doi copii mai mari: domnul Edward Thatcham, proaspăt absolvent al celui de-al doilea an la Cambridge și domnișoara Anne, o tânără fată vioaie, care făcuse plăcere tuturor, considerată fiind o partidă convenabilă încă de la primele ieșiri în lume.

S-ar fi putut crede că o societate compusă din oameni atât de nepotriviți ca bătrâna doamnă, familia Thatcham și sir Bonamy Ripple era sortită unui dezastru. Te puteai aștepta ca bătrâna doamnă, în calitatea sa

de femeia cea mai în vârstă, să-și aroge privilegiul de a fi cât mai nesuferită cu putință cu oamenii care o plictiseau, snobii din familia Thatcham. Iar bărbatul leneș de lume, care era sir Bonamy ar fi trebuit să-i displacă lui sir John. Dar, datorită incomparabilelor calități de gazdă ale ladyei Denville, seara fu foarte reușită. Doar Cosmo fu nemulțumit, ofensat că fusese eliminat de la masa de unde se jucau cărți, care fusese aranjată într-un mic salon. Într-adevăr, aflând că familia Thatcham era pasionată de joc, dar prefera să joace împreună, lady Denville îi instală în micul salon la masa bătrânei doamne, cu sir Bonamy. Văzând aerul mulțumit al acestuia din urmă, nimeni n-ar fi bănuit că era obișnuit să joace cărți cu ducele de York, pe cinci lire punctul și pentru a face seara mai interesantă, pe douăzeci și cinci de lire la sfârșitul partidei.

Restul societății, cu excepția lui Cosmo care se declară prea bătrân pentru asemenea mod de a-și petrece timpul, se reuni într-un alt salon, în jurul unei mese mari, pentru a se dedica unor jocuri pe care cei trei tineri le-ar fi calificat, în vremuri normale, infantile, dacă lady Denville, care avea geniul de a da musafirilor săi impresia că era fericită să fie în compania lor, nu le-ar fi transmis rapid antrenul său. Jucară jocuri nevinovate ca ghicitori sau maroco. Erau veseli și destinși și când terminară, Ambrose surprinse pe toată lumea prin dispoziția sa neașteptată. Uitase să afișeze aerul suferind pe care-l considera potrivit unui tânăr dandi. Iar Cosmo, incapabil să suporte mai mult timp modul fantezist de a juca al soției sale, se așeză până la urmă la masă pentru a o sfătui.

La ora zece, bătrâna doamnă, care până atunci dăduse dovadă de cea mai mare vitalitate și de un antreu remarcabil câștigând mai mulți șilingi și mustrându-l cu asprime pe sir Bonamy când considera că jucase greșit, se schinbă brusc la față, întrerupse partida și spuse că era obosită și că

voia să meargă să se culce. De-abia ieșise din micul salon rezemată de brațul lui sir Bonamy, că lady Denville se ridică și veni să i se alăture spunându-i cu vocea sa prefăcută, afectuoasă:

– Doriți să vă retrageți, doamnă? Sper că nu zgomotul pe care-l facem vă alungă?

– Nu, am petrecut o seară foarte plăcută, răspunse cu amabilitate bătrâna doamnă. Nu vă întrerupeți jocurile pentru mine.

Îi făcu un semn din cap lui Cressy.

– Rămâi acolo, copila mea. Văd că te distrezi bine și n-am nevoie de tine.

– Să mă distrez? Nu se pune problema, bunico. Am nimerit în mijlocul unei bande de rechini și mi-am pierdut toată averea. Ce nu mi-a luat domnul Cliffe, a trecut la lordul Denville. Mă mir că mă lași pe astfel de mâini, răspunse veselă Cressy.

– Vei ști să te descurci bine, spuse bătrâna doamnă. Îi permise ladyei Denville să-i ia locul lui sir Bonamy și se adresă întregii adunări:

– Vă doresc noapte bună tuturor. Sunt încântată că v-am cunoscut, lady Thatcham. Jucați foarte corect... chiar foarte corect.

Și se retrase, strângând în mâna deformată bastonul de abanos și rezemându-și brațul de lady Denville. Binevoi să glumească și cu Kit, care-i deschise ușa și-l rugă să n-o ducă pe Cressy la sapă de lemn, dar nu se putu stăpâni să-i spună cu răutate ladyei Denville, în timp ce înaintau de-a lungul coridorului, că nu înțelegea de ce-și dădea osteneala s-o însoțească până în dormitor.

– Oh! nu face nimic, spuse lady Denville. Prefer să vă însoțesc pentru a fi sigură că nu vă lipsește nimic. Nu se știe niciodată. Poate laptele dumneavoastră cald are o coajă neplăcută, sau patul a fost încălzit prea tare.

– Haide, Anabel, camerista mea are grijă de toate astea, replică bătrâna doamnă pe un ton disprețuitor.

Adăugă, cu regret parcă:

– Nu vreau să spun că nu ești amabilă. De altfel, n-am negat asta niciodată.

Mai făcu câțiva pași în tăcere, dar când ajunseră la etajul superior, adăugă brusc:

– Ai avut o idee bună să-i faci pe tineri să joace acele jocuri copilărești. N-am văzut-o niciodată pe nepoata mea atât de bucuroasă. La ea acasă n-are deloc ocazia să se distreze.

– Draga de Cressy! Ar fi trebuit să auziți câteva din glumele ei! Ne-a făcut să râdem cu lacrimi și chiar a reușit să-l captiveze pe posacul meu nepot.

Bătrâna doamnă râse veselă, pe înfundate.

– Ah! Ăla! Nu i-am suportat niciodată pe neghiobii care-și dau aere de superioritate.

Se opri în fața ușii sale.

– Dar țin să-ți spun asta, Anabel: îmi place fiul dumitale.

– Mulțumesc, spuse lady Denville.

În ochi îi veniseră lacrimi.

– Nimeni, nu, nimeni n-a avut vreodată fericirea să aibă fii ca ai mei.

– Haide, nu fi proastă, reluă prompt bătrâna doamnă. N-ai de ce să plângi. Aș fi foarte mulțumită dacă până la urmă Cressy l-ar iubi suficient pentru a se căsători cu el. Este genul de soț pe care l-ar fi dorit cea mai mare parte dintre noi, dar pe care foarte puține au avut norocul să-l cucerească. Acum, pleacă. Nu știu ce doresc ceilalți, dar poți să fii sigură că Ripple nu se gândește decât la cină. Sir Bonamy poate avusese într-adevăr asemenea gânduri, dar era mult prea binecrescut pentru a le

exprima. Lady Denville îl găsi într-o conversație animată cu lady Thatcham, care, sedusă de politețea sa, începuse să creadă că disprețul soțului său față de el – ca față de toți prietenii Regentului – era nedrept. Jocurile de societate se terminaseră și Cressy își recuperase o parte din pierderi. Ceea ce se datorase intervenției lui Cosmo, care venise să i se așeze alături. Mizele erau foarte mici, dar Cosmo nu putea suporta s-o vadă risipindu-și jetoanele din lipsă de judecată, sau mai degrabă, după impertinentul său nepot, din lipsă de spirit negustoresc.

Aceeași atmosferă domni și în timpul supeului, la care familia Thatcham fusese invitată, în ciuda distanței care-i despărțea de sat. Domnul Dawlish preparase un bufet suculent pe care tinerii comeseni îl onorară cu mare lăcomie. Familia Thatcham își luă rămas-bun. Devorându-și gazda din ochi cu o înflăcărare tipic tinerească, domnul Edward Thatcham o informă că într-adevăr se "distrase bine" și-i sărută cu respect mâna. Lady Denville o duse pe cumnata sa și pe Cressy la culcare și Kit se întoarse în sufragerie, pentru a-i găsi pe cei trei bărbați așezați la masă, în fața resturilor bufetului. Ambrose făcea mutre pentru că tatăl său îi reproșase că acceptase un pahar de coniac. Cosmo se lansase într-un monolog adresat lui sir Bonamy și acesta savura conținutul paharului său cu lichior, încuviințând din când în când din cap, pentru a-și face interlocutorul să creadă că-l ascultă. Își întoarse ochii mici și rotunzi spre Kit și spuse:

– Excelent supeu! Foarte plăcută seară.

– Mulțumesc, domnule. Dar tot meritul îi revine mamei, răspunse Kit.

– Este adevărat! Este foarte adevărat! Ce femeie minunată! Este incomparabilă, băiete, spuse sir Bonamy, oftând cu zgomot.

Se roti cu greu pe scaun, căutându-și tabacherea de tutun în buzunare.

– Şi este atât de frumoasă! Pare la fel de tânără ca atunci când am văzut-o pentru prima dată. Era înainte de naşterea voastră.

Amintindu-şi sfaturile repetate ale lui Fimber, Kit scoase din buzunar tabacherea fratelui său şi i-o oferi.

– Vreţi să-l încercaţi pe al meu, domnule?

Îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală. Privirea întotdeauna fără expresie a lui sir Bonamy, rămase aţintită asupra tabacherei mai multe secunde, înainte de a se îndrepta din nou spre faţa lui. Kit rămase de asemenea calm un timp, dar sir Bonamy se mulţumi să spună:

– O tabacheră pentru tutun foarte frumoasă. N-ai cumpărat-o de la Paris, când ai fost să-ţi vezi fratele?

– Cred că da, răspunse Kit, impasibil.

Sir Bonamy se servi.

– Provine de la Bernier, spuse el. Mi-ai arătat-o la întoarcerea ta.

Părea să nu mai aibă de adăugat nimic în plus, dar când, mult mai târziu, îi făcu o vizită lui Kit în dormitorul imens al conţilor de Denville, acesta înţelese că trebuia să se aştepte la ce era mai rău. Fimber tocmai îi scosese costumul. Dar sir Bonamy se eliberase deja de diversele constrângeri şi era îmbrăcat într-un halat din brocart atât de viu colorat şi atât de voluminos încât aspectul său impozant era şi mai impozant.

– Pot să-ţi spun o vorbă? îl întrebă.

Famber, impenetrabil, se retrase în camera vecină şi Kit, care avea impresia că-şi pierduse colacul de salvare, răspunse:

– Dar bineînţeles, domnule. Oare vă lipseşte ceva?

– Tutunul tău de prizat este uscat, declară sir Bonamy, privindu-l cu atenţie.

– Dumnezeule! este adevărat, domnule? Vă cer iertare.

– Ţin să te previn, băiete, reluă sir Bonamy, ca şi când nu-l auzise.

Nu știu ce uneltești și nu-ți cer să-mi spui pentru că nu mă privește, dar dacă vrei să treci drept lord Denville, nu oferi oamenilor tutun de prizat uscat și nu-ți deschide tabacherea cu amândouă mâinile.

– Așadar, asta este! făcu Kit. Simțeam că m-am trădat, dar nu știam cum.

– Dar bine, Kit, toată lumea știe că Evelyn s-a amuzat să copieze manierele lui Brummel de a deschide tabacherea. Cu o singură mână și cu o singură lovitură a unghiei. Ai să-ți amintești asta?

– Îmi voi aminti, domnule, promise Kit. Mulțumesc. Dar vă gândiți probabil că vă datorez o explicație...

Sir Bonamy îl întrerupse, ridicând mâna.

– Câtuși de puțin, spuse el precipitat. Ți-am spus deja că nu mă privește și sunt foarte fericit din acest motiv, pentru că toată această afacere mi se pare cu adevărat ciudată.

– Nu atât de ciudată pe cât pare, răspunse Kit.

– Chiar dacă nu este decât pe jumătate atât de ciudată pe cât pare, nu vreau să știu nimic, reluă sir Bonamy, spunându-i verde în față. Vă cunosc foarte bine pe Evelyn și pe tine. De altfel, să nu crezi că am venit să-ți fac reproșuri. Dar să nu contezi pe mine pentru a mă amesteca în toate acestea. Dacă Evelyn n-a reușit niciodată în atâția ani să mă înfurie, este limpede că nici tu nu vei reuși mai mult.

– Dar n-am deloc această intenție, domnule, protestă încet Kit.

– Acum, când mă gândesc, recunoscu Bonamy, tu ai fost întotdeauna mai amabil cu mine decât fratele tău și pot să te cred. De fapt, asta mi-a trezit bănuielile. N-ar fi trebuit să pari atât de mulțumit că mă vezi. Ar fi trebuit să te gândești la asta. Tânărul Denville este mereu foarte politicos, dar puțin arogant.

– Adevărat? Îl voi trage de urechi, spuse Kit zâmbind.

În tot cazul, n-aș fi vrut să vă întâmpin cu răceală. Vă sunt foarte recunoscător că ați venit să ne ajutați. În plus, știam că n-aveam de ce să mă tem dacă m-ați recunoaște.

– Nu, nu, în nici un caz, îl asigură sir Bonamy. Dar Kit, nu mai sunt tânăr și nu trebuie să crezi că voi fi gata să-ți acord ajutor și asistență dacă totul iese prost. De aceea, prefer să nu-mi spui nimic. Se va ocupa curând mama ta de asta.

Adăugă, cu un aer jenat:

– N-are rost s-o încurajezi!

Kit îl liniști în legătură cu acest subiect și sir Bonamy plecă, fiind convins că făcuse pentru tânărul său prieten tot ce trebuia din partea unui bărbat de vârsta și rangul său.

A doua zi, când lady Denville fu înștiințată de această întrevedere, nu se mulțumi să izbucnească în râs, ci își exprimă intenția de a-și implica admiratorul cuprins de teamă în încurcătura al cărui autor se proclama a fi.

– Nu, mamă, hotărî Kit. Nu se pune problema. Acest bătrân curtezan ne face un serviciu extraordinar și nu vreau să fie compromis. Este foarte firesc să vrea să rămână în afara acestei afaceri; dacă noi înșine scăpăm fără un scandal, vom avea mare noroc.

– Nu voi face nimic care ți-ar putea displăcea, dragul meu, promise ea. Dar nu te descuraja așa.

– Nu sunt descurajat, sunt îngrozit.

– Nu, protestă lady Denville. Nu vorbi astfel! De altfel, nu este momentul să fii îngrozit. Recunosc că poate vor mai fi greutăți de trecut, dar ne vom descurca.

– Ce oare îți permite să crezi asta, mamă? o întrebă Kit, împărțit între exasperare și înduioșare.

– Pentru că până la urmă te descurci întotdeauna. Mai ales când ești la capătul puterilor. Ține seama de câte ori mi s-a întâmplat! În cele din urmă am găsit mereu o soluție, chiar când situația părea disperată. Dar de ce râzi? Băiat rău!.... Consider că n-are rost să-ți faci griji în legătură cu ce nu se poate schimba. Crede-mă, se va întâmpla ceva, sau voi avea pe neașteptate o idee care ne va scoate din încurcătură. Știi, am deseori, și uneori chiar foarte bune!

– Știu, răspunse Kit. Tot ce-ți cer, este ca, dacă ai una, să mi-o spui.

– Dragul meu, cum poți fi atât de prost? Voi fi obligată să ți-o spun, pentru că dacă îmi imaginez ceva ingenios, vei avea rolul tău de jucat.

– Exact de asta îmi era teamă, replică el foarte sincer.

– N-ai un moral bun, dar știi de ce, reluă lady Denville Homarul este. Eu însămi m-am simțit puțin rău în timpul nopții, dar doctorul Ainslie mi-a prescris un praf foarte bun. Am înghițit un pliculeț și m-am simțit ușurată. Vino la mine în baie, copilul meu și-ți voi da unul.

– Nu, mamă, nu este homarul.

– Foarte bine, foarte bine, nu vreau să te contrariez.... deși te asigur că praful n-are gust rău. Dar nu te frământa, te rog. Când se va întoarce Evelyn, totul va intra în normal.

– Asta ne repetăm încă de la începutul acestei mascarade, mamă. Dumnezeu știe cât mi-ar plăcea să-l văd întorcându-se. Dar îți dai seama că dacă se întoarce, ne vom afla într-o situație și mai complicată?

– Homarul este, cu siguranță! exclamă Înălțimea Sa.

Asta îl făcu pe Kit să râdă, dar reluă:

– Nu, dar gândește-te, mamă dragă. dacă Evelyn ar apărea chiar astăzi, oare ce am face? Eu aș putea dispărea, dar nimeni, nici chiar Ambrose nu s-ar înșela mai mult de o jumătate de oră, dar mai ales lady Stavely! În acest caz, oamenii pot fi înșelați o seară, dar nu mai mult. La început,

nimeni nu mă cunoștea bine, iar lady Stavely chiar nu mă văzuse niciodată. Dar acum, mă cunosc toți. Dacă mă văd pe mine la micul dejun și pe Evelyn la cină, nu se vor înșela!

– Este adevărat, spuse lady Denville surprinsă. Este foarte incomod. Mă întreb chiar cum de nu m-am gândit mai devreme la asta. Trebuie, fără să pierdem timpul, să găsim... Oh! dar știu cum să evităm dificultatea! Evelyn va trebui să pară că ești tu!

Domnul Fancot o părăsi descurajat, întrebându-se cum își va putea distra oaspeții masculini. Slavă Domnului, ca și bătrâna doamnă, sir Bonamy, în afară de cazuri excepționale, nu ieșea din cameră niciodată înainte de prânz. Și când Norton îi spuse că domnul Cliffe ieșise cu domnul Ambrose pentru a constata progresele pe care acesta din urmă le făcuse la tir, gândurile sale se întoarseră în mod firesc spre doamne; dar trebuie mărturisit că nu porni decât alene în căutarea mătușii sale. În clipa în care se întreba unde putea fi domnișoara Stavely, avu plăcuta surpriză s-o vadă coborând scara. Era îmbrăcată cu o rochie simplă din muselină, cu guler înalt. Era gata să-i facă un compliment, când observă că avea un aer preocupat.

– Ce ai, Cressy? o întrebă repede. Ți s-a întâmplat ceva neplăcut?

Tânăra fată se opri, îl privi, ezită o clipă înainte de a răspunde. Apoi fața i se lumină și coborî ultimele trepte zâmbind.

– Ei bine, da! Adică am fost contrariată, dar nu la fel de mult ca bunica! Este furioasă, dar am reușit s-o conving că era absurd s-o facă răspunzătoare pe biata mea nașă! Sau pe tata! Evident, este o nouă stratagemă a Albiniei, care încearcă să ne pună în fața unui fapt împlinit. Presupun că n-ai văzut încă ziarele din Londra?

Kit scutură din cap și tânăra fată îi întinse ziarul pe care-l avea în mână. Era deschis la pagina consacrată evenimentelor mondene și

scandalurilor. Tânărul bărbat ridică ochii spre ea, cu un aer întrebător. Cu o expresie de dezgust, Cressy îi arătă un paragraf. După ce enumera diferitele persoane importante care tocmai se odihneau la Worthing, acesta arăta că lady Stavely, bătrâna doamnă – clientă fidelă a acestei stațiuni elegante – lipsea în acest an, conducându-și nepoata, onorabila Cressida Stavely, la Ravenhurst Park, reședința principală a contelui de Denville, unde fuseseră invitate de nobilul proprietar, cât și de mama sa, bătrâna doamnă contesă. Autorul articolului picant termina lăsând să se înțeleagă că putea fi așteptat un anunț interesant din această parte.

– Nu mama este cea care a trimis așa ceva ziarului, exclamă Kit, roșu de mânie, nici nimic altceva ce ar putea da loc la ceva atât de insolent.

– Sunt foarte convinsă de asta. Este Albinia, care încearcă să-mi forțeze mâna. Și aș fi foarte mirată, adăugă posomorâtă, dacă n-aș descoperi că a făcut tot posibilul pentru a-l îndemna pe tata să insereze un anunț în legătură cu logodna mea cu lordul Denville. Ce proastă! Nu-l cunoaște bine! Îți poți imagina cât a înfuriat-o pe bunica.

Începu să râdă.

– Nu știu ce a înfuriat-o mai mult: aluzia perfidă, sau faptul că Albinia a făcut imprudența de a lua asupra ei să dea presei indicații despre deplasările sale. Ochii lui Kit aruncau flăcări.

– Și a crezut că mama.... ar putea să se coboare...

Cressy îl întrerupse și-i puse mâna pe braț, spunând:

– Oh! te rog, nu te mânia și dumneata. I-a făcut totuși dreptate nașei: în culmea mâniei, a spus că n-o crede cu adevărat capabilă de asta, în timp ce era genul tatălui meu și el este cu siguranță vinovat. Îți garantez totuși că n-are nimic de-a face cu asta.

Kit părea ceva mai puțin supărat, dar după ce aruncase din nou o privire asupra paragrafului din ziar, exclamă cu dispreț.

– Inadmisibil! Mama dumitale vitregă ar merita să i se sucească gâtul. Cât despre mizerabilul mic bârfitor care a compus această capodoperă, constata că a avut grijă să nu scrie nimic ce poate fi dezmințit, sau pentru care aș putea să pretind scuze.

Expresia feței i se îmblânzi.

– Mă întreb de ce-mi ies din sărite dacă nu pentru că dumneata ești victima, sărmana mea micuță! Înțeleg în ce încurcătură te pune. Nu pune la inimă și mai ales asta să nu-ți influențeze decizia.

Cressy avu un ciudat zâmbet ușor.

– Oh! cu siguranță nu. Iar în ce o privește pe Albinia, bunica tocmai îi scrie. Poți să fii sigur că va fi o scrisoare în care tună și fulgeră. Cunoscând-o, sunt convinsă că Albinia ar prefera mai degrabă să i se sucească gâtul, decât să primească ceva asemănător. Aproape mi-e milă de biata fată. Tata va fi furios și deși în general nepăsător, poate fi mai violent decât bunica dacă reușești să-l înfurii. Va fi scandalizat de incorectitudinea procedeului.

Sper că asta nu va degenera într-o ceartă prea puternică între Albinia și el.

– Serios? Eu nu sunt atât de milos ca dumneata.

– Este atât de proastă, explică tânăra fată. Nu i se poate reproșa că este atât de proastă, sau atât de geloasă. Mai degrabă ar trebui să-ți fie milă de ea, sau în tot cazul să încerci asta, pentru că mai devreme sau mai târziu, va suferi.

Lady Denville fu departe de a împărtăși acest punct de vedere. Când citi paragraful din ziar, luă foc. Mânia îi coloră fața și ochii superbi aruncau fulgere. Îi aținti asupra lui Kit și-l întrebă cu o voce tremurătoare:

– Cum au îndrăznit? Oare cine este răspunzător de acest monument de vulgaritate?

– Cressy crede că este mama ei vitregă. Îi împărtășesc indignarea, mamă, dar cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ignorăm toate astea.

– Femeia asta! exclamă Înălțimea Sa. Nu mă miră din partea ei. Ai văzut cum a avut obrăznicia să mă numească? Bătrâna doamnă contesă! Bătrâna doamnă!

Kit rămase stupefiat.

– Da, desigur, dar...

– Și știu de ce, se dezlănțui mama sa. Este o viperă, este geloasă. Știe că Stavely mi-a cerut odinioară mâna și că are încă o slăbiciune pentru mine. Îmi va face mare plăcere s-o liniștesc. Foarte mare plăcere! O voi face să afle că dacă Stavely nu mi-a plăcut când era tânăr și băiat frumos, acum îmi place și mai puțin. Îi doresc mult noroc cu un soț care va întreține pe prima venită, îndată ce se va sătura de ea.

Puțin speriat de această izbucnire neobișnuită de venin, Kit încercă, dar în zadar, s-o calmeze. Lady Denville îl întrerupse rugându-l să nu-i pună răbdarea la încercare și plecă, ținând în mână ziarul incriminat, să bată insistent la ușa camerei ladyei Stavely. Cum știa că nimic n-o supăra mai mult pe bătrâna doamnă decât să primească vizitatori înainte de clipa în care se hotăra să iasă din izolare, Kit se aștepta la un dezastru. Dar acesta nu se produse. Cele două doamne rămaseră închise timp de o oră întreagă, pe care o consacrară, nu fără încântare, unui schimb de păreri despre caracterul Albiniei Stavely. Singura notă discordantă fu dată de lady Stavely, care o informă cu cruzime pe încântătoarea sa gazdă că, fie că-i plăcea sau nu, era bătrâna doamnă contesă și că ar face mai bine să se obișnuiască deja cu acest titlu.

– Ceea ce-mi este absolut imposibil, Kit! povesti mai târziu lady Denville pe un ton tragic.

Dumnezeu știe că am suportat încercări în viața mea, dar aceasta este peste puterile mele.

Kit luă imediat măsurile care se impuneau. Îi spuse mătușii sale, care pretindea că văzuse limpede încă de la început, că dacă mama sa și-ar fi putut imagina că se trag concluzii atât de absurde din cauza vizitei fiicei sale preferate, n-ar fi invitat-o niciodată la Ravenhurst. Iar când unchiul său începu să-i țină o predică despre incorectitudinea de a-și informa familia despre căsătorie pe calea presei, puse capăt protestelor sale replicând pe un ton de o politețe glacială:

– Poți să fii sigur, domnule, că atunci când mă voi gândi să mă căsătoresc, va fi o plăcere și o onoare pentru mine să v-o comunic personal.

Scăpă fără menajamente de Ambrose pe care genul său rău îl îndemnă să-și sfideze vărul și când avu ocazia să-i spună o vorbă lui Cressy, o sfătui să nu se mai gândească la acest incident neplăcut, dar fără importanță.

– Cred că nu vom mai auzi vorbindu-se despre el, încheie Kit.

Capitolul 12

Această plăcută iluzie nu dură. Chiar a doua zi după-amiază, când ploua și Kit juca biliard cu Cressy, Norton intră și-l întrebă cu o voce șoptită dacă poate să-i vorbească.

– Da, despre ce este vorba? întrebă Kit.

Norton tuși și-i aruncă o privire încărcată de semnificații, care din nefericire îi scăpă tânărului bărbat. Kit o privea pe Cressy care-și studia viitoarea lovitură, bilele nefiind bine plasate.

– Nu va fi ușor, se lamentă ea. Chiar nu văd ce aș putea face.

– Încearcă o lovitură perpendiculară, o sfătui Kit.

O nouă tuse slabă a lui Norton îl făcu să spună pe un ton iritat:

– Ei bine, Norton, ce vrei?

– Aș putea să-i spun o vorbă Înălțimii Sale? repetă Norton.

Kit îl privi încruntându-se.

– Imediat. Ne deranjezi.

– Îi cer iertare Înălțimii Sale, reluă Norton a cărei privire complice deveni aproape mânioasă. O persoană dorește să vă vadă.

– Foarte bine. Spune-i că sunt ocupat și întreab-o ce vrea.

Cressy, care ridicase ochii asupra majordomului, interveni:

– Du-te, lord Denville, mă recunosc învinsă încă o dată, de bunăvoie.

Tânăra fată îi zâmbi lui Norton.

– Dacă înțeleg bine, este urgent?

– Este adevărat, domnișoară, replică Norton cu recunoștință.

Între timp, Kit își dădu până la urmă seama că Norton încerca să-l facă să înțeleagă ceva. Și cum știa de la Fimber că majordomul n-avea nici o bănuială asupra adevăratei sale identități, era destul de intrigat. Puse tocul de biliard în rastel, se scuză față de Cressy și ieși din încăpere, urmat de Norton.

– Ei bine, cine este? îl întrebă după ce închise ușa. Și ce dorește?

– Ah! n-aș putea să spun, Înălțimea Voastră, persoana refuzând să mă informeze.

Prezentă, față de aerul intrigat al lui Kit, o față impasibilă și adăugă pe un ton amenințător:

– Poate ar trebui să precizez, Înălțimea Voastră, că persoana în chestiune nu aparține sexului masculin.

Fața lui Kit rămase impasibilă. Întrebă scurt:

– Numele său?

– Se numește Alperton, răspunse Norton, fără respect, nici convingere și lăsând să se înțeleagă că avea părerea sa asupra rangului social al vizitatoarei, "doamna" Alperton... Nu este o persoană tânără, Înălțimea Voastră.

Privirea îi ezită în gol peste umărul lui Kit, căruia îi spuse căutându-și cuvintele:

– Am considerat de preferat s-o conduc în salonul albastru, Înălțimea Voastră. Deoarece, la această oră, sir Bonamy și domnul Cliffe își fac ca

de obicei siesta în bibliotecă. Și când i-am spus că nu primiți vizite astăzi, mi-a declarat că va rămâne aici până în clipa în care va fi posibil s-o primiți.

Acum, Kit înțelese că atunci când va intra în salonul albastru, va avea de-a face cu un adversar puternic. Mai întâi presupusese că era vorba de o femeie ușuratică, prietenă de-a lui Evelyn, care avusese impertinența să apară la Ravenhurst. Dar Norton îl liniștise precizând că nu era o persoană tânără. Așa că, spuse calm:

– De acord, mă voi duce s-o văd.

Norton se înclină.

– Foarte bine, Înălțimea Voastră. Trebuie să-i spun vizitiului să aștepte?

– Un vizitiu?

– O trăsură cu doi cai, închiriată.

– Ah! Trimite-l la grajd. O să se ocupe de el.

Norton se înclină din nou și, precedeându-l, străbătu holul, apoi un coridor lung care ducea în salonul albastru. Deschise ușa și Kit pătrunse în încăpere, afișând o dezinvoltură pe care era departe s-o simtă.

Vizitatoarea era așezată pe o canapea mică. Îi aruncă o privire de viperă și spuse cu o ironie amenințătoare.

– Ia te uită! Ia te uită! Așadar, erați totuși acasă, Înălțimea Voastră.

Kit înaintă încet. Primul său gest fu: "Doamne! Nu este genul lui Evelyn!" Apoi, avu impresia că doamna Alperton, oricât de incredibil putea să fie, aparținea acelei categorii de femei de o anumită vârstă, cunoscute sub numele foarte surprinzător de "patroane de bordel". Asta ținea mai ales de îmbrăcămintea ridicolă. Kit nu se interesa deloc de moda feminină; ar fi fost incapabil să descrie rochia pe care o purta mama sa în acea zi.

Dar simțea totuși că toaleta bătătoare la ochi și chiar revoltătoare a doamnei Alperton, nu era cea a unei persoane de calitate.

Avea categoric vreo cincizeci de ani. De fapt, nu avea decât cu câteva luni mai mult decât lady Denville. Probabil fusese foarte frumoasă în tinerețe, dar abuzul de farduri și de lichioruri tari îi marcaseră fața. Lăcomia de bani i se citea în ochi, umbrindu-le strălucirea; în schimb, amatorii de femei solide n-ar fi putut reproșa nimic siluetei sale cu forme pline, încorsetată cum se cuvine.

Oricum, trebuia să recunoască faptul că doamna Alperton se îmbrăcase cu cea mai mare grijă. Găsise potrivit să îmbrace cu această ocazie cea mai elegantă rochie a sa, ca și haina dublată cu blană.

Kit spera din toată inima că va reuși să scape de ea înainte ca oaspeții s-o poată vedea, deoarece acea blană liliachie împodobită cu epoleți și cordon, purtată peste o rochie decoltată din satin roz, îi părea culmea ororii.

Se opri lângă masa din centrul salonului și o privi.

– Ei bine, doamnă, pot să știu ce vă aduce la mine?

Pieptul său mare se ridică.

– Dacă puteți să știți? Desigur, n-aveți nici o idee? Oh! Nici cea mai mică! Stați plantat acolo, mândru ca un păun, dându-vă aere în fața cuiva care a frecventat domni de rang mai înalt! Și am avut servitori de altă clasă decât ridicolul majordom care mi-ar fi servit de sclav, lord Denville. Am venit să vă spun că nu vă puteți permite să frângeți inima unei sărmane fete nevinovate. Nu fără să plătiți prețul! Oh! Dumnezeule, nu!

– A cui inimă am frânt-o? întrebă Kit. Să fie a dumneavoastră, doamnă?

– A mea este destul de puternică! exclamă ea. Nici marchizul n-a reușit asta, care mă trata ca pe o prințesă, nu-mi refuza nimic și care

mi-a făcut un minunat cadou când ne-am despărțit, fără să ne fi certat vreodată, deoarece știa ce i se datorează unei doamne...

Se opri, pierzându-și firul discursului și întrebă:

– Unde rămăsesem?

Kit îi veni în ajutor.

– Spuneați că marchizul n-a reușit să vă frângă inima...

– Exact. Așa că un puști care este de-abia la primii săi nădragi, va reuși asta, chiar dacă aș avea cu zece ani mai puțin, reluă doamna Alperton. Nu inima mea ați frânt-o, ci pe cea a Clarei... ceea ce, de altfel, nu-mi împiedică inima să sângereze pentru ea. Și de aceea sunt aici, lord Denville și fără plăcere, vă asigur. Zdruncinată cum am fost în acea trăsură veche galbenă, eu, care eram obișnuită să călătoresc în caleașca mea cu patru cai. Doar dragostea de mamă mă putea obliga la asta.

Aceste ultime cuvinte îl făcură pe Kit să uite dorința de a descoperi identitatea marchizului care o întreținuse pe doamna Alperton pe picior atât de mare. Începuse, în tot cazul, să-și spună că problema nu putea să fie foarte gravă. Dar termină prin a se întreba dacă nu fusese prea optimist. Când doamna Alperton, după ce scotocise în buzunarul hainei de blană, îi flutură prin fața ochilor o tăietură dintr-un ziar pe care-l recunoscu fără greutate, Kit se întrebă cu groază dacă Evelyn, într-o clipă de rătăcire, nu-i promisese căsătoria acestei necunoscute Clara și dacă nu era pe cale de a fi urmărit pentru ruperea logodnei. Ce adăugă doamna Alperton nu făcu decât să-l sperie mai mult.

– Sunteți un șarpe, îi spuse ea, un seducător josnic, care a vrut s-o înșele pe această sărmană nevinovată, cu promisiuni!

– Ridicol, răspunse Kit, încă stăpân pe el.

– Ah! serios, este ridicol? Îmi închipui că acum veți pretinde că n-ați părăsit-o?

Orice prostie ar fi putut face Evelyn, Kit era sigur că nu sedusese o copilă nevinovată, presupunând că fiica doamnei Alperton ar putea fi altfel. Așa că răspunse foarte ferm:

– Evident.

– Când ați luat-o pe Clara mea sub protecția dumneavoastră, ați promis că vă veți ocupa de ea.

– Ei și?

Fața femeii se coloră, ajungând aproape în tonul hainei de blană, în timp ce înjura cu buzele roșii. Pleoapele i se încrețiră și spuse pe un ton amenințător:

– Încercați să mă manipulați? Dar nu veți reuși, frumosule domn. Ați putut s-o înșelați pe sărmana mielușică, dar vă previn că eu am o vârstă înaintată și că nu vindeți castraveți la grădinari.

– Sunt foarte sigur de asta, răspunse Kit, zâmbind.

Doamna Alperton deveni stacojie. Dar după ce-l fulgeră cu privirea o clipă, sfârși prin a se stăpâni și trecu de la melodramatic, la practic.

– Să vorbim puțin ce trebuie. Nu i-ați mai dat Clarei un semn de viață de aproape o lună și când ea v-a scris, deoarece știu că v-a scris, n-ați răspuns. A fost tulburată, întrebându-se dacă erați bolnav, sau ați avut un accident! N-ați pregătit-o pentru ce tocmai a citit în ziar, biata copilă! A făcut o criză de nervi. Nu și-ar fi imaginat vreodată, după cele ce i-ați spus, că vă veți comporta într-un mod atât de puțin elegant.

Foarte ușurat să afle că domnișoara Alperton se pare că nu sperase niciodată la o căsătorie cu Evelyn, Kit răspunse:

– Această indiscreție, doamnă, a fost publicată fără știrea mea.

Era gata să adauge că era de asemenea fără fundament, dar se stăpâni în ultima clipă, neștiind dacă și Cressy ar fi de acord. Se mulțumi să spună:

– Clara știe foarte bine că nu-mi place să scriu. Dar aș fi făcut-o, dacă nu aveam intenția să merg s-o văd. Împrejurările m-au împiedicat...

– Da, toată lumea cunoaște aceste împrejurări, îl întrerupse doamna Alperton. De altfel, ar trebui să fii naiv pentru a crede toate aceste vorbe goale. Încercați să vă eschivați fără să plătiți, iată ce vreți să faceți, pentru că sunteți bogat.

– Vă înșelați, dar îi puteți spune Clarei...

– Da, este adevărat, continuă doamna Alperton, cu fulgere în ochi. Nu încercați să mă faceți să cred că nu sunteți putred de bogat, lord Denville, deoarece vă voi opri foarte repede. Tatăl dumneavoastră era foarte bogat și sunt sigură că v-a lăsat totul.

Kit o întrerupse, spunând:

– Greșiți, doamnă. N-am nici cea mai mică intenție de a mă "eschiva". Și dacă mă voi gândi să mă căsătoresc, o voi informa cu siguranță pe Clara.

– Dar exact asta ați făcut! exclamă ea cu indignare, și încă prin ziare! Trebuie să aveți o inimă de piatră pentru a acționa astfel.

– V-am spus deja că a fost vorba de o simplă bârfă și...

– Știu, și vă sfătuiesc să nu vă pierdeți timpul să-mi repetați, răspunse cu violență doamna Alperton. Veți pretinde că tot bârfă este că domnișoara Stavely locuiește acum la dumneavoastră?

– Domnișoara Stavely, doamnă, este fina mamei mele și este invitata sa, nu a mea.

– Ia te uită, ia te uită! De altfel, nu mă miră, deoarece evident n-ar fi venit aici, dacă n-ar fi invitat-o mama dumneavoastră. Și dacă tatăl său are intenția să-i dea o zestre frumoasă, după părerea mea are noroc, deoarece are cel puțin douăzeci de ani și Stavely nu-și desface cu plăcere băierile pungii.

Dar nu știu dacă va fi atât de încântată să afle modul în care ați tratat-o pe Clara mea, lord Denville.

Kit se încordă imperceptibil, înțelegând, văzând zâmbetul răutăcios al doamnei Alperton, că nu era o amenințare în vânt. Venise să-l șantajeze și devenea periculoasă. Evident, dacă dezvăluia public pretinsa sa mojicie, nu va mai putea obține ce spera. Dar vedea că nu era deloc în stare să se stăpânească și-și dădea seama că dacă îi va refuza ceva, nu va ezita să-și pună în aplicare amenințările. Cum, în acest caz, vocea îi devenea tot mai stridentă sub efectul emoției, se temea ca singura persoană de la Ravenhurst care să afle totul să nu fie Cressy. Se întreba cum va reuși să scape de ea fără să provoace o scenă, la care doar gândindu-se, tremura. Cu cea mai mare bunăvoință din lume, era în imposibilitate de a o face să tacă oferindu-i bani. Nu putea să ia nici de la Evelyn, nici de la el. De altfel, nu dorea deloc asta. Oare cum ar putea afla importanța obligațiilor lui Evelyn față de Clara? Nu știa nici măcar dacă doamna Alperton acționa la cererea sa și credea mai degrabă că nu va vedea vreodată un ban din ce spera mama sa să obțină. De altfel, cu siguranță, aceasta din urmă nu avusese nici un rol de jucat în deciziile care s-ar fi putut lua între Evelyn și Clara.

Mai întâi, nu era genul lui Evelyn să înceapă negocieri meschine cu mama dulcineei. Apoi, doamna Alperton nu făcuse aluzie la asta. Kit era foarte hotărât să nu se angajeze în mod necugetat în numele fratelui său.

Gândurile i se citiseră probabil pe față, deoarece doamna Alperton, care nu încetase să-l observe, reluă ridicând tonul:

– Domnișoara Stavely va afla, vă previn.

– Spuneți-mi, doamnă Alperton, o întrerupse Kit, pe un ton zeflemitor, trebuie oare să înțeleg că vorbiți în numele Clarei? Asta i se potrivește atât de puțin.

Luase această frază la întâmplare, neavând nici o modalitate de a ști dacă numita Clara nu moștenise caracterul mamei sale. Dar văzând expresia pe care o luase fața acesteia, înțelese că țintise bine. Doamna Alperton îl privi cu mânie și răspunse după o scurtă ezitare:

– Oh! Dumnezeule, nu! Știți foarte bine că dulcea copilă vă iubește atât de mult, încât s-ar lăsa mai degrabă călcată în picioare decât să facă ceva care să vă displacă, chiar dacă ar trebui să moară. Ceea ce, de altfel, s-ar fi putut întâmpla, deoarece n-am văzut-o încă vreodată în asemenea stare, de-abia capabilă să ridice capul de pe pernă și plângând de dimineață până seara. Slăbește de la o oră la alta.

Kit scutură din cap.

– Mă întristați profund, doamnă. Nu bănuiam că este atât de sensibilă.

Se simțea mai sigur pe el, fiind absolut sigur că Evelyn nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de o fată atât de smiorcăită. După toate aparențele, țintise din nou exact, deoarece doamna Alperton îi declară cu o voce gâtuită de mânie, că el nu știa cât de emotivă era Clara și câte eforturi făcea pentru a-l întâmpina zâmbind, când binevoia s-o viziteze.

– Dacă este așa, trebuie să fie fericită că a scăpat de mine, spuse Kit, stăpânindu-și un zâmbet ușor.

Văzu că doamna Alperton se pregătea să se lanseze în noi acuzații și ridică mâna.

– Nu, nu, ajunge! V-ați îndeplinit misiunea. Îmi pare rău să aflu trista stare în care se află Clara și vă rog să vă întoarceți la căpătâiul său cât mai repede cu putință. Transmite-ți-i profundul meu regret că am fost cauza involuntară a dezamăgirii ei și asigurați-o că voi veni imediat ce voi putea.

O clipă, crezu că discuția se va opri aici. Dar doamna Alperton era combativă.

Pierzându-și brusc orice interes pentru inima frântă a fiicei sale, spuse cu brutalitate:

– Nu înainte de a plăti. Vă cunosc eu pe voi ăștia. Un fandosit, asta sunteți. Dar atâta timp cât voi trăi, nu-mi veți convinge fiica să renunțe la dreptul său!

– Doamnă Alperton, răspunse Kit cu răceală, faceți o greșeală. Nu sunt sărac, dar nu mă voi lăsa jumulit ca un porumbel. Clara nu se va plânge de lipsa mea de generozitate, dar indiferent de aranjamentul pe care-l vom face, va fi între ea și mine și nimeni altcineva.

– Ah! Zău! exclamă ea. Așa o luați? Nu voi părăsi această casă înainte de a mărturisi totul domnișoarei Stavely. Încercați să mă dați afară, dacă îndrăzniți. Și să nu veniți să-mi povestiți că a ieșit și nu se întoarce decât noaptea, deoarece chiar dacă v-aș crede, ceea ce nu este cazul, o voi aștepta până la miezul nopții și chiar mai târziu.

În acea clipă se făcu auzită o voce complet neașteptată.

– Ce fericire că n-am ieșit, spuse domnișoara Stavely. Doreați să mă vedeți, doamnă?

Cum Kit era cu spatele la ușă, împiedicând-o astfel pe doamna Alperton s-o vadă, nici unul dintre ei nu observase deschizându-se încet și pe Cressy strecurându-se în încăpere. Doamna Alperton tresări și-și lăsă să cadă umbrela de soare, în timp ce Kit se întoarse brusc și consternarea înlocui nonșalanța pe care crezuse potrivit s-o afișeze până atunci pe chipul său.

Adresându-i un zâmbet seducător, Cressy înaintă în salon. Involuntar, Kit întinse mâna pentru a o opri, dar ea nu ținu cont și se așeză vizavi de doamna Alperton, în fața șemineului.

– Iertați-mă că v-am întrerupt, spuse cu amabilitate Cressy, dar vorbeați atât de tare, doamnă, încât nu m-am putut împiedica să aud o

parte din ce spuneați. Mi s-a părut că înțeleg că doreați să-mi mărturisiți anumite lucruri.

– Nu! interveni Kit.

Doamna Alperton, al cărui ten își recăpătă treptat culoarea normală, îi aruncă o privire intrigată înainte de a-și îndrepta din nou ochii asupra lui Cressy. Părea nehotărâtă. Se vedea că se întreba dacă sosirea tinerei fete putea să fie folosită în avantajul său, sau dacă partida era pierdută. Pentru a câștiga timp, spuse, cântărindu-și cuvintele:

– Așadar, dumneavoastră sunteți fiica lui Stavely? Nu-i semănați deloc, dacă am o memorie bună.

Fără să dea atenție acestei familiarități, Cressy răspunse calm:

– Nu, se spune că semăn mai degrabă mamei. Și acum, ce doreați să-mi spuneți, vă rog?

– În ce mă privește, reluă doamna Alperton, nu doresc să vă spun nimic. N-am nimic împotriva dumneavoastră și nu-mi place să umblu cu bârfe, decât dacă sunt obligată.

Își îndreptă privirea spre Kit și adăugă:

– Poate ați prefera să tac, lord Denville?

– Ba nu, interveni Cressy.

Doamna Alperton nu ținu seama și continuă să-l privească atent pe Kit, cu un aer răutăcios. Acesta îi susținu privirea și trăsăturile i se înăspriră:

– Într-adevăr, aș prefera asta, spuse, dar v-am prevenit deja că nu mă voi lăsa jumulit. Atenție la ce faceți, doamnă Alperton. Sunteți pe cale să vă pierdeți creditul.

– Nu înainte de a vă înfunda, replică ea cu ciudă. Și voi fi foarte fericită, deoarece în calitate de mamă, mi se rupe inima s-o văd pe această fată tânără, nevinovată, înșelată cum a fost biata mea Clara.

Ah! micuțo, nu știi cu ce pramatie ai de-a face.

Kit se rezemă cu spatele de perete și-și încrucișă brațele, resemnat.

– Nu, într-adevăr nu știu, răspunse Cressy. Clara este fiica dumneavoastră, doamnă?

– Este fiica mea, repetă doamna Alperton, cu vocea încărcată de suspine. Sedusă de această canalie și părăsită fără măcar s-o mai vadă.

– Este îngrozitor, continuă Cressy. O mărturisesc cu stupoare! N-aș fi crezut niciodată că s-ar putea comporta într-un mod atât de josnic!

Doamna Alperton rămase uluită. La fel și Kit. Sperase ca domnișoara Cressy să pună la îndoială cea mai mare parte a întâmplării dar, oricum, aceasta era prea puțin făcută pentru urechile unei tinere fete rafinate și se așteptase s-o vadă tulburată, sau cel puțin jenată. Dar nici el, nici doamna Alperton nu ținuseră seama de împrejurările speciale în care fusese crescută, alături de un tată ale cărui aventuri galante nu erau un secret pentru nimeni.

– Este într-adevăr foarte incorect din partea sa, continuă Cressy. Chiar mi-e milă de ea… și de dumneavoastră doamnă, deoarece îmi închipui că nimic nu vă poate fi mai neplăcut decât să vă simțiți obligată să-i reamintiți lordului Denville obligațiile sale.

– Nu, replică doamna Alperton puțin năucită, nu, desigur.

– Dar poate este vorba de o neînțelegere, continuă Cressy pe un ton înțelegător. Să știți că este teribil de distrat. Ați făcut bine că i-ați amintit de acest lucru.

Sunt convinsă că acum, când și-a amintit, va acționa cum trebuie, nu-i așa, domnule?

– Exact cum trebuie, confirmă Kit.

– Ei bine, sincer! se sufocă doamna Alperton. N-am auzit niciodată așa ceva! Vă spun că este un destrăbălat, domnișoară.

– Aș înțelege foarte bine dacă i-ați spune-o lui, dar nu văd ce mă privește pe mine, spuse Cressy cu un aer surprins. Nu mă privește... dar îmi pare rău pentru fiica dumneavoastră.

– Ar fi trebuit să bănuiesc, gemu doamna Alperton. Îmi închipui că dacă era un asasin, v-ar fi fost egal. Oh! am trăit destul de mult timp pentru a auzi o persoană din înalta societate și o fată tânără, vorbind cu atâta îndrăzneală, fără să roșească. Pe vremea mea, fetele nu se comportau așa!

Păru o clipă dispusă să se înduioșeze în legătură cu acest subiect, dar își reluă repede combativitatea.

– Și când te gândești că am venit să vă atenționez, imaginându-mi că nu știați nimic. Mi se frânge inima la ideea că vă veți căsători cu un asemenea individ. O veți regreta, fata mea, în ciuda averii și a titlului său frumos.

– Dumnezeule, dar vă cred! exclamă Cressy. Dar n-am nici cea mai mică intenție de a mă căsători cu lordul Denville!

Doamna Alperton era tot mai derutată, dar făcu un efort disperat pentru a-și reveni.

– Ah, adevărat? Atunci, vreți să-mi spuneți, domnișoară Stavely, ce înseamnă asta?

Aruncând o privire asupra tăieturii din ziar pe care i-o întinse, Cressy luă o clipă un aer complet stupefiat. Apoi, chipul i se lumină și izbucni în râs.

– Acum înțeleg! exclamă ea. Imaginați-vă, doamnă, că mă întrebam de ce doreați să-mi vorbiți. Mi se părea atât de ciudat. Dar acum înțeleg! Ați citit acel articol stupid din "Morning Post", care ne-a tulburat pe toți. A existat vreodată ceva mai absurd? Dar este într-adevăr foarte penibil, continuă Cressy, prefăcându-se că ia un aer serios. Vă cer iertare,

doamnă. N-ar fi trebuit să râd, când mizerabilul care a scris aceste rânduri ridicole v-a produs atâtea neplăceri. Ce amabil din partea dumneavoastră să veniți să mă vedeți! Ați câștigat recunoștința mea și-mi pare rău că v-ați dat atâta osteneală degeaba.

– Nu-l veți lua de soț? întrebă doamna Alperton cu un aer suspicios.

Privirea i se plimbă de la Cressy la Kit. Apoi, pentru că-l văzuse pe acesta din urmă zâmbind în timp ce o privea pe Cressy, adăugă:

– Baliverne! Și vreți să mă faceți să cred că nu este îndrăgostit de dumneavoastră?

– Nu! Cel puțin o sper din toată inima, deoarece sunt convinsă că nu suntem făcuți unul pentru altul.

– Este prea mult! exclamă doamna Alperton, izbucnind într-un râs disprețuitor. Nu mă veți înșela atât de ușor. Toată lumea poate vedea...

– Nu spuneți mai mult, o rugă Cressy într-un acces subit de timiditate feciorelnică. Nu se va pune problema să-l iau de soț pe lordul Denville, doamnă și veți înțelege asta când vă voi spune că inima mea este angajată.... în altă parte!

Urmă o tăcere glacială, în timp ce doamna Alperton părea răvășită. Încetând s-o privească pe Cressy, Kit dispăru discret, sigur că aceasta era în măsură să facă singură față situației și dorind să pună să fie adusă trăsura doamnei Alperton, fără să piardă timpul. Îl însărcină cu asta pe un valet în livrea, căruia îi ceru de asemenea să-l roage pe Challow să vină la el.

Acesta nu întârzie să sosească. Întrebările pe care i le puse Kit nu-l mirară deloc.

– Da, domnule, știu de unde vine trăsura aceasta. Vizitiul mi-a spus că a fost închiriată la Tunbridge Wells. Este guraliv, și cum n-are nici un motiv să ne spună povești, îl putem crede. Tot din spusele lui, domnule

Kit, persoana care a închiriat-o a avut o discuție cu Norton înainte ca acesta s-o lase să intre. I-a spus că dacă nu putea să-l vadă pe Înălțimea Sa, acesta va regreta până la ultima suflare. Dar când mi-a spus că persoana în chestiune nu era decât o scorpie bătrână, am ciulit urechile. Așadar, nu era una din "cunoștințele" Înălțimii Sale, dacă-mi permiteți să mă exprim astfel.

– Este mama uneia dintre "cunoștințele" sale, răspunse Kit încruntându-se.

– Nu se poate! exclamă Challow, scandalizat. Și ce vrea?

– Se pare că fratele meu nu i-a mai vizitat fiica de aproape o lună. Se crede părăsită. Spera că poate... Dar dacă vine din Tunbridge Wells, tot n-am înaintat prea mult, pentru că știm că nu s-a dus acolo.

– Aș putea să jur asta, afirmă Challow. Și cu atât mai bine dacă a părăsit-o într-adevăr pe această fată. Totuși, domnule Kit, îmi păreți la ananghie. Dacă mama sa este scorpia pe care mi-a descris-o vizitiul, am impresia că va trebui să capitulați.

Kit își regăsi zâmbetul.

– Da, și eu am crezut că eram la ananghie, recunoscu el, și că eram pierdut. Dar am fost salvat în ultimul minut... și scorpia este pe punctul să plece... bătută măr.

Capitolul 13

Când se întoarse în salonul albastru, Kit înțelese după ce auzi, că doamna Alperton o încântase pe Cressy cu aminti nostalgice din trecutul său glorios. Expresia senină de pe fața domnișoarei Stovely îl făcu să spere că doamna Alperton, care manifesta atâta respect pentru tinerele fete pure, trecuse sub tăcere amănuntele cele mai picante ale carierei sale și nu insistase asupra caracterului intim ale legăturilor pe care le avusese cu lordul Stavely. Nu se înșelase: doamna Alperton își întrerupsese de mai multe ori povestirea, pentru a se scuza că se lăsase dusă până la a depăși limitele decenței. Avusese chiar grijă s-o asigure pe Cressy că, deși avusese deseori ocazia să-l invite pe lordul Stavely la recepțiile sale, relațiile lor nu depășiseră niciodată limitele unei simple prietenii "mondene". Când intră Kit, îi explica lui Cressy că, indiferent de originea lor, cei mai mari seniori aveau uneori nevoie să se destindă. Cressy avusese asupra ei o influență liniștitoare, dar apariția lui Kit îi aduse în memorie toate reproșurile.

Se întrerupse și-l fulgeră cu privirea.

– După cum îți poți închipui, doamna Alperton este grăbită să se întoarcă lângă fiica sa, spuse Cressy înainte ca aceasta să aibă timp să redeschidă ostilitățile. Tocmai mi-a mărturisit că va avea greutăți în a plăti trăsura închiriată și am crezut că pot s-o asigur că te vei ocupa dumneata de asta, pentru că neatenția dumitale de neiertat merită această cheltuială.

– Ai făcut foarte bine, răspunse Kit. De altfel am luat-o înainte. Trăsura este la ușă, doamnă. Faceți-mi onoarea de a-mi permite să vă conduc.

Ridicându-se de pe canapea, doamna Alperton binevoi să-i adreseze cu demnitate un salut din cap, în timp ce-l făcea să observe, nu fără amărăciune, că era cel mai mic lucru pe care-l putea face. Își luă cu amabilitate rămas-bun de la Cressy, pufni cu dispreț trecând prin fața lui Kit care-i ținea ușa deschisă și ieși din încăpere.

Tânărul bărbat o însoți până la trăsură, o ajută foarte galant să suie treapta și o rugă s-o asigure pe nefericita Clara că n-o va uita și n-o va lăsa să moară de foame.

Se întoarse în salonul albastru. Cressy se afla încă acolo.

– Ar fi trebuit să i se ofere niște răcoritoare, îi spuse ea cu cea mai mare seriozitate. M-am gândit la asta, dar mi-a fost teamă să nu ne audă cineva și să nu intre. Poate lady Denville, sau domnul Cliffe...

– Nu cred că mama ar fi fost mai tulburată decât dumneata, dar Dumnezeu face ca unchiul să nu audă vorbindu-se de toate acestea!

Se duse să închidă ușa și o privi.

– Cressy, ce-ai vrut să spui declarându-i acestei zgripțuroaice că inima dumitale este deja angajată în altă parte?

Tânăra fată roși puțin, dar răspunse cu un aer vesel:

– Vorbea pe un ton atât de melodramatic, încât m-a cucerit.

Și apoi, trebuia neapărat să găsesc să-i spun ceva pentru a o convinge. Simțeam că nu mă va crede cu adevărat când îi voi spune că nu mă voi căsători cu fratele dumitale.

Kit oftă profund și-și puse amândouă mâinile pe umerii săi.

– Nu poți să știi cât de mult am dorit să-ți spun adevărul. Cressy, draga mea, iartă-mă. Te-am tratat într-un mod îngrozitor și te iubesc atât de mult!

Domnișoara Stavely, care se adâncise în examinarea nasturelui de sus de la veșmântul său, ridică timid ochii:

– Adevărat, Kit? Ești sincer?

Preferând acțiunea vorbelor, domnul Fancot nu răspunse nimic, dar o luă în brațe și o acoperi cu sărutări. Domnișoara Stavely, care nu-l văzuse niciodată decât moderat și politicos, își dădu seama că nu-l cunoștea. Îmbrățișarea domnului Fancot era aproape brutală. Și faptul că nu ținea deloc seama de slabele sale proteste, ar fi putut fi calificat ca nedelicat. Ea nu era câtuși de puțin obișnuită să fie tratată în acest mod și-și spuse că bunica n-ar fi aprobat-o că a cedat, dar cum domnul Fancot părea că pierduse orice simț al conveniențelor, era inutil să protesteze.

Câteva minute mai târziu, așezată pe canapea în locul doamnei Alperton și cuibărită în brațele lui Kit, Cressy îl întrebă:

– De ce ai făcut asta, Kit? Pare de necrezut!

– De necrezut, dar mai ales.... scandalos! Îți cer iertare, deși nu regret nimic. Dacă nu mă întorceam în acea noapte, poate nu te-aș fi cunoscut niciodată altfel decât ca soția lui Evelyn.

La acest gând înspăimântător, o strânse mai tare lângă el. Cressy îl liniști sărutându-l pe obraz și spunându-i, îndată ce-și recăpătă respirația:

– Nu cred că l-aș fi luat vreodată de soț pe Denville. Aproape renunțasem când te-am întâlnit. Și apoi, amabilitatea ta m-a păcălit și

mi-am spus că poate mă voi hotărî. Dar de ce ai jucat această comedie cu mine?

– Pentru a-l scoate pe Evelyn din încurcătură, mărturisi Kit. Nimeni, în afară de mama, Fimber și Challow n-a știut că am plecat din Viena. Și cum, în tinerețe, ne puneam deseori unul în locul celuilalt, fără ca nimeni să observe, eram sigur că va reuși. Dar când am luat locul lui Evelyn la acea faimoasă cină, credeam că va fi doar pentru acea seară. Dacă aș fi știut că voi fi obligat să continuu, nimic nu m-ar fi putut face să cedez insistențelor mamei.

Cressy zâmbi.

– Eram sigură! Ea este cea care te-a convins?

– Da, dar, recunoscu Kit sincer, eu i-am dat fără să vreau ideea, spunând în glumă că aș putea lua locul lui Evelyn, în acea seară. Voiam doar s-o fac să râdă. Era atât de consternată de absența lui Evelyn. Am crezut că un incident fără importanță îl întârziase. Oare poți să înțelegi, Cressy? Am vrut să evit cu orice preț ofensa intolerabilă pe care ți-ar fi adus-o lipsa lui Evelyn de la o recepție dată în onoarea sa.

– Înțeleg foarte bine. Nu-ți fac nici un reproș. Îți sunt chiar recunoscătoare că ai evitat o asemenea umilință. Dar de ce nu s-a întors Evelyn?

– Nu știu nimic. Era rezemată de umărul lui, dar se îndreptă brusc.

– Nu știi nimic? Dar.... unde este Evelyn?

– Nu știu mai mult și asta este îngrijorător, mărturisi Kit. La început, mi-am spus nu că uitase invitația la Mount Street, ci că se înșelase asupra datei.

– Era foarte plauzibil, recunoscu Cressy. Este atât de distrat. Toată lumea glumește pe acest subiect și cunosc pe cineva care-i trimite întotdeauna o nouă invitație chiar în ziua recepției la care este invitat.

Kit zâmbi îngrijorat.

– Da, dar de data aceasta trebuie să fie altceva. Lipsește de prea mult timp. Am intuit că i s-a întâmplat un necaz și ăsta este motivul pentru care am revenit atât de repede. Este greu să te fac să înțelegi, dar noi simțim când celălalt este în dificultate. Când mi-am rupt piciorul, anul trecut, Evelyn a simțit și mesajul urgent pe care i l-am trimis, a sosit în clipa în care se pregătea să plece la Dover să ia primul vapor.

– Îmi amintesc, spuse Cressy. Nașa mi-a spus că acesta este inconvenientul de a fi gemeni. Și, chiar ai simțit ceva?

– Da, timp de mai multe zile. Dar mai apoi, m-am întrebat dacă imaginația nu-mi jucase o festă. Îmi imaginez că i s-a întâmplat probabil un accident fără importanță, deoarece după intuiția mea, nu mai este inconștient.

– Cum era când s-a hotărât să mă ceară în căsătorie, continuă Cressy, incapabilă să reziste tentației de a arunca acea perfidie. Ce vrei, aveam o vârstă, nu mai aveam dreptul să fiu dificilă.

– Desigur, dragostea mea, acceptă domnul Fancot să intre în joc. O fată bătrână ca tine!

– Individ îngrozitor! Se încruntă.

– Da, dar totuși nu înțeleg! De ce, hotărându-se, a dispărut în ultima clipă?

– Din câte știu, răspunse Kit cu prudență, a plecat la lordul Silverdale, care se presupunea că se afla la Brighton, pentru a răscumpăra o broșă pe care o pierduse mama la joc.

– Ah! spuse Cressy cu un aer rezervat. Da, înțeleg… în sfârșit…. desigur.

– Poate ar trebui să-ți explic, reluă Kit pe un ton înțelegător, că atunci când mama a pus în joc acest fleac, pentru cinci sute de lire, pierduse din

vedere că era vorba de copia unei bijuterii pe care o vânduse cu câțiva ani mai înainte.

Când o văzu stupefiată, adăugă:

– Dar să nu-ți închipui, te rog că Evelyn s-a dus la Brighton la cererea sa. Ar fi contrar adevărului, deoarece ea consideră că răscumpărarea cu cinci sute de lire a unei broșe care nu valorează în realitate decât câteva guinee, este o nebunie.

În ciuda eforturilor sale, Cressy nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs:

– Nu mă miră. Parcă o și aud! Oare a existat vreodată cineva atât de absurd și în același timp atât de adorabil ca nașa?

– Permite-mi să-ți spun, domnișoară Stavely, reluă Kit cu un aer sever, că este vorba despre o poveste foarte gravă. Ți se întâmplă să fii serioasă vreodată?

– Da, la mine acasă. Dar niciodată la familia Fancot! Nu este posibil. De când am sosit la Ravenhurst, îmi vine tot timpul să râd și nu poți să știi cât sunt de fericită. Și când te gândești că nașa a pretins că tu ești cel mai serios dintre fii și totuși te-ai pretat la această farsă nebună!....

– Dar este întru totul exact, o asigură Kit. Sunt cel mai serios dintre gemeni. Mama îți va spune chiar că devin la fel de grav și de plictisitor ca unchiul Brumby. Dar nu puteam să fac altfel. Trebuia neapărat să-l scot pe Evelyn din încurcătură.

– Firește. Și a recuperat broșa?

– Nu știu nimic.

– Dumnezeule! exclamă Cressy, foarte surprinsă, oare ce i s-a putut întâmpla? N-ai găsit nici o urmă?

– Nici măcar n-am încercat. Am avut această intenție sosind aici, dar Challow m-a făcut să înțeleg că nimeni nu putea face nimic. Cum oare am

putea începe să-l căutăm pe Evelyn, când se presupune că eu sunt Evelyn?

– Nu mă gândisem la asta. Dar nu se poate face nimic?

– Nu cred, Cressy. Dar nu ți-am mulțumit încă pentru că m-ai scos din ghearele acelei scorpii. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu interveneai... și totuși, n-aș fi vrut să te amestec în această afacere pentru nimic în lume. Ce te-a îndemnat să vii în salon?

– Ei bine, am auzit-o tunând și fulgerând împotriva ta. Trebuie să mărturisesc că am bănuit ceva când Norton ți-a aruncat acea privire complice și atât de insistentă pentru a-ți vorbi între patru ochi.

– Dumnezeule! este adevărat.

Cressy zâmbi slab.

– Înțelegi, am o oarecare experiență în acest domeniu. Când a murit mama, tata n-a permis niciodată ca vreo mătușă să se ocupe de mine, ne înțelegeam prea bine amândoi. Îndată ce am împlinit șaisprezece ani, am părăsit școala și m-am ocupat de casă, cât și de tata, când era acolo. Asta a făcut să am foarte repede ocazia să aflu niște lucruri pe care, în general, tinerele fete nu le cunosc.

Râse ușor.

– Bunica mi-a explicat fără menajamente că anumiți domni, chiar de cel mai înalt rang, se comportă uneori într-o manieră foarte puțin corectă și mi-a povestit, fără înconjur, cum o persoană de calitate trebuie să se poarte în orice împrejurare oricât de umilitoare ar fi ea. Trebuie să spun că asta mi-a format o părere tristă despre bunicul. Și deși îl iubesc cu duioșie pe tata, acum înțeleg de ce mama făcea crize de melancolie și aș prefera să nu mă căsătoresc, decât să iau de soț un desfrânat.

– În acest caz, după problema cu Clara, nu mai aveam nici o șansă, observă Kit, pe un ton trist.

– Da, mi-am spus că erai probabil foarte agitat, replică tânăra fată, cu un aer amuzat. Ar fi trebuit să-ți vezi fața când am intrat în salon. Credeai oare că voi face o sincopă pentru a spori confuzia generală?

– Nu chiar, răspunse zâmbind Kit. Dar mi-am spus că vei fi probabil teribil de șocată.

– Oh! nu. Știam că Denville este un afemeiat. Dar cum tu nu erai Denville, m-am gândit că erai cu siguranță foarte încurcat.

– Într-adevăr, asta era situația, o întrerupse el.

– Așa că, ce puteam face dacă nu să-ți vin în ajutor?

Kit îi luă mâna și o duse la buze.

– Oh! Cressy, ești un înger, îi spuse. Să n-ai o părere prea proastă despre fratele meu. Înțeleg că-l judeci probabil rău, dar te asigur că nu merită asta.

– Sunt foarte convinsă. Să nu-ți închipui că am crezut, o clipă măcar, balivernele doamnei Alperton în legătură cu sărmana Clara, părăsită în mizerie! Și cred că ea l-a sedus, mai degrabă decât invers. Kit, sunt foarte indiscretă dacă te întreb cine era marchizul?

– N-am nici o idee și n-am îndrăznit să întreb.

– Am îndrăznit eu s-o întreb cine era, dar mi-a răspuns că acum a devenit foarte serios. Nu vroia să-l compromită, deoarece n-avea să-i facă nici un reproș.

– Ce păcat! Cu siguranță, nu vom afla niciodată despre cine era vorba... Kit se gândi o clipă.

– Mă întreb dacă Evelyn a plecat în căutarea lui Silverdale care, dacă îmi amintesc bine, are o proprietate undeva în nord. Dar nu cred că s-ar fi dus acolo fără s-o anunțe pe mama.

– Nu, nu s-a dus acolo! Sir Bonamy vorbea ieri despre Silverdale cu domnul Cliffe. Adică l-am auzit pomenindu-i numele printre cei care se

află actualmente la "Pavilion", la Brighton. Kit, n-ai nici o idee despre locul unde s-ar putea afla fratele tău? Nu se poate continua la nesfârșit această comedie.

– Oh! se va întoarce, replică el. Știu că ți se pare probabil ciudat că nu mă neliniștesc mai mult. Dar rămân convins că Evelyn nu poate fi nici în suferință... nici mort. Aș ști! Iar când se va întoarce, nu vom fi mai puțin în impas. Este o poveste imposibilă, Cressy.

– Dar de ce? Va fi puțin stânjenitor o clipă, dar nu atât de teribil. Logodna mea cu Denville n-a fost anunțată încă și această știre din presă se poate referi la fel de bine la tine, cât și la el. Am putea face astfel încât nimeni, în afară de familie, să nu știe că Denville mi-a cerut mâna. Și dacă nu va fi posibil – am uitat de cina aceea nefericită de la tata – oricum unchii și mătușile mele nu trebuie informați de șiretlic. Le vom spune adevărul. Ne-am întâlnit și tu mi-ai plăcut mai mult.

Kit zâmbi ușor.

– Nu este asta. Suntem într-o situație și mai dificilă decât crezi, draga mea. Chiar presupunând că tatăl tău ne-ar da acordul...

– O va face. Ai încredere în Albinia.

– Nu sunt atât de sigur. Va găsi că sunt o partidă departe de valoarea lui Denville. Amintește-ți că n-am nici titlu, nici bunuri materiale. El are o avere importantă. A mea este doar convenabilă.

– Tata nu va avea de ce să fie jignit. Averea mea este de același rang. Evident, poate va fi decepționat să afle că nu voi fi contesă. Așa că vom hotărî imediat titlul pe care ți-l vei însuși când vei fi ridicat în rang, ca unchiul tău. Nu crezi că asta îl va consola?

– Pentru a fi întru totul cinstit, răspunse Kit, nu, nu cred! Nu mă pot împiedica să cred că poate se va îndoi de capacitatea mea de a merita o asemenea distincție.

– Tata nu este foarte inteligent, dar totuși nici în asemenea măsură de prost. Desigur, nu ești la fel de bogat ca Denville, dar vei face o carieră mai strălucită decât el, asta fără umbră de îndoială. De altfel, ambiția este cea care m-a făcut să te prefer. Într-o zi, vei fi ministrul afacerilor externe...

– Fără îndoială, într-un an sau doi? o întrerupse cu amabilitate domnul Fancot.

Lui Cressy îi veni să râdă, dar continuă neclintită:

– .... iar eu voi trece în istorie drept una din femeile aflate în prim-plan în țară.

– Frumoasă perspectivă! N-ai putea să fii serioasă o clipă, iubito?

Cressy își încrucișă cuminte mâinile pe genunchi.

– Voi încerca, domnule.

Apoi își dădu seama că, în ciuda zâmbetului, Kit era preocupat și, devenind imediat serioasă, îi luă mâna și i-o strânse.

– Spune-mi ce ai. Kit nu răspunse imediat și când o făcu, îi puse o întrebare neașteptată:

– Ce ți-a spus Evelyn, Cressy? M-ai asigurat că a fost foarte sincer cu tine. În ce măsură a fost?

– Cred că pe deplin și am apreciat asta. Mi-a plăcut când mi-a spus că nu era îndrăgostit de mine, ceea ce de altfel știam. Și mi-a spus-o într-un mod fermecător. Știi cum este el. Mi-a explicat că lordul Brumby va ridica tutela, dacă va face o căsătorie convenabilă. I-am înțeles foarte bine punctul de vedere.

– Asta este tot ce ți-a spus?

– Da! Mai era ceva?

– După câte știu, nu. Evident, scopul său era să scape de această tutelă care l-a apăsat mai mult decât s-ar fi putut bănui. Dar îl cunosc,

Cressy, îl cunosc ca pe mine însumi și sunt sigur că nu s-ar fi pretat la o căsătorie premeditată cu atâta răceală, cu singurul scop de a pune capăt unei situații neplăcute. Dacă înțeleg bine, a fost obligat s-o facă, pentru că trebuia neapărat să intre în posesia capitalului său.

– Vrei să spui că are datorii? se miră Cressy. Probabil greșești. Din spusele tatălui meu, aș fi crezut că veniturile sale erau considerabile. Să fie posibil să se fi îndatorat atât de mult, încât să fie obligat să înceapă să-și solosească și capitalul?

Kit scutură din cap.

– Nu, nu Evelyn. Mama!

Lui Cressy i se tăie o clipă răsuflarea, dar spuse simplu:

– Oh! biata lady Denville. Da, înțeleg, desigur, sau mai degrabă, ar fi trebuit să înțeleg... Vreau să spun... iartă-mă, dar am auzit niște bârfe! N-am crezut decât jumătate. Probabil le cunoști pe acele bătrâne cumetre, acele ființe îngrozitoare. Bănuiam că nașei i-a fost.... întotdeauna puțin teamă de lordul Denville. Și, bineînțeles, știam cât de îngrozitor cheltuia. Ea însăși mi-a povestit că avea atât de multe datorii, încât cazul său era disperat, dar mi-a spus-o atât de nostim, încât am crezut că glumea. Iar când a murit tatăl tău, mi-am închipuit.... nu știu de ce, că totul se aranjase.

– Nu era nimic aranjat. După părerea mea, tata nu cunoștea situația. Ea n-ar fi îndrăznit vreodată să-i mărturisească totul. Cu siguranță, el poartă responsabilitatea.

– Cu siguranță, reluă Cressy cu căldură. Te rog, spune-mi totul. Poți să ai încredere în mine. Știi cât de mult o iubesc. Este foarte grav?

– Oare crezi că ți-aș fi suflat o vorbă cât de mică dacă nu aveam încredere în tine? Bineînțeles că am încredere, dar îmi este imposibil să-ți spun dacă este grav sau nu. Ar fi inutil s-o întreb pe biata mea mamă.

Sunt sigur că n-are nici cea mai mică idee de suma datoriilor sale. Mi se pare evident că nici măcar nu bănuim cât este de importantă.

– Lordul Brumby n-ar găsi acceptabil să-i plătească datoriile?

– Așa cred, dar...

Se întrerupse, cu un aer preocupat.

– M-am gândit la asta. Nu dacă i-ar cere-o ea, ci dacă ar putea-o face Evelyn. Știi că unchiul n-o iubește și în plus, mama mi-a spus ceva care m-a făcut să înțeleg că fratele meu n-ar accepta asta niciodată.... și nici eu. Ar fi o trădare.

O privi zâmbind ușor.

– Și o iubim prea mult pentru asta. Înțelegi acum de ce ți-am spus că suntem într-o situație imposibilă?

Cressy încuviință.

– Foarte limpede! Este foarte delicat și nu văd cum ne-am putea descurca. Doar dacă fratele tău nu acceptă să ia în căsătorie pe altcineva care să aibă o situație materială bună.

– Într-adevăr, este singura soluție pe care mi-o pot imagina, recunoscu Kit. Din nefericire, draga mea, pentru unchiul, tu ești perla rară. Și chiar dacă ar fi posibil să-l conving... nu, nu vreau să-mi încurajez fratele să facă o căsătorie de conveniență. Doar pentru că știam că era deja angajat față de tine m-am pretat la această substituire. Și iată, draga mea, unde am ajuns. Nicăieri!

Cressy fu de acord și se gândi, la fel de preocupată ca el. Apoi îl privi.

– Atâta timp cât Evelyn nu se va întoarce, nu poți face nimic, nu-i așa? Înțeleg. Dar după aceea?

– Va trebui să putem aranja între noi. Măcar dacă aș ști suma datoriilor mamei... dar chiar dacă aș ști, n-aș putea face cale-ntoarsă acum. Imaginează-ți numai scandalul, dacă aș anunța brusc că am înșelat

pe toată lumea. Îmi pot închipui cu ușurință bucuria bunicii tale la aflarea veștii. Aș da socoteală, ca și Evelyn.

– Poate, recunoscu Cressy, dar cu bunica nu se știe niciodată. Te place mult și poate ar găsi acest lucru amuzant. Va trebui totuși să afle adevărul până la urmă.

– Da, dar nu înainte să se fi întors Evelyn și să-i explice de ce a fost obligat, cum sunt sigur că este situația, să se comporte într-un mod atât de oribil!

Cressy se gândi o clipă.

– Evident... Mă gândeam că am putea totuși să inventăm ceva. Dar, fără îndoială, vom fi trădați. Și ar fi de preferat ca familia Cliffe să nu afle niciodată că am fost înșelați.

– Ar fi mult mai bine. Și va trebui de asemenea să găsim un mod de a scăpa de ei. Mi-a fost foarte teamă să nu aibă intenția de a-și petrece toată vara la Ravenhurst.

Cressy nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Da, dar sunt sigură că nașa nu-i va lăsa s-o facă. Spune-mi, Kit, câte persoane cunosc secretul?

– În afară de cei pe care i-am citat, doar bătrâna mea doică și Ripple. Dar tu, cum ai descoperit? Oare m-am trădat? Ripple, care mă cunoaște dintotdeauna, nu m-ar fi descoperit dacă n-aș fi făcut ceva ce Evelyn n-ar fi făcut vreodată.

– Oh, nu! Nu te-ai trădat deloc. N-aș putea spune exact cum am ghicit... decât dacă, oricum, nu semănați întru totul. Asta m-a intrigat încă de prima dată când te-am văzut, dar mi-am spus că, fără îndoială, erai un bărbat cu o dispoziție schimbătoare. Poate n-aș fi descoperit nimic dacă n-aș fi văzut faimosul portret și dacă n-aș fi fost acolo când nașa era gata să-ți spună Kit.

– Am crezut că n-ai remarcat. Nimeni n-o adoră pe mama ca mine, dar sper să nu mai găsesc ființe atât de fanteziste în drumul meu. Nu-i cunoști ultima idee, draga mea... într-adevăr genială. Se gândește că dacă Evelyn se întoarce pe neașteptate, va trebui să treacă drept eu.

Cressy izbucni în râs.

– Este într-adevăr nostimă! Crezi că ar trebui să-i spunem despre noi?

– Nu, cu nici un preț, declară Kit luând-o în brațe. Vom păstra secretul până la întoarcerea lui Evelyn.

Capitolul 14

A doua zi nu fu deloc fastă pentru domnul Fancot. Lady Denville prevăzuse un picnic pentru a-i distra pe Cressy, Ambrose, tinerii Thatcham și cea mai mare dintre fiicele pastorului. Fu un eșec. La asta se adăugă sosirea unei scrisori de la lordul Brumby.

Îi era adresată lui Evelyn și nu contribuia deloc la ridicarea moralului lui Kit. Forma de exprimare era amabilă, dar fondul foarte descurajant pentru el. Lordul Brumby citise notița din "Morning Post" și, în timp ce critica sever incorectitudinea procedeului, își exprima mulțumirea de a vedea planurile nepotului său pe o cale atât de bună. Vechiul său prieten, Stavely, îi împărtășise excelenta impresie pe care o făcuse Evelyn la Mount Street. Și în mod sigur, sejurul domnișoarei Stavely la Ravenhurst intensifică o atât de fericită stare de spirit. Poate era cam prematur să-i adreseze felicitări.

O făcea totuși, fiind sigur că nepotul lui drag care, când voia, avea talentul să placă, va ști să obțină mâna unei tinere persoane deja atât de potrivită cu el.

Asta îl făcu pe Kit să zâmbească totuși, dar urmarea pe care ar fi apreciat-o dacă i-ar fi fost adresată lui și nu lui Evelyn, îl deprimă și mai mult. Era un elogiu entuziasmat al domnișoarei Stavely. După lordul Brumby, Evelyn n-ar fi putut găsi o soție mai bună. Averea sa, fără să fie considerabilă, era convenabilă, ea era de o excelentă familie și din câte auzise și putuse el însuși constata, avea toate calitățile cerute pentru a-i păstra rangul care va fi și al său. Înălțimea sa mergea până la a-i prezice nepotului un viitor de fericire conjugală care spera să nu fie tulburat de neseriozitatea pe care o arătase în trecut.

Domnul Fancot lăsă cu melancolie scrisoarea unchiului și se duse să supravegheze ultimele pregătiri ale veselei excursii prevăzute în pădurea Ashdown.

Încă de la plecare, expediția cunoscu toate ghinioanele, asta incluzând și o aversă care compromise perspectiva distracției în aer liber. Pentru Kit totul fu stricat prin faptul că fiica pastorului nu știa să călărească. Trebui să meargă la locul de întâlnire într-un cupeu mic, care transporta coșurile cu provizii. Și domnișoara Stavely, fiind mai în vârstă, se hotărî s-o însoțească, ceea ce i-ar fi confirmat lordului Brumby excelenta părere pe care o avea despre ea, dar nu-i făcu nici o plăcere domnului Fancot.

Cina care urmă după întoarcerea lor îl epuiză. Lady Denville, în lăudabila sa dorință de a face sejurul bătrânei doamne cât mai plăcut cu putință, avusese ideea de a-i invita pe lordul și lady Dersingham. Și aceștia, pe care ea i-i descrisese lui Kit ca pe niște boșorogi din anturajul bătrânei doamne, se simțiră obligați să accepte. Inițiativa nu se dovedi fericită, așa cum prezissese sir Bonamy, când aflase vestea.

– Maria Dersingham! exclamase acest amabil om de lume, cu ochii ieșiți din orbite. Nu, nu, nu este serios!

Sunt mai mult de doisprezece ani de cât este certată cu bătrâna noastră diavoliță.

Confirmarea veni în primele cinci minute care urmară sosirii familiei Dersingham. Nimic n-ar fi putut fi mai prefăcut decât amabilitățile pe care le schimbară cele două bătrâne și redutabile doamne. Și nimic n-ar fi putut fi mai jenant pentru restul asistenței decât zâmbetele perfide pe care și le adresau. Rămase indiferentă doar doamna Cliffe, ferm convinsă că singurul său urmaș va fi în scurt timp învins de o pneumonie pe care nu se putea să n-o fi contractat în timpul aversei din pădurea Ashdown. Orice altă rațiune o lăsă indiferentă. Singurele care se amuzau erau cele două adversare, care păreau să se anime în mod îngrijorător la fiecare punct pe care-l marcau.

Când urcă să se culce, puțin după ora unsprezece, Kit era într-o stare de completă apatie – cum îi spusese lui Cressy în cele câteva clipe pe care reuși să le petreacă singur cu ea. Era mult prea obosit pentru a mai încerca să găsească o soluție a problemelor sale. Adormi foarte repede, după ce Fimber trase perdelele în jurul patului său cu coloane.

O oră mai târziu, era trezit din somnul profund de o mână care-i scutura umărul și de o voce care repeta:

– Trezește-te, Kester, Kester!

Nu exista decât o ființă pe lume care îl numea în acest fel. Pe jumătate adormit, răspunse în mod reflex: "Ev...."

– Trezește-te, idiotule.

Kit deschise ochii și văzu la lumina unei lumânări fața râzătoare a fratelui său. Îl privi o clipă și spuse cu o voce somnoroasă, întinzându-i mâna:

– Știam că n-ai dat ortul popii.

Fratele său îl luă de încheietura mâinii stângi și-l strânse cu putere.

– Eram sigur că ai ghicit, răspunse Evelyn. De ce te-ai întors în Anglia? Ai simțit că mi s-a întâmplat ceva?

– Da. Și că erai într-o situație dificilă.

Strânsoarea se intensifică.

– Am sperat că nu vei ghici. Dar ce bine este să te revăd!

– Da! răspunse Kit cu un zâmbet somnoros și plin de afecțiune. Dar te poți duce naibii! adăugă el.

– Îți cer iertare. Te-aș fi prevenit dacă nu mi-aș fi pierdut cunoștința, spuse Evelyn.

Trezit în sfârșit, Kit observă că era ceva anormal în felul în care Evelyn îi strângea mâna. Se folosea de mâna stângă și brațul drept era susținut de o eșarfă.

– Așadar, ai avut un accident? remarcă. Ți-ai rupt brațul?

– Nu, umărul și mai multe coaste. Nu este nimic.

– Cum s-a întâmplat?

– Mergeam puțin prea repede și faetonul s-a răsturnat la o cotitură.

– Grav! făcu Kit, așezându-se.

Lăsă mâna lui Evelyn, căscă, se întinse, își scoase boneta de noapte, se scărpină în cap și, din nou în formă după aceste exerciții, se dădu jos din pat.

Aprinzând toate lumânările cu care lady Denville împodobise din belșug camerele casei, Evelyn decretă:

– Probabil ai făcut-o lată aseară. Mi-au trebuit cinci minute să te trezesc.

– Dacă ai ști ce lată am făcut-o aseară și dacă ai ști de asemenea tot ce doresc să-ți fac, ai evita să mă înfurii, spuse Kit, îmbrăcând un elegant halat de casă. Când mă gândesc la buclucul în care m-am aflat și tot ce a trebuit să suport din cauza unui om bun de nimic, pe jumătate nebun....

– Ah! asta este culmea! exclamă fratele său geamăn, cu indignare. Nu te-am vârât eu în bucluc. Și, în plus, constat că-mi porți noul halat de casă, hoțule!

– Nu te îngrijora pentru asta, ripostă Kit. Singurul lucru pe care-l port și nu este al tău, sunt pantofii.

După un schimb de cuvinte amabile, Kit își legă halatul, încălță o pereche de papuci, își prinse fratele de umărul sănătos și-l făcu să se învârtească spre suportul de lumânări.

– Lasă-mă să te privesc, îi spuse cu asprime.

Scrută fața lui Evelyn.

– Ai fost într-o situație delicată, nu-i așa? Încă nu ți-ai revenit! Și cu siguranță, nu din cauza câtorva fracturi. De ce nu mi-ai destăinuit necazurile tale?

Evelyn luă mâna lui Kit de pe umărul său. Spuse, cu un zâmbet slab:

– Nu este treaba ta, Kester. Ți-a spus mama?

– Da, desigur. Și când spui că nu este treaba mea...

– Cum este ea acum? îl întrerupse Evelyn.

– Mereu aceeași.

– Știam că cel puțin ea nu se va speria.

– Nu s-a speriat pentru că i-am spus eu că n-ai murit, dar era îngrozitor de agitată când am sosit la Londra.

– Nu se poate! Iată ceva nou. Poate era măcinată de neliniște? Exagerezi. N-am văzut-o pe mama vreodată făcându-și griji mai mult de zece minute.

– Este adevărat, recunoscu Kit. Dar era ceva excepțional. De ce oare n-ai trimis un mesaj?

– Am rămas fără cunoștință timp de mai multe zile și când mi-am revenit, nu eram în stare să trimit mesaje cuiva.

Dacă ai fi avut o comoție cerebrală puternică, ai fi înțeles.

– Ah! așadar asta era! Haide, ia loc! Ce ne trebuie, este puțin coniac. Mă voi duce să caut carafa.

– S-a făcut deja, iat-o, și două pahare, replică Evelyn arătând comoda. Dar pentru tine, bătrâne frate, totul merge bine?

– Da, în afară de buclucul ăsta blestemat în care ne aflăm, răspunse Kit turnând două porții generoase din coniacul fin.

Îi întinse un pahar lui Evelyn și se așeză în fața fotoliului în care se instalase acesta.

– De unde ai apărut? îl întrebă. Și cum naiba ai reușit să intri?

– Oh! bătrâna Pinny are întotdeauna o cheie de la camera copiilor. Mi-a dat-o și am venit îndată ce am crezut că o pot face fără risc. Mă voi întoarce la ea să înnoptez. M-a condus aici când se întuneca și nu m-a văzut nimeni.

– De unde ai venit? întrebă Kit.

Evelyn își ridicase paharul și observa pâlpâirea flăcării lumânărilor, care se reflecta prin coniac.

– De la Woodland House. Nu cunoști locul. Este la câțiva kilometri la sud de Crowborough. Proprietarii se numesc domnul și doamna Askham.

– Crowborough! exclamă Kit.

N-ai să pretinzi că ai rămas în tot acest timp la mai puțin de șaisprezece kilometri de Ravenhurst.

– Ba da... recunoscu Evelyn privindu-l cu un aer vinovat și în același timp poznaș, dar cum ți-am spus, am avut o comoție cerebrală.

– Da, am auzit, bombăni Kit. Ți-ai recăpătat cunoștința în această dimineață, ai sărit din pat și ai fost imediat în mare formă! De când te-ai decis să-ți bați joc de mine, Evelyn?

– Nu, nu-mi bat joc de tine. Dar este o întreagă poveste și nu știu de unde să încep.

– Ei bine, începe prin a-mi spune de ce ai fost la Crowborough.

– Oh! n-am fost la Crowborough. Mă duceam la Networth. Știi unde, Kester! Un sat, nu departe de Nutley, unde John vizitiul s-a retras lângă fiica sa căsătorită când a ieșit la pensie. Goodleigh îmi spusese că s-a șubrezit foarte tare și nu încetează să ne ceară pe amândoi. Așa că am plecat să-l văd. Îți amintești de el?

– Bineînțeles! Dar n-ai scăpat de Challow pentru a merge să-l vezi pe bătrânul John!

– Oh nu! era în drumul meu... sau aproape. Mă duceam la Tunbridge Wells și m-am gândit că aș putea-o lua pe drumul spre Uckfield...

– Clara! rosti Kit.

– Da, este adevărat, dar de unde naiba știi? Dacă bătrânul ăla băgăcios de Challow și-a vârât nasul acolo, îi voi da papucii. Modul în care Fimber și cu el mă urmăresc, ca două cloști după puii lor, mă va înnebuni până la urmă.

– Da, știu, dar nu el mi-a spus. Știa că aveai o prietenă la Tunbridge Wells, dar nu știa cine era și unde locuia. Cu atât mai bine, pentru că ar fi fost disperat să afle că din cauza ta, este țintuită în pat, cu inima frântă.

Evelyn izbucni în râs.

– Clara? Mi-ar plăcea să văd asta! N-ar vărsa o lacrimă nici pentru mine, nici pentru nimeni.

– Dimpotrivă! N-a încetat să suspine de când a aflat de trădarea ta. Și face tot timpul crize de nervi.

– Nu mă face să râd, mă face să mă doară umărul. Clara este cea mai de viață micuță pe care o cunosc. Mereu gata să râdă și să se distreze și nu-i pasă de nimeni. Cât despre inima frântă, sunt gata să pariez că acum

sunt deja înlocuit și cred chiar că știu de cine. Dar cine ți-a putut spune aceste baliverne?

– Mama sa adorată. Mulțumesc mult, dragul meu frate....

– Ce?

Evelyn se îndreptă tresărind, ceea ce-l făcu să se strâmbe de durere.

– Să nu-mi spui că bătrâna cucuvea a venit până aici să ia legătura cu mine? Sper că nu te-ai lăsat jumulit?

– Nu, am plătit numai vizitiul.

– Domnul fie lăudat! Clara o va face bucățele dacă va afla asta. N-am întâlnit-o decât o dată și mi-a fost de-ajuns.

– Și mie mi-a fost de-ajuns, răspunse Kit.

– Bietul meu frate. Trebuie să fi fost cumplit! spuse Evelyn cuprins de remușcări.

Ochii îi străluceau.

– Totuși, aș fi dat mult să asist la scenă. Oare ți-a împuiat capul cu amintiri din trecutul său glorios?

– Bineînțeles! Cine era marchizul care o întreținea în mare lux?

– Nu știu. Ar putea fi oricare marchiz. N-ai să crezi, dar a avut clipa ei de glorie... Bătrânul Flixton mi-a spus că era strălucitoare când era tânără. Era arțăgoasă, dar era la fel de amuzantă ca și Clara. Băutura a adus-o unde a ajuns acum. Dar, din spusele Clarei, când s-a retras din afaceri, dacă se poate spune așa, adunase bani la ciorap. Clara nu locuiește cu ea, dar îi poartă de grijă.

Ceea ce-mi amintește că n-am ajuns până la Tunbridge Wells. Trebuie să merg acolo. Îi datorez ceva Clarei pentru clipele frumoase pe care le-am petrecut împreună. Acum s-a terminat și presupun că știe asta, dar trebuie să i-o spun eu însumi.

Kit râse.

– Este al naibii de isteață! Mi-a scris pentru a-mi cere s-o anunț în mod special dacă voi muri pentru a avea timp să-și cumpere o rochie neagră.

Își termină paharul de coniac și-l puse lângă fotoliu.

– Oare unde eram când ai început să-mi vorbești despre Clara?

– Te duceai la Networth, pentru a merge să-l vezi pe John, vizitiul.

– Ah da! Asta am făcut și am luat-o pe drumul care ducea la Poundgate. Acolo m-am răsturnat, chiar înainte să sosesc și la mai puțin de patruzeci și cinci de metri de Woodland House. Doamna Askham tocmai ieșea, a văzut accidentul și a pus să fiu transportat la ea... unde am rămas până acum.

Îl privi pe Kit cu căldură.

– N-ar fi făcut mai mult pentru mine nici dacă aș fi fost propriul ei fiu, Kester. Nu-ți pot spune cât sunt de buni. În acea clipă, evident, n-am știut nimic, dar domnul Askham s-a dus personal să aducă doctorul.

– Ei! cu atât mai bine, dar de ce n-a trimis un mesaj la Ravenhurst? Trebuia să se gândească la faptul că toți se vor îngrijora!

– Da, dar nu știa cine sunt și nu eram în stare să-i spun. Doamna Askham își ieșise din fire la ideea a ce ar simți ea dacă i se întâmpla așa ceva lui Jeffrey sau lui Philipp! Sunt fiii ei mai mari. Nu l-am cunoscut pe Jeffrey; este pastor. Dar Philipp era acolo, un băiat foarte simpatic. Este la Cambridge. După el este Ned. Este la Rugby, dar vrea să devină ofițer. Și apoi, în camera copiilor era....

– Da, foarte bine, spuse Kit, întrerupând fără menajamente acea enumerare entuziasmată. Dar mi-ar plăcea să știu cum se face că nici unul din acești oameni cumsecade n-a avut ideea de a se uita în portvizitiul tău! Pentru că te duceai să-l vezi pe Silverdale – da, știu asta – nu puteai să fi uitat să-l iei cu tine!

– Nu, nu, bineînțeles, m-am gândit la asta, afirmă Evelyn.

Îi aruncă fratelui său geamăn o privire în același timp vinovată și glumeață.

– Dar era gol. Haide, nu începe să mă critici. Eram grăbit, dar m-am gândit totuși să mă asigur că aveam portvizitul în buzunar și.... și de altfel, nu te voi lăsa să-mi ții lecții. Sunt fratele tău mai mare și capul familiei, și te rog să taci!

– Nefericită familie! ripostă Kit, fără a se putea împiedica să râdă. Ce zăpăcit ești! Și nu exista nimic ce-i putea dezvălui familiei Askham identitatea ta?

– Nu. N-aveam cu mine decât geanta cu lucruri pentru noapte. Nu-ți imaginezi că mă plimb la țară cu blazonul pictat pe trăsura sport?

– Nu, dar când ți-ai recăpătat cunoștința? Probabil te-au întrebat cine erai?

– Da.... oricum, doamna Askham asta a făcut când mi-am revenit prima dată. Dar nu-mi amintesc și mi-au spus apoi că mi-am pierdut din nou cunoștința. Doamna Askham m-a mai întrebat de mai multe ori, se pare, și în cele din urmă aș fi răspuns "Evelyn". După toate probabilitățile încă îmi închipuiam că eram la Harrow, gata să spun catehismul. Nu știu. Când mi-am revenit, am constatat că-mi spuneau "domnule Evelyn". La început, nu m-a preocupat asta deloc. Apoi, când am redevenit cu adevărat eu însumi, am înțeles câte zile trecuseră și că-mi pierdusem complet prestigiul în ochii familiei Stavely, și asta mi s-a părut ridicol. Eram cu adevărat într-o stare jalnică iar ei nu mă încurajau să vorbesc, pentru că doctorul Elstead le spusese să evit s-o fac. Și prin urmare.... n-am mai dorit să le-o spun.

Se întrerupse, examinându-și mâna dreaptă care atârna în eșarfă, cu un zâmbet ușor pe buze. După o clipă, în timp ce Kit puțin surprins aștepta, ridică ochii spre el, pentru prima dată cu o oarecare timiditate.

– Kester, când mi-am recăpătat cunoștința pentru a doua oară și am privit în jurul meu, întrebându-mă unde puteam să fiu.... am văzut un înger!

– Ce ai văzut?

– Așezat într-un fotoliu, în timp ce mă privea, spuse Evelyn cu o voce extaziată. Cu ochii de un albastru atât de limpede.... oh! ca cerul! și strălucitori!.... n-aș ști să ți-i descriu! Și gura cea mai dulce, cea mai tandră! Și un păr de aur care-l aureola! Pentru o clipă, m-am crezut mort și în paradis! Și apoi, s-a ridicat și mi-a spus cu vocea sa frumoasă și blândă cu un zâmbet de înger. "Oh! vă simțiți mai bine!"

– Ah! adevărat? spuse Kit, care nu mai era deloc uluit. Ca și când situația în care ne aflăm nu era destul de complicată! Și ce ți-a spus după aceea?

– Nimic, răspunse Evelyn cu simplitate. A dispărut.

Asta era puțin cam mult, chiar și pentru Kit, oricât de devotat îi era fratelui său.

– Destul cu tâmpeniile! exclamă el cu mânie. Dacă vei continua să vorbești ca un nebun, te previn că plec chiar mâine la Viena și te las să ieși din încurcătură cum vei putea.

– Kester! exclamă Evelyn, pe un ton profund rănit.

Lui Kit îi venea să râdă, dar optă pentru severitate.

– Ajunge!

Evelyn râse din toată inima.

– Foarte bine, să traducem prin părea că a dispărut. S-a dus s-o caute pe doamna Askham. Fusese însărcinată s-o avertizeze, înțelegi? Până mi-am revenit, nu m-am lăsat niciodată singur. Menajera plecase să cineze și doamna Askham fusese chemată afară. De aceea era Patience acolo. După aceea, n-am mai văzut-o decât câteva clipe când îmi aducea

un pahar cu lapte sau o ceașcă de supă și niciodată singură, deoarece doamna Askam o supraveghea de aproape. Și apoi, escrocul acela de chirurg.... nu, n-ar trebui să-i spun astfel: a fost remarcabil, mi-a permis să mă ridic. Nu eram în stare decât să mă întind pe un șezlong pe care-l puneau în grădină și să privesc copiii jucându-se.

– Și de asemenea să-i vorbești îngerului, presupun? îl întrerupse cu răceală Kit. Este fiica familiei Askham?

– Fiica mai mare. Da, începând din acea clipă am putut să-i vorbesc, dar întotdeauna în prezența doamnei Askam, a menajerei sau a copiilor! Aveam dreptate să fim atenți. Și, cu toate că am înțeles încă din clipa când am văzut-o că mă îndrăgostisem, ea este atât.... atât de divin de inocentă, Kester, încât nu-mi puteam imagina că poate încerca un sentiment asemănător cu al meu. Ne-ar fi putut lăsa singuri ore întregi. N-aș fi spus niciodată vreo vorbă care s-o poată jigni. Este o mică pasăre atât de timidă! Nu, nu tocmai timidă. Dar este atât de sinceră, atât de încrezătoare, atât de simplă, atât de....

– ... inocentă... sugeră Kit, văzând că fratele său căuta cuvântul.

– Da, recunoscu Evelyn. Ai.... întâlnit vreodată o tânără fată care să-ți dea impresia că singurul lucru pe care ai vrea să-l faci în viață ar fi s-o protejezi.... de n-ar fi decât doar de un simplu curent de aer?

– Nu, răspunse Kit, care adăugă imediat. Nu încă.

– Sper că ți se va întâmpla, continuă Evelyn.

O clipă după aceea, se încruntă și adăugă:

– Nu, acesta nu este genul tău.

– N-am impresia că este mai mult al tău, îndrăzni Kit.

Cu un zâmbet radios, acesta îi răspunse:

– Înainte de a o întâlni pe Patience, nu știam care era genul tău. Cum aș fi putut?

N-am cunoscut pe nimeni care să-i semene într-un fel sau altul.

La asta nu mai era nimic de răspuns și Kit se limită să întrebe:

– Familia Askham încă mai crede că ești domnul Evelyn?

– Nu. Înainte de a pleca, i-am spus totul domnului Askham. I-am vorbit despre tutela asta blestemată și.... cum mi-a căşunat să încerc să scap de ea. Desigur, de ce nu! În sfârșit, i-am spus totul, în afară de ce negociase mama. Nici doamna Askham nici el nu-și doriseră pentru Patience să se căsătorească în alt mediu decât al său. Ce prostie! Dar dacă eram sincer atașat de ea, ei nu-mi vor închide ușa, în cazul în care constatau că și ea îmi împărtășea sentimentele. Nu puteam spera mai mult și cred că doamna Askham va rămâne aliata mea, deși mi-a făcut reproșuri severe! Ar fi trebuit să părăsesc imediat Woodland House, așa era mai corect și știam că trebuia să te văd cât mai repede cu putință, dar doamna Askham n-a vrut să audă vorbindu-se despre asta, pentru că doctorul îi spusese că trebuia să mă mai odihnesc o zi sau două.

– Așadar, știai că eram aici?

– Dumnezeule, Kester, exclamă Evelyn, poate ești cel mai inteligent dintre noi doi, dar totuși nu sunt complet idiot! Evident, am înțeles asta îndată ce am citit notița din "Morning Post". Dacă bătrâna lady Stavely și Cressida fuseseră invitate de lordul Denville la Ravenhurst, era evident că te întorseseși și-mi luasei locul.

Vocea ca și dispoziția sa se schimbară brusc.

– Știu de ce ai făcut-o. Pentru a mă scoate din încurcătură. Nu exista altă soluție! Dar, Dumnezeule, cât regret că te-ai lansat în această aventură. Era și așa destul de dificil. Aș fi putut merge s-o găsesc pe Cressy și să-i spun pur și simplu adevărul. N-au existat niciodată minciuni între noi și are foarte mult bun-simț. Nu este una dintre acele stupide femei înțepate. Dar acum, că a fost găzduită la Ravenhurst și că ziarul acela

detestabil a trezit atenția tuturor! Și chiar dacă nu s-ar fi întâmplat toate astea, trebuie să mă gândesc la mama, Kester, ce trebuie să fac?

– Nu știu, replică sincer Kit. Dar pot să te liniștesc asupra unui punct. Te-ai înșelat, Evy. Eu sunt cel care se va căsători cu Cressy.

Evelyn își luase capul în mâini, dar auzind aceste cuvinte, îl ridică și-l privi pe Kit, ca și când nu-și putea crede urechilor.

– Ce vei face? Cressy știe că tu nu ești eu?

– Desigur! A ghicit de mult. Și trebuie să-ți spun, domnule, că atunci când ți-am luat locul la acea faimoasă cină, era practic hotărâtă să-ți refuze cererea totuși măgulitoare. În ciuda a toată seducția Înălțimii Voastre! Nu-ți poți da seama cât de mândru sunt de când știu că există cel puțin o persoană care m-a preferat admirabilului meu frate!

– Ți-am spus că are foarte mult bun-simț, replică Evelyn râzând. Gata cu gluma. Este serios?

– Evident, prostule!

Evelyn păru că se gândește o clipă și murmură:

– Da, este adevărat, Cressy este chiar genul tău. Oh! dragă frate, îți urez multă fericire și simt că vă veți înțelege bine. Este o fată fermecătoare și-mi place mult. Deși nu înțeleg cum se poate îndrăgosti.

Kit vru să răspundă, dar tăcu. Până atunci, nu ezitase niciodată să-i spună lui Evelyn ce gândește, dar simți brusc că în raporturile lor se schimbase ceva. Erau încă la fel de legați, dar pe viitor vor păstra probabil pentru ei anumite lucruri. Așa că se mulțumi să răspundă:

– Este foarte posibil. Să nu ne ambalăm, Evy. Poate am putut desface un nod din această zăpăceală, dar cred că suntem încă departe de a scăpa de ea. Știu că nu i-ai cerut mâna lui Cressy, dacă nu considerai situația disperată. Ce nu știu încă, este cât de disperată este. La cât se ridică datoriile mamei?

Privirea lui Evelyn se întunecă din nou. Răspunse, puțin cam brusc:

– Aproximativ douăzeci de mii de lire… din câte cred că știu.

Se lăsă o tăcere grea. Apoi, Kit se ridică și se duse să ia carafa.

– Cred, Evy, spuse cu precauție, că ar trebui să beau un coniac mic!

Capitolul 15

Evelyn luă paharul și i-l întinse.

– Îmi închipui că ai mai multă nevoie decât mine. N-ar fi trebuit să-ți arunc în față atât de brusc această cifră.

– – De când o știi?

– Oh! este deja un timp. Dar n-am aflat totul o dată. De altfel, nu sunt sigur că știu totul.

– Cât datorează negustorilor?

– Cea mai mică parte, deși are un sold debitor considerabil la Rundell & Bridge și n-am nici cea mai mică idee cât îi poate datora croitoresei. Rundell & Bridge n-o hărțuiesc. Sunt prea prevăzători pentru asta. Cred că-i au pe conții Denville de clienți de la fondarea afacerii și-și spun probabil că dacă mama nu-i plătește acum, o voi face eu mai târziu. În ce o privește pe Celeste, nu știu nimic. Vezi, Kester, biata noastră mamă nu înțelege. Banii îi alunecă printre degete. Nu știe niciodată ce face cu ei, iar eu și mai puțin. Este imposibil de prevăzut ce va inventa. Desigur, am știut întotdeauna că făcea datorii, dar după moartea tatei, la un timp, am

aflat suma și am înțeles că de ani de zile împrumuta din dreapta și din stânga.

Zâmbi trist.

– Sărmana noastră dragă. Dacă i-ai da o sută de lire mâine, pentru a o scoate din ghearele acelei zgripțuroaice care-i face pălăriile, pun pariu că le va face cadou uneia dintre bătrânele sale prietene aflată în nevoie. Iar când își plătește datoriile cele mai urgente cu bani pe care-i împrumută, nu reușește să înțeleagă că astfel n-a rezolvat mare lucru. Poate nu știi asta.

– Bineînțeles că nu, răspunse Kit care-și încălzea paharul în mâini. Nu știam nimic, dar am aflat niște lucruri de când ți-am luat locul.

Kit zâmbi visător și spuse după o clipă:

– Nu te-ai gândit niciodată că asta a fost probabil penibil pentru bietul nostru tată?

– Nu!

Cuvântul fu rostit cu o violență care-l făcu pe Kit să tresară. Ridică ochii și citi în cei ai fratelui său o ură implacabilă, care-l surprinse.

– Foarte bine, foarte bine, nu te supăra! Voiam să spun doar...

– Știu ce voiai să spui și nu sunt de acord. Nici tu n-ai fi dacă ai ști tot ce mi-a spus mama de când... mi-a căzut pe cap această afacere. Avea șaptesprezece ani când s-a căsătorit cu tata. Era la fel de inocentă ca Patience, dar fusese crescută altfel. Este tot ce mi-a putut povesti! Bunica Baverstock nu se gândea decât să facă din fiicele sale niște tinere fete desăvârșite, pentru ca ele să poată pretinde partide frumoase. Și în ce privește economia, Cosmo este singurul Cliffe pentru care cuvântul are un sens. Tata, care era mult mai în vârstă, și-a imaginat că se îndrăgostise de ea! Îndrăgostit! A fost orbit de frumusețea și de farmecul său, dar n-a fost mai îndrăgostit decât sunt eu de Cressida Stavely. Asta n-a durat mult

timp. Detesta tot ce o făcea pe mama atât de adorabilă. Era rece, egoist, impulsiv, o certa îndată ce, în felul său, ea voia să-i demonstreze puțină tandrețe. Nu era potrivit ca lady Denville să lase să se vadă că avea o inimă. Cum să te miri că s-a îndepărtat de el, că s-a lăsat dusă... n-are importanță. Nu înțelegi, dar eu da și-ți afirm că tata poartă răspunderea tuturor nebuniilor pe care le-a putut face mama.

– Calmează-te, îl sfătui Kit. Sunt de acord cu tine în privința răspunderii tatei. Dar, deși o ador pe mama, înțeleg că i s-a putut părea exasperantă unui bărbat de genul lui. Crezi că ar fi putut s-o învețe să aibă grijă de casă. Poate ai dreptate, dar mă îndoiesc. Haide, nu te înfuria. Toate astea nu mai au importanță acum. este prea târziu. Ceea ce trebuie să facem, este să găsim un mijloc de a-i împiedica prăbușirea. Știu că datorează bani la Egdebaston și la Child. Sunt și alți creditori?

– Da, mai mulți, inclusiv Ripple.

– Oricum, acesta n-o va urmări, observă Kit gânditor.

– Și care este diferența? replică Evelyn cu mânie. Crezi c-o voi lăsa pe mama să-i datoreze bani? Tu ai accepta să faci pe struțul?

– Nu, mărturisi Kit. Bineînțeles, trebuie plătit totul. Dar nu tot o dată. Este o sumă considerabilă, Evy!

– Aș! Aș putea-o plăti imediat dacă aș reuși să-l conving pe unchiul să ridice tutela.

– Știi bine că n-o va face. Nu va fi de acord cu planurile tale matrimoniale.

– Dar ar trebui să fie.

De la moartea tatei, m-a implorat să fiu rezonabil. Ar trebui să fie încântat de căsătoria mea cu o fată ca Patience.

– Dar vai! reluă Kit strâmbându-se, este extrem de fericit de căsătoria ta cu Cressy. Ai primit o scrisoare de la el în această dimineață. O vrei?

– Nu. Își imaginează că voi fi mai puțin flușturatic dacă mă voi căsători cu Cressy, în timp ce o iubesc pe Patience?

Kit îi aruncă o privire ironică.

– Ce-și va imagina, Evy, este că ești la fel de ușuratic și că în curând vei iubi iar o alta.

– Va vedea că greșește. Mărturisesc că am crezut că sunt îndrăgostit de vreo douăsprezece ori. La drept vorbind, când i-am cerut mâna lui Cressy, ajunsesem la concluzia că eram într-adevăr inconstant. De unde Clara și altele câteva. Și apoi, am întâlnit-o pe Patience și am înțeles că niciodată nu mai fusesem îndrăgostit. Nu este nici strălucitoare, nici vioaie, nici plină de haz sau de inteligență și cred că n-ai găsi-o la fel de frumoasă ca pe atâtea altele pe care le-aș putea numi. Dar am rămas mult timp lângă ea și ideea că m-aș putea plictisi în compania sa mi se părea atât de absurdă, atât de incredibilă.... Oh! Kester, nu pot să-ți explic!

– Ascultă, Evy, spuse Kit, nu trebuie să-mi explici. Înțeleg, dar chiar dacă n-aș înțelege, asta n-ar schimba nimic. Ce are importanță este modul în care va privi unchiul această căsătorie. Nu ne-am ascuns niciodată nimic și-ți pot spune că unchiul, ca și Askham, va dezaproba diferența de condiție socială.

– Dar la naiba, Kester, nu este fiica unui sălbatic sau a unui primitiv. De acord, familia sa nu este nobilă, dar este la fel de respectabilă ca a noastră. Familia Askham nu aparține înaltei societăți, dar se aseamănă. Și dacă ți-i imaginezi ca pe o familie de mici provinciali, te înșeli întru totul. Askham este un bărbat foarte cultivat, soția sa o femeie cu o inteligență superioară și Patience îmi este superioară. Cât despre averea sa, însuși unchiul a spus că n-are nici o importanță.

Kit, care înțelegea că fratele său își făcea iluzii asupra importanței hotărârilor lordului Brumby, îl întrebă fără înconjur:

– Are avere?

Evelyn roși.

– Deloc sau cel puțin practic deloc. Askham nu este bogat. Are din ce să trăiască în mod confortabil, atâta tot. Are o familie numeroasă și mi-a spus sincer că nu-i poate da Patiencei decât o zestre care mi se va părea derizorie. I-am răspuns la fel de sincer că nu eram în căutarea unei moștenitoare și că mă voi considera foarte fericit dacă mă voi putea căsători cu Patience cu sau fără zestre.

– Înțeleg. Dar dacă-ți imaginezi că-ți vei atinge scopul povestindu-i totul unchiului nostru, ți-ai pierdut mințile. Haide, știi bine că ideile sale referitoare la ce se potrivește nepotului său sunt la fel de elevate ca cele ale tatei și că este aproape la fel de încăpățânat ca el.

– Puțin îmi pasă de rangul meu! Dacă nu eram întru totul obligat să intru în posesia averii, m-aș preocupa foarte puțin de părerea unchiului. Dar din nefericire, este imposibil.

– M-am gândit la asta, spuse Kit. Tu n-ai datorii personale?

– Bineînțeles că nu, în ciuda neseriozității mele binecunoscute, bombăni Evelyn.

– Așadar, nu este vorba decât de datoriile mamei și mă gândesc...

Fu întrerupt de un brusc hohot de râs al fratelui său.

– Îmi place acel "decât" al tău, spuse acesta.

– .... și mă gândesc, reluă Kit, că cel mai bun mod de a ieși din încurcătură, este să le plătesc eu...

Urmă o clipă de tăcere, apoi Evelyn întrebă, stupefiat:

– Ai înnebunit? Doar aceste două pahare cu coniac te-au putut ameți astfel.

– Nici nebun, nici beat. Nu m-am gândit la asta până acum, și-mi închipui că nici tu. Am uitat de suma pe care am moștenit-o.

Își lăsă paharul și se întoarse spre canapea.

– Încă n-am putut pune lucrurile la punct cu oamenii legii, dar cred că titlurile trebuie să reprezinte aproximativ douăzeci de mii de lire. Și cum moștenirea nu comportă nici o condiție specială…

– Totul este perfect, nu-i așa? Mă întreb cum nu m-am gândit eu însumi la asta. Poate s-ar putea considera ca un dar de nuntă?

Kit zâmbi, dar adăugă:

– Nu fi prost, bătrâne! Dacă tu…

– Prost? Eu? Asta este culmea! exclamă Evelyn.

– Dumnezeule! Am același drept ca tine s-o salvez pe mama.

– În nici un caz, și o știi foarte bine. Tata ar fi trebuit s-o facă și în consecință, mie îmi revine asta. Nu, nu spune brașoave cui vrei, dar nu mie, fratele tău geamăn.

– Să spunem că va fi un împrumut. Această moștenire este absolut neașteptată. tata mi-a lăsat destul pentru cât am nevoie. La urma urmei, ai să-i poți plăti când vei avea treizeci de ani.

– Încetează să spui prostii, replică Evelyn. În tot cazul, nimic nu mă va face să accept. Dacă ar fi invers, tu ai accepta situația?

– Nu, nu cred, răspunse Kit.

– Știam că n-ai fi acceptat.

Evelyn se ridică.

– Trebuie să plec, altfel bătrâna. Pinny nu va închide ochii toată noaptea. Are intenția să mă ajute să mă dezbrac! Kester, mi-l poți împrumuta pe Challow mâine? Aș vrea să mă conducă la Brighton. Nu l-am întâlnit pe Silverdale și trebuie să-l văd. Este o gură blestemată și dacă descoperă adevărul în legătură cu broșa, toată Londra va afla.

– Așadar, nu l-ai văzut? Credeam că cel puțin această problemă este rezolvată.

– N-am putut. Era în vizită la Regent, pe care practic nu-l cunosc de altfel; n-am schimbat decât câteva cuvinte cu el, la audiența în care ne-a prezentat tata. N-aș fi crezut niciodată că va fi atât de greu ca numele meu să fie acceptat la Silverdale; de altfel, n-am reușit, cu atât mai mult cu cât portvizitul meu era gol. Îmi imaginez că la intrare m-au luat drept un impostor. În tot cazul, mi-au spus că Înălțimea Sa era plecat din țară. Nu știu dacă era adevărat, dar nu aveam ce discuta și i-am rugat, cu cel mai arogant aer al meu – dar nu la fel de arogant ca al lor – să-i aducă la cunoștință Înălțimii Sale că nu-mi pare rău că nu l-am găsit și că sper să am norocul de a-l întâlni peste opt zile, când se va întoarce la Brighton. Înțelegi, nu puteam rămâne la Brighton, pentru că voiam să mă duc s-o văd pe Clara înainte de a mă întoarce la Londra și eram cam grăbit. Apropo, Kester, trimite-mi-l pe Fimber mâine dimineață. Aș vrea să-mi aducă niște costume, tutunul meu de prizat și câteva cărți de vizită. Ar putea să mă ajute și să mă îmbrac.

– De acord, dar nu vei avea nevoie nici de cărți de vizită, nici de Challow. În primul rând, nu pot circula doi Denville, din care unul cu un braț în eșarfă. În plus, nu ești în stare de a călători. Voi merge în locul tău și-mi vei spune exact ce trebuie să-i povestesc lui Silverdale și cum trebuie să procedez pentru a răscumpăra broșa. Dacă trebuie făcut un cec, ești în măsură să-l scrii?

– N-are rost: se va face cu bani lichizi, pentru că se presupune că acționez în numele mamei.

Am un teanc de bancnote în geanta de noapte și Fimber ți le-ar putea aduce mâine. Kester, chiar vrei să te ocupi de asta? N-ar trebui să ți-o cer, dar este adevărat că Brighton este probabil înțesat de oameni care ne cunosc și-mi dau seama că este imposibil să mă aflu în două locuri în același timp și într-unul cu umărul rupt. Este genul de lucruri care se află

până la urmă. Și cred, adăugă el pe un ton gânditor, că vei ști mult mai bine decât mine cum să pătrunzi în rezidența regală.

– Face parte din meseria mea, recunoscu Kit. Ia loc în timp ce mă îmbrac și te voi conduce la Pinny ca să te culci. În același timp, îmi vei putea încredința pachetul de bancnote.

– Ar fi de preferat să te duci să te culci din nou, spuse Evelyn așezându-se pe brațul fotoliului. Pot să mă descurc foarte bine singur. Dar mărturisesc că aș prefera să mă ajuți mai degrabă tu decât Pinny, să mă dezbrac. De altfel, avem încă multe lucruri de discutat.

– Nu vom mai discuta nimic în această noapte, răspunse Kit aruncându-și halatul pe pat. Este prea târziu. Ești epuizat, Evy!

– Ba nu! Încă puțin slăbit, atâta tot. Și dacă aș trezi-o pe mama?

– În nici un caz. Ați vorbi până în zori. Îi voi spune cât mai curând posibil că te-ai întors și-mi închipui că va fi la Pinny cu cel puțin o oră înainte de micul dejun.

– Nu, nu, Kester. Mama nu iese din cameră decât la o oră după ce a dejunat.

– Nu când mătușa Emma locuiește la noi, răspunse Kit zâmbind, în timp ce-și îmbrăca pantalonii. Mătușa este o persoană matinală. Pinny ți-a spus că avem plăcerea extraordinară de a-i găzdui atât pe unchiul cât și pe vărul nostru?

– Mi-a spus că și Ripple face parte din ceată. Ce idee ai avut să-l inviți pe acest gras dizgrațios?

– A fost ideea mamei, nu a mea. Dar nu m-am opus. Nu este atât de lipsit de valoare cum credeam. Este singurul, în afară de Cressy, Fimber și Challow, desigur, care a descoperit cine eram! Ar trebui să-mi arăți cum deschizi tabacherea, Evy. M-am făcut ridicol făcând-o.

– Oh! ce rușine! exclamă Evelyn.

Își scoase tabachera din buzunar și o deschise.

– Iată cum se face, spuse el.

– Bravo, făcu Kit cu admirație. Și cu mâna stângă încă!

– Haide, bătrâne, asta nu se face niciodată cu mâna dreaptă! protestă scandalizat Evelyn.

Kit nu se putu stăpâni să nu râdă, înnodându-și un fular în jurul gâtului.

– De ce oare îl detești atât de mult pe acest bătrân cumsecade? îl întrebă. Știu că-l considerăm stânjenitor, dar nu este rău. Și trebuie să admiți că are un caracter frumos.

– O ridicularizează pe mama, răspunse Evelyn prost dispus.

– Nu foarte mult! Este cu burtă, de acord, dar toate ușile îi sunt deschise. Când știi asta și când te gândești la întinderea averii sale, care se pare că este uluitoare, este totuși extraordinar că mama a reușit să-l țină atașat de ea atâția ani, reluă Kit cu bună dispoziție. Îți mărturisesc că prefer să-l văd mai degrabă pe el lângă mama decât pe acei intriganți care frecventează Mount Street.

Capitolul 16

Până la urmă, lady Denville nu se duse la căpătâiul fiului său risipitor înainte de micul dejun. Kit o convinsese să-și schimbe părerea, apreciind că-l va trezi probabil dintr-un somn profund datorat oboselii și de asemenea calităților unei băuturi al cărui secret îl avea doica Pinner.

Kit se dusese la mama sa și o găsise îmbrăcată într-un vaporos capot. Impozanta domnișoară Rimpton o coafa în stil Titus. Făcu o reverență discretă, remarcându-i astfel fiului Denville dreptul de a asista la toaleta mamei sale, dar chipul sever exprima o clară dezaprobare. Dacă Înălțimea

Sa îl primea cu amabilitate și afecțiune pe pretinsul lord, n-o privea decât pe ea, dar domnișoara Rimpton considera că nimeni n-ar fi trebuit acceptat să ridice ochii asupra ei, atâta timp cât nu trecuse prin mâinile sale pricepute.

Spuse pe un ton sever: "O clipă, doamnă, vă rog!" și continuă să aranjeze agrafele în părul stăpânei sale cu o încetineală calculată, cu scopul evident de a-l pune pe Kit la locul său.

Reuși asta perfect, deoarece când o clipă mai târziu se retrase după ce o rugase pe Înălțimea Sa să binevoiască s-o sune când va avea nevoie de ea, el exclamă:

– Femeia asta mă terorizează, mamă!

– Da, este îngrozitoare, recunoscu lady Denville. Dar în felul său, este un geniu! Oare ce dorești, dragul meu? Să nu-mi anunți încă o dată o catastrofă!

– În nici un caz, răspunse ironic Kit. Nu ghicești?

– Nu, băiat rău! Cum vrei asta? Nu vrei să spui? Oh! Evelyn?

Kit încuviință și ea sări din fotoliu.

– Oh! mulțumesc, Dumnezeule! Unde este? Când a sosit?

– În această noapte, după ce toți ne culcasem deja. A deschis cu cheia lui Pinny. Voia să vină să te trezească, dar l-am împiedicat.

– Haide, Kit! Știi bine că aș fi fost foarte fericită să mă trezească.

– Da, mamă dragă, dar știam și că dacă o făcea, mi-ar fi trebuit ore întregi pentru a-l duce să se culce. Și asta voiam să evit, deoarece nu este încă bine. Oh! nimic ce trebuie să te alarmeze! A avut un accident de trăsură, și-a fracturat umărul și câteva coaste și ar fi avut și o comoție cerebrală destul de puternică.

– Oh! sărmanul, bietul de el! exclamă lady Denville. Unde este? Spune-mi imediat, Kit!

– Este la Pinny. L-am condus acolo în zori, pentru a-l ajuta să se dezbrace și-ți jur că este plină de atenții față de el.

– Da, da, desigur, dar trebuie să merg imediat să-l văd. O sun pe Rimpton, dragule. Mă vei scuza pe lângă mătușa ta... spune-i că mă doare capul și sunt încă în pat. Ah! da și prepelițele! Dawlish le-a comandat la Brighton, pentru că Bonamy le adoră, dar îi plac și lui Evelyn și poate ar dori să mănânce, chiar dacă nimic altceva nu-l tentează.

Așa că, spune-i lui Dawlish să pună două și niște sparanghel într-un coș și...

Kit întrerupse acest val de cuvinte făcând-o să observe că sosirea lui Evelyn trebuia să rămână secretă; că a da asemenea instrucțiuni ar duce inevitabil la descoperirea secretului; că să-l facă pe Dawlish să creadă că prepelițele și sparanghelul erau destinate doamnei Pinner n-ar rezolva nimic și că aceasta din urmă îi dăduse ordin să nu-l trezească pe Evelyn sub nici un pretext.

– Haide, ia loc mamă, îți voi povesti ce i s-a întâmplat. Vei putea rămâne mai mult timp cu el dacă te vei duce să-l vezi după prânz. Îi vei povesti mătușii că trebuie să-i faci o vizită lui Pinny, care nu se simte bine și nimeni nu se va mira. De altfel, cum îl cunosc, Evelyn nu va vrea să primească pe nimeni înainte să se bărbierească. I l-am trimis pe Fimber, acum o oră, cu lucrurile sale și între Pinny și Fimber pentru a-l răsfăța și bombăni, poți să fii sigură că va fi bine îngrijit.

– Va avea nevoie de mine să-l apăr, explică lady Denville râzând.

Oricum, se răzgândi și Kit îi prezentă o versiune îndulcită a aventurilor fratelui său, cum îi ceruse acesta.

Încrederea sa era bine plasată. În calitate de diplomat, domnul Fancot omise orice referire la Tunbridge Wells. Trecu abil peste împrejurările care-l făcuseră pe fratele său să scape de credinciosul său servitor. Lady Denville nu se gândi nici o clipă să se întrebe de ce alesese Evelyn să facă un asemenea înconjur pentru a se întoarce la Londra, în loc s-o ia pur și simplu pe drumul mare, atât de animată fu povestirea lui Kit asupra împrejurărilor accidentului. Reuși s-o distragă de la asta.

Doar când Înălțimea Sa fu adusă în cel mai înalt grad de recunoștință față de doamna Askham, pentru îngrijirile pe care i le acordase lui Evelyn, Kit se aventură să facă aluzie la domnișoara Patience.

Lady Denville se gândise chiar o clipă să pună să fie condusă imediat la Woodland House.

– Cum m-aș putea vreodată să mă achit față de ea și cum aș putea să aștept pentru a merge să-i mulțumesc? întrebă, cu lacrimi în ochi. Oh! trebuie să fie cel mai frumos suflet care există pe lume! Fără ea, Evelyn ar fi putut să moară!

În timp ce-i împărtășea aceste păreri puțin exagerate, Kit nu rată s-o încurajeze și strecură câteva cuvinte destinate s-o facă pe mama sa să înțeleagă că va găsi în domnul Askham un bărbat cultivat și de familie respectabilă. Înălțimea Sa răspunse că era sigură că amândoi erau niște persoane excepționale.

Nu fu deloc surprinsă să afle că Evelyn uitase să se asigure că avea tot ce-i trebuie în portvizit. "Este genul de ghinion care ți se întâmplă în cele mai nepotrivite clipe", se mulțumi să remarce. Nu se miră mai mult când i se spusese Evelyn și nu Denville.

– Știi bine, dragul meu, că mulți oameni îi spun astfel. Cred că asta ține de caracterul său. Nu este ca tatăl tău, căruia nimeni n-ar fi îndrăznit vreodată să-i spună William. Oh! Kit, măcar dacă familia Askham ar fi putut să afle că era un Denville! Ne-ar fi trimis un mesaj și n-ar mai fi trebuit să te dai drept el. Nimeni n-ar fi putut pretinde ca Evelyn să asiste la o cină, când era în stare de inconștiență. Dumnezeule! Kit, am crezut că fac bine, dar uite unde am ajuns! În zadar încerc să mă conving, nu sunt sigură că până la urmă Cressy nu va remarca faptul că există o diferență între voi doi. Chiar dacă aș găsi un mijloc de a explica de ce trebuie pe neașteptate să poarte brațul în eșarfă. Așa că, în loc să-l salvez, probabil l-am pierdut.

Făcându-și curaj, domnul Fancot declară:

– Nu, mamă.

Tocmai voiam să-ți spun că Evelyn nu mai dorește s-o ia de soție pe Cressy. De fapt...

Mama sa îl întrerupse și-l întrebă cu o voce plină de teamă:

– Cine este?

– Este domnișoara Askham, mamă. Evelyn s-a îndrăgostit nebunește și pe ea vrea s-o ia de soție. Îi las lui grija de a-ți vorbi despre ea, dar se pare că... este o fată ireproșabilă.

– Oh! nu, Kit! exclamă lady Denville pe un ton rugător. Nu acum, când i-a cerut deja mâna lui Cressy. Dragul meu, să nu-ți închipui că vreau să-i reproșez ceva. Nimeni nu știe mai bine decât mine că este imposibil să găsesc cel mai mic defect unuia dintre voi. I-am deplâns deseori pe părinții care n-au avut norocul să aibă copii ca voi. Dar este păcat că Evelyn se îndrăgostește atât de des – și întotdeauna de fete imposibile.

– Da, mamă, recunoscu Kit, privind-o cu un zâmbet afectuos. Dar nu uita că nu există fată demnă de noi!

– Spui prostii, spuse Înălțimea Sa cu multă demnitate.

Domnul Fancot începu să râdă.

– Cum poți spune așa ceva? Serios, mamă, chiar am impresia că de data aceasta este ceva complet diferit de precedentele aventuri ale lui Evlyn. Cred că într-adevăr o iubește și vei avea aceeași impresie când îl vei auzi vorbind despre ea. După câte mi-a spus, domnișoara Askham este diferită de flirturile sale din trecut și mi se pare lipsită de toate calitățile pe care le aprecia el atât de mult până acum. Mi-a spus că nu este nici strălucitoare, nici nostimă, dar că doar ideea de a se putea plictisi vreodată cu ea i se pare absurdă. Gusturile mele personale sunt diferite, dar ascultându-l pe Evelyn, mi-a trecut prin minte că domnișoara Askham ar putea fi exact ce i s-ar potrivi. Nu voi spune mai mult despre asta. Vei

judeca tu însăți. Din punct de vedere monden, este altceva. Nu va fi o căsătorie echilibrată, deși mi s-a părut că înțeleg că Evelyn nu va roși nici din cauza domnișoarei Askham, nici a familiei sale. Nu sunt niște personalități, nici oameni bogați, dar par întru totul amabili.

Lady Denville îl ascultase cu atenție. Cu un aer sceptic, întrebă:

– Crezi că știau cine era Evelyn și.... și au vrut să-l acapareze?

– Nu, mamă. Mărturisesc că m-am gândit și eu la asta la început, dar în acest caz au avut o manieră foarte ciudată de a conduce afacerea. Doamna Askham nu și-a lăsat niciodată fiica singură cu Evelyn, din clipa în care acesta și-a revenit. Și se pare că domnul Askham nu este mai binevoitor acestei căsătorii decât va fi unchiul Henry. Evelyn i-a explicat totul. Și dacă nu i-a interzis să-i treacă pragul, i-a interzis s-o curteze pe domnișoara Askham cât timp afacerile sale vor fi atât de încurcate.

– Ah! asta mă face să am o foarte bună părere despre el, spuse grăbită Înălțimea Sa. Nu mi-ar plăcea ca Evelyn să ia de soție pe cineva de rang foarte modest, dar puțin îmi pasă de ce se va spune! Cât despre unchiul tău Henry, nu este treaba lui și-i voi spune de altfel, dacă va avea impertinența să facă obiecții la o căsătorie care are aprobarea mea. Singurul lucru...

Se întrerupse și ezită o clipă încruntată. Apoi îndreptă spre Kit o privire întrebătoare și spuse cu prudență:

– Dragul meu și dacă te-ai căsători tu cu Cressy? Când mă gândesc la situația neplăcută în care se află biata fată, nu mă pot împiedica să cred că ar trebui să-l ia de soț pe unul dintre voi doi.

Adăugă repede, în timp ce Kit izbucnea într-un râs irezistibil:

– Bineînțeles, nu vreau să te influențez. Dar mi-am spus de mai multe ori că-mi păreți întru totul potriviți.

– Și noi ne-am spus același lucru, mamă, replică domnul Fancot.

O vreau pe Cressy de soție și cum și ea dorește asta, tocmai veneam să-ți spun.

– Așadar, Cressy știe? Oh! Reaua, nu mi-a spus! exclamă lady Denville, foarte bucuroasă. Este tânăra fată pe care aș fi ales-o pentru tine, dacă n-aș fi ales-o deja pentru Evelyn. Slavă Domnului, nu este prea târziu. Știam că va interveni ceva pentru a aranja totul. Oh! dragul meu Kit, sper atât de mult că vei fi fericit.

Kit îi mulțumi, dar își permise să facă observația că felicitările erau puțin premature. Erau încă multe dificultăți de rezolvat. Lady Denville fu de acord. Dar, cu o bună dispoziție de neclintit, declară:

– Sunt doar dificultăți minore. Evident, vom fi obligați să-i spunem adevărul ladyei Stavely și nu sunt deloc șanse să-l primească bine. Am putea să nu-i spunem nimic, dar cred că ar fi o greșeală.

– Și eu cred la fel, mamă, răspunse Kit.

– Știam că vei fi de părerea mea. Pentru că, dacă Evelyn a hotărât s-o ia de soție pe domnișoara Askham, lady Stavely va fi nebună de furie să afle asta din ziare, în timp ce în mintea ei, el este încă logodnicul lui Cressy. Și evident, poate Stovely nu va fi foarte mulțumit, dar contez pe îngrozitoarea Albinia Gillfoot pentru a-l face să-și dea consimțământul la căsătoria voastră.

– Da, mamă, este foarte posibil. Dar ne rămâne un obstacol și mai greu de trecut, murmură Kit. Când spui că pe unchiul Henry nu-l privește căsătoria lui Evelyn, oare nu uiți împrejurările care l-au făcut să-i ceară mâna lui Cressy?

Lady Denville îl privi consternată și păru o clipă descumpănită. Dar înainte de a avea Kit timp să-i ia mâna pentru a o consola, își revenise. Strânse mâna întinsă și spuse cu un zâmbet curajos:

– Faci iar aluzie la datoriile mele?

Dar, dragul meu, nici unul din voi doi n-ar trebui să le acorde nici măcar o clipă de gândire. Cum aș putea fi atât de îngrozitoare pentru a pune ceva atât de comun în balanță cu fericirea fiilor mei? De altfel, sunt ani de zile de când am datorii și m-am obișnuit perfect cu ele. Mă voi descurca. Bineînțeles că mă voi descurca! De altfel, întotdeauna m-am descurcat când totul părea pierdut. Lăsă mâna lui Kit.

– Gata! Acum că am aranjat asta, trebuie să pleci pentru că probabil este deja ora zece și nu sunt încă îmbrăcată.

Domnul Fancot, care nu era omul să piardă vremea în discuții inutile, renunță să-i amintească mamei sale importanța datoriilor și necesitatea de a fi plătite cât mai repede. Sărutând-o cu afecțiune, o lăsă apoi îngrijirilor domnișoarei Rimpton.

Găsi pe familia Cliffe și pe Cressy adunați în sala pentru micul dejun. Avu ocazia să-și desfășoare tot talentul său de diplomat. Nimeni, nici măcar Cressy nu putu bănui că, în timp ce lua parte cu amabilitate la conversația generală prefăcându-se că-l interesează, mintea îi era în altă parte. Două probleme îl preocupau, dintre care cea mai urgentă era să găsească un mijloc de a se face primit de lordul Silverdale. La asta avea o soluție. Dar cealaltă problemă părea de nerezolvat.

Lady Denville nu întârzie să li se alăture, spuse bună ziua la toată lumea, își exprimă într-o manieră fermecătoare și atentă speranța că draga ei cumnată dormise bine și adăugă, luând loc la masă:

– Dragă Cressy, tu și cu mine va trebui să avem o mică discuție în această după-amiază.

Cum privirea strălucitoare care-i însoți cuvintele era la fel de elocventă, pe cât de malițioasă, Kit se grăbi să intervină pentru a întreba, cu cordialitatea unei gazde preocupată să organizeze cât mai bine timpul liber al invitaților, ce doreau să facă în acea dimineață.

Astfel, distrase atenția. Dar răspunsurile pe care le primi ar fi trebuit să-l decepționeze dacă era cu adevărat preocupat să distreze pe toată lumea. Totuși, cum dorința sa adevărată era să-și rezerve o întrevedere particulară cu Cressy, fu dimpotrivă foarte mulțumit. Vărul său bombăni că nu știa, Cosmo, care se mulțumea perfect cu rutina unei zile obișnuite la țară, declară că va scrie niște scrisori și va citi în așteptarea corespondenței, Cressy, căreia îi venea să râdă, păstră ochii plecați și nu spuse nimic. Cât despre doamna Cliffe, care își observa fiul cu îngrijorare, decretă că Ambrose putea spune ce voia, dar era convinsă că i se forma un furuncul la gât.

Toate privirile se îndreptară involuntar spre Ambrose care roși, își fulgeră mama cu privirea și spuse pe un ton iritat că n-avea nimic. Adăugă că-l durea capul.

– Bietul meu băiat, se înduioșă lady Denville. Cred că dacă te vei duce să te plimbi, îți va trece repede.

– Anabel, trebuie să te rog să nu-l încurajezi pe Ambrose să facă imprudențe, interveni doamna Cliffe. Suflă vântul și sunt sigură că este un vânt din est, pentru că am niște reacții nervoase pe care nu le sufăr decât la vântul din est. Ar fi foarte primejdios pentru Ambrose să scoată nasul afară, atâta timp cât nu se simte complet bine. Cu constituția sa fragilă, ar putea contracta o boală care să-l facă să cadă la pat cincisprezece zile.

– Serios? se miră lady Denville, privindu-și nepotul cu interesul respectuos pe care-l arăți unui fenomen. Bietul băiat! Cât trebuie să fie de neplăcut să fii nevoit să rămâi închis când suflă vântul din est. Se întâmplă atât de des.

– Haide, haide, să nu facem din țânțar armăsar! interveni Cosmo cu răutate. Nu neg că are o constituție bolnăvicioasă, dar....

– Ei bine, Cosmo, exclamă sora sa, cum poți să spui asemenea lucruri! Sunt sigură că nu este bolnav. Chiar dacă îl doare puțin capul.

Îi adresă lui Ambrose un zâmbet încurajator, fără să-și dea câtuși de puțin seama că tocmai îi ofensase pe cei trei Cliffe: Ambrose, care, deși nu-i plăcea că se remarcase că avea un furuncul la gât, era totuși mândru de durerile sale de cap, datorită cărora era deseori obiectul unor atenții speciale; Cosmo, pentru că de ani de zile acceptase părerea soției sale după care Ambrose avea o constituție fragilă, ceea ce explica trista sa lipsă de energie; în sfârșit, Emma, care considera ca pe o insultă că se putea insinua că singurul său fiu nu avea o sănătate delicată.

– Trebuie să mărturisesc, spuse Cosmo, că Ambrose n-a fost niciodată atât de robust ca verii săi.

– Sora ta nu poate înțelege ce este o constituție delicată, dragul meu, remarcă Emma. Cred că gemenii n-au fost bolnavi niciodată în viața lor.

– Într-adevăr, cred asta, spuse cu mândrie lady Denville. Întotdeauna au fost extraordinar de energici.

Desigur, au avut ca toată lumea rujeolă și tuse convulsivă, dar nu-mi amintesc să fi fost cu adevărat bolnavi. Îmi amintesc chiar că atunci când au avut tuse convulsivă, unul dintre ei... tu ai fost dragul meu? s-a cățărat pe un coș pentru a lua un cuib de sturz.

– Nu, era Kit, declară domnul Fancot.

– Este adevărat, spuse mama sa făcându-i cu ochiul.

– Dar este teribil! exclamă Emma.

– Nu-i așa? A coborât de acolo transformat în negru și a făcut să cadă atâta funingine, încât s-a acoperit toată casa. N-am râs niciodată atât de mult!

– Ai râs? exclamă Emma. Ai râs când unul dintre copiii tăi putea să-și rupă gâtul?

– Oh! nu să-și rupă gâtul, dar și-ar fi putut fractura un picior sau să rămână înțepenit în coș. Îmi amintesc că ne-am întrebat cum ne-am fi putut organiza în acel caz, pentru a-l scoate de acolo. Ce pierdere de timp era să-ți faci griji referitor la gemeni! Cădeau neîncetat din copaci, în lac sau de pe ponei și nu li se întâmpla niciodată nimic grav, încheie senin lady Denville.

O asemenea inconștiență o făcu să se înfioare pe doamna Cliffe, în timp ce Ambrose, presupunând greșit că vorbele ladyei Denville erau îndreptate împotriva lui și a indolenței sale, se închise într-o îmbufnare ostentativă.

Terminându-și micul dejun, compus din ceai și o tartină cu unt, lady Denville se ridică de la masă, scuzându-se:

– Trebuie să vă părăsesc. Doica Pinner nu se simte foarte bine și n-ar fi drăguț din partea mea să nu mă duc s-o văd și să-i duc ceva de mâncare.

– Fructe, de exemplu, spuse Kit în grabă.

Ea râse ușor și nu se putu stăpâni să spună cu politețe:

– Da, dragul meu, nu prepelițe!

– Prepelițe! exclamă Cosmo, profund șocat. Prepelițe pentru bătrâna doică, Anabel?

– Nu, Evelyn crede că aș face mai bine să-i duc fructe.

– Aș fi crezut că puțin griș și o supă de legume s-ar fi potrivit mai bine, spuse Emma.

Asta stimulă verva incorigibilei sale cumnate.

– Oh nu! în nici un caz! mai ales grișul pe care-l detestă! Dragă Emma, este foarte puțin politicos din partea mea să plec. Dar sunt sigură că mă înțelegi.

Îi adresă un zâmbet fermecător fiului său nerăbdător.

– Dragul meu, ți-i încredințez pe invitați.

Oh! și poate o sticlă de porto? Este mult mai reconfortant decât o supă, nu crezi? Ei bine, accepți?

– Nu-ți face griji, mamă, o întrerupse Kit deschizându-i ușa. Voi supraveghea totul.

– Desigur, spuse lady Denville, deloc impresionată de privirea furioasă pe care i-o aruncă. Am încredere în tine.

– Mă întreb uneori, spuse Cosmo pe un ton dezaprobator, dacă mama ta nu și-a pierdut mințile.

Fanteziile mamei sale îl scoteau uneori din sărite pe domnul Fancot, dar critica cea mai mică la adresa ei îl înfuria.

– Adevărat, domnule? răspunse el cu o amabilitate studiată. Ei bine! sunt foarte fericit să vă pot liniști.

Inteligența domnului Cliffe nu era excepțională, dar ar fi trebuit să fie un prostănac pentru a nu înțelege iritarea pe care o ascundea zâmbetul amabil al lui Kit. Roșind puțin, spuse:

– Îmi închipui totuși că am dreptul, fără să fiu incorect, să fac niște critici asupra comportamentului surorii mele?

– Adevărat, domnule? răspunse Kit din ce în ce mai amabil.

Domnul Cliffe se ridică și se îndreptă spre ușă cu demnitate, făcând să se observe că nu dădea importanță cuvintelor obraznice ale nepotului său care, ca atâția alți tineri prețioși, era gata să se înfurie imediat. Se retrase în liniște.

Conștient de acuzația îndreptată împotriva lui, Kit își îndreptă atenția asupra mătușii și o întrebă cu respect ce ar putea-o distra. Aceasta răspunse cu un aer ofensat că-și va petrece ziua punând felii de lămâie pe fruntea fiului său, dându-i pastile și, dacă durerea de cap persista, aplicându-i cataplasme pe picioare. Kit ascultă cu gravitate acest trist program și, cu o solicitudine care puse la grea încercare seriozitatea

domnișoarei Stavely și-i aduse privirea furioasă a lui Ambrose, lăsă să se înțeleagă că uneori, un abces la cap putea avea efecte benefice. Considerând, după toate aparențele, că-și făcuse datoria, îi propuse domnișoarei Stavely o plimbare prin mica pădure. Evitând cu prudență să-l privească, domnișoara Stavely declară cu multă rezervă că ar fi foarte plăcut. Îi dovedi că era demnă să devină soția unui ambasador, stăpânindu-și dorința de a râde până când ieșiră din casă. Atunci o făcură din toată inima.

Domnul Fancot fu primul care-și regăsi seriozitatea.

– Totul este bine și frumos, Cressy, dar situația în care ne aflăm îți jur că nu este de râs! Ai ghicit fără îndoială că nesuferitul meu frate geamăn a reapărut.

– Oh da! răspunse Cressy. Încă din clipa în care nașa ți-a spus cu acea privire ironică: "Fără prepelițe!"

Domnul Fancot zâmbi, dar declară că nu reușea să înțeleagă cum nimeni nu fusese încă tentat s-o ucidă pe draga lui mamă. Domnișoara Stavely îi reproșă că spunea asemenea vorbe, dar redeveni serioasă când el îi povesti aventurile lui Evelyn. Totuși, râse din nou aflând cât fusese de ușurat nobilul său curtezan să afle că era liber de obligații. Înțelese foarte repede dificultățile pe care le-ar produce intrarea în scenă a unei noi logodnice, care cu siguranță nu-i va plăcea dificilului unchi Henry.

– Oh, Dumnezeule! spuse dezolată. Ce păcat! Oare ce se poate face?

– N-am nici cea mai mică idee. Încearcă să te gândești puțin, draga mea. În ce mă privește, înainte de orice trebuie să mă duc să recuperez broșa aceea blestemată.

– Da, este de importanță capitală. Nu-l cunosc personal pe lordul Silverdale, dar din câte am auzit spunându-se, fratele tău are dreptate. Este.... teribil de răutăcios. Tata mi-a spus într-o zi că este invitat

pretutindeni la cină pentru a-l auzi povestind ultimele scandaluri. Și dacă Regentul l-a invitat.... Kit, ai găsit un mijloc de a fi primit?

– Nu, spuse Kit bine dispus. Dar cred că știu pe cineva care m-ar putea ajuta.

– Sir Bonamy? exclamă Cressy, după ce se gândi o clipă.

– Foarte exact, răspunse Kit.

Adăugă cu mândrie:

– Nu degeaba sunt fiul mamei mele. Am și eu uneori idei bune.

Capitolul 17

Prânzul, compus din carne rece, prăjituri, jeleu și fructe, era servit întotdeauna în sufrageria mică. Kit ar fi dorit să-l aștepte pe sir Bonamy până va ieși din cameră, în speranța de a schimba câteva cuvinte cu el, înainte să se afle printre ceilalți invitați. Dar timpul trecu atât de repede, încât când orologiul de la grajd sună miezul zilei, nici domnul Fancot, nici domnișoara Stavely nu putură crede că se plimbau de mai mult de o oră. Se grăbiră să se întoarcă și găsiră toată lumea gata să prânzească, excepție făcând bătrâna doamnă. Deși, mai târziu, în particular, domnul și doamna Cliffe căzură de acord considerând că tinerele fete moderne se bucurau de o libertate care n-ar fi fost acceptată pe vremea lor, nimeni nu făcu nici un comentariu asupra sosirii târzii a celor doi tineri. Lady Denville le făcu chiar favoarea să le zâmbească.

Ambrose se lăsase convins de mama sa și mâncă puțin pentru a-și reface forțele. Bătrâna doamnă își trimisese camerista să anunțe că nu va apărea decât mai târziu în timpul zilei.

– Nimic îngrijorător, îi spuse lady Denville lui Cressy.

Camerista spune că n-a dormit bine și se simte puțin obosită.

– Nu mă miră, spuse Bonamy, aranjându-și monoclul pentru a examina mai bine un pui crocant. S-a prefăcut prea mult aseară.

Își privi gazda și scutură din cap cu un aer de reproș tandru.

– N-ar fi trebuit s-o inviți pe Maria Dersingham, frumoasa mea prietenă.

– Îmi pare rău, Cressy.

Dar Cressy, cu un antren pe care doamna Cliffe îl considera surprinzător din partea unei "fetițe", o asigură pe lady Denville că, deși se agitase aflându-se în prezența fostei sale prietene vechi, devenită dușmancă, și asta poate o enervase puțin, bunica fusese încântată de seară.

– Este exact, aprobă sir Bonamy. Notați că rezultatul luptei a rămas incert până în clipa în care au ajuns să vorbească de urechi de vițel. Ce memorie are bunica dumitale, dragă domnișoară Stavely. În acea clipă, a triumfat.

Un râs puternic îi scutură corpul mare.

– I-a spus brutal Mariei Dersingham câteva adevăruri care au lăsat-o complet descumpănită. Apropo, draga mea, sosul italienesc care s-a servit atunci era extraordinar.

Lady Denville se făcu interpreta restului societății, întrebând:

– Da, dar care este povestea urechilor de vițel, Bonamy?

– Nu, nu, replică el încă râzând. Nu sunt bărbatul care să umble cu vorbe și nu voi spune nimic. Mi-ar plăcea puțin pateu, Denville și o bucățică de jambon.

Interpretându-i dorința în sens larg, Kit îi servi o bucată bună de pateu însoțită de șase felii de jambon. Doamna Cliffe, care nu încetase să se mire de apetitul său, o privi stupefiată pe cumnata sa spunându-i cu

sinceritate lui sir Bonamy că, niște fructe și un biscuit – dacă murea într-adevăr de foame – ar fi trebuit să-i ajungă la acea oră. Adăugă că ea însăși trecea deseori peste prânz.

– Da, da, dar tu n-ai de hrănit un trup atât de important ca al meu, remarcă sir Bonamy, pălind doar la ideea unei asemenea privări.

– Dar dacă n-ai mânca atât de mult, n-ai avea de hrănit un trup atât de important, observă Înălțimea Sa.

Fratele său, care nu aprecia acel schimb de cuvinte, îi aruncă o privire de gheață și schimbă subiectul conversației întrebându-și sora cum a găsit-o pe doica Pinner.

– Nimic infecțios, sper? adăugă el.

– Oh! nu, nu se simte foarte bine, atâta tot, răspunse lady Denville.

– Infecțios! exclamă doamna Cliffe. Draga mea soră, cum poți fi atât de sigură că nu are nimic? Ce imprudent din partea ta să te duci s-o vezi. N-ar fi trebuit.

– Haide, Emma, sunt niște simple colici! Temerile doamnei Cliffe părură să se risipească, dar Kit observă brusc, nu fără îngrijorare, că mama sa deveni gânditoare. Tremura în sinea sa, deoarece după expresia sa, înțelesese că pregătea una dintre trăsnăile sale. Încercă să-i prindă privirea, dar ea se întoarse spre Cressy, care terminase de mâncat și aștepta cu răbdare cu mâinile așezate pe genunchi.

– Draga mea copilă, fără îndoială dorești să te alături bunicii tale. Fără protocol, du-te imediat. Transmite-i prietenia mea și spune-i că sper s-o văd curând. Apoi vino să mă găsești în budoarul meu, dacă lady Stavely n-are cumva nevoie de tine, bineînțeles.

Așteptă să iasă Cressy, pentru a i se adresa lui Kit.

– Dragul meu, întrebându-mă dacă indispoziția lui Pinny era de natură infecțioasă, unchiul tău mi-a amintit ceva ce cred că trebuie să-ți

spun... ca și lui Ambrose, poate. Nu voiam să vorbesc în fața lui Cressy, nu pentru că mă tem s-o sperii, are prea mult bun-simț pentru asta, dar n-aș vrea să riște s-o agite pe lady Stavely. Fără îndoială, toate astea nu sunt decât zvonuri, dar aș vrea ca și unul și celălalt să evitați să mergeți acum în sat. Deși, dacă ar exista cu adevărat o epidemie, este foarte sigur că unul dintre servitori se va îmbolnăvi și va contamima toată casa. Totuși...

Doamna Cliffe o întrerupse, cu vocea neliniștită.

– Ce boală? Pentru Dumnezeu, Anabel, spune-mi imediat.

– Nu-i nimic, Emma, replică Înălțimea Sa râzând. Sunt cancanuri de-ale lui Pinny. Pentru că unul sau doi săteni se plâng că-i doare-n gât, este convinsă că au scarlatină. Ce prostie!

– Scarlatină!

– Oh! draga mea Emma, chiar nu este cazul să te agiți, spuse lady Denville cu cea mai mare seriozitate. De fiecare dată când cineva are o rinită, Pinny își imaginează că respectivul va muri. Într-o zi, a pretins chiar că în sat exista tifos... De altfel, dacă mă gândesc acum, avea dreptate. Dar asta este altceva și nu este cazul să te îngrijorezi.

Spusese destul. Albă ca varul de emoție, pe deplin îngrozită, doamna Cliffe declară că nimic n-o va face să mai rămână o oră în plus într-o regiune atât de contaminată. Anabel o va putea considera temătoare și puțin politicoasă, dar trebuia să înțeleagă că necesitatea de a-și pune la adăpost de pericol singurul fiu, trebuia să treacă înaintea oricărei considerații.

Spre profunda admirație a lui Kit, lady Denville se mulțumi să-și roage cumnata să nu plece, fără însă s-o liniștească. Când Anabel făcu apel la Cosmo, acesta se arătă ezitant. Iar Ambrose, pe care părinții îl târâseră la Ravenhurst împotriva voinței sale, și care și-ar fi dorit să fie în altă parte

încă din clipa în care sosiseră aici, profită de prima ocazie să vină în ajutorul mamei sale; nu găsea aerul de la Ravenhurst foarte sănătos; nu voise să spună până acum, dar de mai multe zile nu se simțea foarte bine. Lăsă să se înțeleagă că un sejur de câteva săptămâni la Brighton i-ar fi cu siguranță mai prielnic. Această sugestie primi aprobarea mamei sale, dar se lovi de un veto categoric din partea lui Cosmo, îngrozit doar la ideea unui sejur într-o stațiune atât de scumpă. În cele din urmă, după o discuție aprinsă, se hotărâră să meargă la Worthing, unde, din câte îi spusese bătrâna doamnă, erau multe pensiuni de familie excelente, care asigură un confort extraordinar, la prețuri foarte rezonabile.

Dacă ar fi putut, Cosmo ar fi preferat să se întoarcă direct acasă, cu ai săi. Dar era imposibil. Își împrumutase cu amabilitate casa, pentru vară, unui văr îndepărtat, fără bani și împovărat de familie. Acesta fusese foarte mulțumit să accepte oferta în schimbul căreia trebuia să plătească doar salariile servitorilor lui Cosmo.

Acesta din urmă acceptă împotriva voinței sale, să plece chiar în acea zi la Worthing. Pentru a-l aduce aici, sensibila sa soție trebui să-i spună că putea rămâne la Ravenhurst dacă-i făcea plăcere, cu riscul să se îmbolnăvească de scarlatină, dar că ea nu va consimți niciodată să-și expună unicul fiu unui asemenea pericol.

Nu se putea aștepta ca domnul Ambrose Cliffe, care ofta după plăcerile din Brighton, să fie entuziasmat la ideea de a-și petrece lunile de vară într-o mică stațiune frecventată mai ales de persoane în vârstă, care căutau liniștea. Dar cum nu sperase vreodată cu adevărat să-și convingă tatăl să meargă la Brighton, și știa că Woorthing nu era prea departe, nu făcu obiecții.

În tot timpul discuției, punctată cu rugăminți pe cât de fermecătoare, pe atât de false ale ladyei Denville, care pretindea să obțină ca familia

Cliffe să nu plece de la Ravenhurst în ciuda zvonurilor, sir Bonamy continua cu cea mai mare indiferență să onoreze diferitele feluri de mâncare așezate pe masă. Doar când doamna Cliffe, ridicându-se să facă pregătirile de plecare, îi spuse adio, el părăsi fotoliul și se prefăcu că arată interes pentru neliniștitoarea poveste inventată de gazda sa. Aceasta, sub pretextul de a merge s-o ajute pe draga Emma să facă valiza, îi antrenă pe cei trei Cliffe afară din încăpere. Dar se întoarse imediat, pretinzând că-și uitase mica poșetă, pentru a-i mărturisi în mare grabă fiului său, ca și bărbatului curtenitor, că totul nu era decât o invenție a ei, dar că simțea că trebuie să-i îndepărteze cu orice preț pe cei din familia Cliffe.

– Desigur, frumoasa mea. Știam că pregătești una din farsele tale, spuse Bonamy afectuos. Aș fi pariat că nu vei putea suporta prezența fratelui tău mai mult de o săptămână. Ți-am spus că este plictisitor la culme.

– Da, este adevărat. Dar nu asta este. L-am invitat pentru că am crezut că va ușura lucrurile pentru Kit, dar acum, când s-a întors Evelyn, dimpotrivă, le complică. N-am timp să-ți explic de ce, dar se va ocupa Kit de asta.

Fugi în urma doamnei Cliffe și sir Bonamy, lăsându-se să cadă din nou în fotoliu, trase spre el o cupă cu piersici și nectarine, pe care-l trie cu grijă, înainte de a-l informa pe Kit că n-avea nici o nevoie de explicații.

– Prefer să te abții băiete, nu vreau să știu absolut nimic, declară el, palpând cu delicatețe o piersică.

– De acord, spuse Kit. Dar mi-ar plăcea să am o discuție cu dumneavoastră. Vă cred în măsură să mă ajutați.

Sir Bonamy îi aruncă o privire suspicioasă.

– Nu cred, nu cred deloc, cel puțin dacă se referă la acea afacere ciudată pe care sunteți pe cale s-o uneltiți.

– N-are absolut nici o legătură, ripostă Kit pe un ton liniștitor. Este pur și simplu vorba de o problemă de protocol în legătură cu care sunt sigur că mă puteți îndruma.

– Oh! dacă nu este decât asta, răspunse sir Bonamy, vizibil ușurat, sunt foarte fericit să-ți fac un serviciu, băiete.

Luă cuțitul de fructe, adăugând cu o modestie dezarmantă:

– Nu puteai bate la o ușă mai bună.

– Evident, fu de acord Kit. Este o problemă mică, dar nu știu cum s-o rezolv. Dacă ați fi în locul meu, domnule, sau mai degrabă în cel al fratelui meu și ar trebui să faceți o vizită cuiva care locuiește la "Pavilion", cum ați proceda?

Sir Bonamy încetă să-și curețe piersica și ridică ochii spre Kit.

– Cine? îl întrebă.

– Unui oaspete al Regentului.

– M-aș abține, spuse sir Bonamy revenind la piersica sa. Evită să te amesteci în acel grup. De altfel, este foarte închis și sunt singurul din grupul Regentului care-l cunosc pe Denville; cu ce scop ar merge să-l caute pe un altul?

– Este vorba despre o mică problemă pe care aș vrea s-o rezolv în locul său.

– Dacă nu-i vorba decât de asta, te sfătuiesc să aștepți ca el să plece de la "Pavilion", spuse sir Bonamy, tăindu-și o nouă piersică.

– Din nefericire, problema este destul de urgentă, domnule.

– Ah! Adevărat? Oare fratele tău să fi făcut prostii? Sper că n-a jucat cărți cu oamenii aceia?

– Nu, sunteți mai în măsură decât mine s-o știți, răspunse Kit, puțin arțăgos.

– Așa credeam și eu, dar cu acești tineri nu se știe niciodată.

N-are rost să te superi. Cui vrei să te adresezi la "Pavilion?" Trebuie să știu, pentru a te putea ajuta.

– Lordului Silverdale. Din motive de afaceri, cum v-am spus.

Sir Bonamy gustă încet un nou sfert de piersică.

– În locul tău, Kit, l-aș sfătui pe Evelyn să nu facă afaceri cu Silverdale. Regentul are câțiva prieteni ciudați, printre care Silverdale. Acesta din urmă este îngrozitor de corupt, băiete. N-a avut niciodată nici o lețcaie și este cea mai otrăvită limbă pe care o cunosc. Într-o seară, îți va distruge reputația mai mult decât mine într-un an!

– Și totuși, trebuie neapărat să-l văd.

Sir Bonamy îl privi o clipă fără să clipească.

– Ei bine! ascultă-mă, băiete. Dacă asta are de-a face cu acea broșă din rubine pe care a pierdut-o la joc mama ta, nu te mai ocupa de asta și spune-i fratelui tău să nu-i pese de ea.

– Sunteți la curent?

– Da, desigur. Eram acolo! Am văzut-o pe mama ta punând-o în joc, la fel ca toată lumea. A fost stupid, deoarece în acea seară n-avea noroc, dar Evelyn n-are de ce să fie tulburat. Totul s-a desfășurat foarte deschis și corect; iar oamenii glumeau și spuneau că o recunosc în asta: n-avea decât să-și joace bijuteriile după bani. Așa că uită asta, Kit și spune-i lui Evelyn să se calmeze.

– Nu se poate. Cred, ca și Evelyn, că broșa trebuie să fie răscumpărată.

– Oh! nu te sfătuiesc, reluă sir Bonamy lăsând pe platou nectarina pe care tocmai o examinase.

– Dar trebuie să înțelegeți...

– Nu, nu înțeleg. De altfel, consider că este un lucru bun că mama ta a pierdut-o. Nu-i venea bine. Mă întreb chiar cum, cu gustul său atât de sigur, i-a putut plăcea. Rubinele nu i se potrivesc. Orice altceva, dar nici

rubine, nici granate. Nu încerca s-o recuperezi. Spune-i lui Evelyn să-i cumpere alta... din safire sau smaralde, care-i plac la fel de mult.

– Probabil și mai mult, recunoscu Kit zâmbind.

– Ei bine și ce? Haide, Kit, nu mai ești copil. Nu începe să răscolești cerul și pământul. Ar fi stupid. Poți să fii sigur că Silverdale a vândut de mult broșa.

– Sunt sigur că nu, răspunse Kit.

– De unde știi? Silverdale nu mai are un ban și broșa aceea valora mult.

Kit șovăi înainte de a adăuga:

– Cred că pot fi sincer cu dumneavoastră, domnule. Nu valora nimic. Nu era decât o copie a broșei veritabile!

– Absurd, spuse sir Bonamy, pe un ton iritat.

– Mi-ar plăcea foarte mult să fie absurd, domnule, dar mi-e teamă...

– Dacă-ți spun că este absurd, este absurd! Dumnezeule, băiete, dacă-l consideri pe Silverdale naiv, te înșeli.

– Nu-mi pot închipui că a putut crede că mama ar fi pus broșa în joc dacă...

– Nu, și sigur n-a făcut-o, îl întrerupse sir Bonamy. Ți-am spus că eram prezent. Dacă-ți imaginezi că aș fi lăsat-o să pună în joc o imitație, ai mai puțină minte decât credeam... ba chiar n-ai deloc! Singurul sfat pe care ți-l dau este să-i spui tânărului Denville să înceteze să facă din asta o dramă.

Se uită furios la Kit, care-i susținu privirea.

– Însăși mama mi-a spus că vânduse acea broșă, domnule. De altfel, îmi amintesc că a adăugat că ați fost de mai multe ori însărcinat să vindeți bijuteriile în locul ei.

– Oricum, acea broșă n-am vândut-o.

– Oare ați vândut vreodată una singură dintre bijuteriile sale?

– Kit, încep să mă satur. Te amesteci în ce nu te privește! izbucni sir Bonamy. Devii la fel de insuportabil ca fratele tău. Nu voi tolera asta! Doi puști nerușinați, pe care-i cunosc de când s-au născut... N-am înțeles niciodată cum vă putea găsi mama voastră atât de extraordinari!

Izbucnind în râs, Kit remarcă:

– Totul este foarte bine, domnule, dar nu ne putem opri aici. Știți foarte bine că ne privește această întâmplare.

Plictisit, sir Bonamy își luă tabacherea și-și administră o priză pentru a-și reveni.

– Ascultă-mă, băiete. Nici unul din voi nu aveți dreptul să vă amestecați în asta! Nimeni nu știe ceva referitor la această afacere și nimeni nu va ști niciodată nimic. Așa că, dacă te temi de un scandal...

– Credeți-mă, domnule, nu mă tem de așa ceva și Evelyn va gândi ca mine.

– Dumnezeule, Kit, nu-i relata totul lui Evelyn, îl rugă sir Bonamy, foarte agitat. Este deja destul de enervant să te văd intervenind în treburile mele, fără să mai vină și acest tânăr agitat să bâzâie în jurul meu ca o viespe. V-am cunoscut mama cu mult înainte de nașterea voastră și în plus, dacă n-ar fi fost tatăl vostru, cine știe, v-aș fi putut fi eu! Notează că sunt încântat că nu este cazul. Din toți tinerii pretențioși, agitați și care se amestecă în toate, pe care i-am cunoscut, sunteți cei mai răi.

– Da, domnule, admise cu umilință Kit. Totuși nu ne puteți cere s-o lăsăm pe mama să vă datoreze bani.

Sir Bonamy îl măsură cu ochii săi mici, rotunzi și obrajii începură să i se îmbujoreze.

– Ah! serios? Ești un înfumurat, băiete. Curând îmi vei cere să-ți fac socotelile! Ei bine! vei fi crunt decepționat, pentru că n-am intenția s-o

fac. Și n-are rost să mergi să-ți plictisești mama cu această problemă, pentru că nu este la curent, draga de ea.

– Domnule, este imposibil să ne oprim aici!

– Te înșeli. Îi poți spune lui Evelyn că nu-l privește, deoarece s-a întâmplat înainte de moartea tatălui vostru. Și nu încerca să-mi plătești blestemata aia de broșă, nu voi accepta. Dumnezeule, băiete, ce importanță au pentru mine cinci sute de lire?

– Dacă dumneavoastră sunteți și cel care a plătit colierul familiei Denville, domnule, mama vă datorează mii de lire.

– Ei bine! tot n-are importanță. Credeam că știi.

– Toată lumea știe că sunteți bogat precum Cresus, dar nu asta este problema.

– Ba da, răspunse ursuz sir Bonomy. Nu aveți dreptul să mă împiedicați să-mi cheltuiesc banii cum îmi place.

– Domnule, trebuie să vă rog...

– Taci, Kit. Devii obositor. N-ajungi la nimic, te previn. Nu este vina lui Evelyn dacă mama ta a făcut datorii. Nici eu n-am putut face mare lucru, pentru că n-a vrut să accepte nimic, numai în cazul în care a fost obligată, dar atunci a vrut să fie vorba de un împrumut și să-i stabilesc dobânda.

– Pe care n-ați cerut-o niciodată.

– Nu, desigur. Dar mă întreb dacă n-ar fi fost mai chibzuit s-o fac, continuă el gânditor. Mama ta n-are nici cel mai mic simț al afacerilor, dar are oroare să trebuiască să spună mulțumesc.

Râse ușor.

– Crede că este suficient să plătească dobânzile. Nu mi-a spus mai mult decât îi spunea tatălui tău și bănuiesc că împrumuta de la alții și nu de la mine. De fapt, sunt sigur de asta și mă simt neputincios, deoarece

nu acceptă să-i dau bani și nu-i pot răscumpăra eu însumi polițele fără să provoc comentarii neplăcute. Consideră mai simplu să împrumute de la străini, care apoi o persecută, decât să vină să mă caute. În zadar am încercat s-o conving. Tot ce găsește să-mi răspundă este că nu vrea să trăiască pe spinarea mea. Și când i-am spus că ar trebui să știe că nu există nimic ce n-aș face pentru ea, mi-a răspuns că știa, dar că asta făcea lucrurile și mai dificile. Oftă.

– Știu că nu vă face nici o plăcere, dar o ador. Am adorat-o întotdeauna și o voi adora mereu, dar îi este imposibil să înțeleagă asta.

– Cred că înțeleg de ce nu vrea să trăiască pe spinarea dumneavoastră, domnule. Vă înșelați dacă vă gândiți că-mi displace dragostea dumneavoastră pentru ea. Este adevărat, când eram copii, eram geloși. Dar în lumina a ceea ce tocmai am aflat, cum să nu fim profund recunoscători pentru dragostea pe care i-o purtați. Sir Bonamy luă un aer destul de mulțumit, dar în cele din urmă adăugă:

– Vorbești pentru tine, băiete, evident nu pentru Evelyn, sau atunci nu-l cunoști. Îl cunosc cum mă cunosc pe mine însumi, răspunse Kit și vorbesc și în numele lui. N-am spus că va fi de acord. Nu va fi mai mult decât mine și nu va accepta. Dar în sfârșit, cum am putea asta, domnule? Tatălui meu îi revenea să plătească datoriile mamei. N-a făcut-o și Evelyn vă va spune că în același timp cu averea, a moștenit și obligațiile sale.

– Aș prefera să nu mi-o spună, răspunse sir Bonamy. Nu doresc să vină la rândul său să-mi împuieze capul. De altfel, ar fi inutil. Încă n-a intrat în posesia averii tatălui vostru și după câte pot înțelege, nu este gata să obțină de la Brumby ridicarea tutelei, înainte ca acesta să fie obligat s-o facă. Și mai adaug, Kit: în ziua când își va obține averea, va avea destule de făcut cu restul datoriilor mamei tale, fără să adauge ce i-am împrumutat eu.

Capitolul 18

Kit nu putu scoate mai mult de la sir Bonamy, care se îndrepta spre bibliotecă pentru a-și face siesta, foarte mulțumit că nu mai trebuia să împartă încăperea cu un bărbat atât de agitat cum era Cosmo. Kit nu încercă să-l rețină. Îl revolta ideea că mama sa era atât de datoare unui bărbat care nu-i era nimic. Dar nu vedea cum să-l oblige pe sir Bonamy să se lase plătit.

Familia Cliffe plecă în mai puțin de o oră după ce se ridicase de la masă. Și, imediat după plecarea lor, Kit se duse la Pinner. Fimber, pe care-l trimisese să ducă niște sticle cu vin, tocmai se certa cu ea.

Când Kit intră în salon, Fimber se înclină și-i spuse că-l va întâlni pe Înălțimea Sa în grădină. Adăugă, coborând vocea, conștient de ce-i va spune, că-l va găsi pe Înălțimea Sa puțin agitat.

– Dumnezeule! cum ar putea fi altfel? exclamă doica disprețuitor. Du-te să i te alături, domnule Kit. Și dacă trebuie să se întoarcă la castel diseară, cum dorește doamna, mi-l poți aduce înapoi, deși nu este chiar necesar. Îl pot dezbrăca mai bine decât dumneata, sau Fimber.

Kit se grăbi în grădina mică, aflată în spatele casei. Evelyn se plimba melancolic, de-a lungul cărărilor. Doica îi instalase un fotoliu la umbra unui măr. Pe pământ, peste un vraf de ziare și reviste, era o carte deschisă.

– N-aș vrea să fiu în locul tău, dragă frate! spuse vesel Kit. În salon este o învălmășeală!

Evelyn părea prost dispus, dar râse.

– Oh! Nu-mi pasă. Doica se ceartă fără încetare în legătură cu mine cu Fimber, de când mi l-ai trimis. Mama a reușit să scape de familia Cliffe?

– Te puteai îndoi? Tocmai le-am spus adio.

– Mama este extraordinară. Cum a reușit?

– Spunându-le că era epidemie de scarlatină în sat. Când a început să vorbească de boală, m-am temut o clipă să nu aleagă variola, ceea ce ar fi fost cam mult. Dacă vii în noaptea asta, te voi lua din camera copiilor, pentru a fi sigur că drumul este liber.

– Perfect. Cred că mâine voi merge la Tunbridge Wells. Măcar problema asta pot s-o rezolv. Și dacă rămân mai mult timp închis aici, voi înnebuni!

– Înțeleg, răspunse Kit. Cu toate acestea, nu se pune problema să te duci la Tunbridge Wells.

– Oh! să nu începi să mă plictisești cu umărul meu!

– Nu vorbesc despre umăr. Dar nu te poți mișca până când nu voi dispărea eu. Cum vrei să mergi acolo? Challow nu poate să te conducă, s-ar putea să fii recunoscut. Iar Challow nu poate scoate cabrioleta fără să fie văzut.

– Dar tu-i poți da ordin s-o scoată și să te conducă aici. Ei bine, dragul meu frate, vei rămâne închis aici în locul meu, continuă Evelyn cu un zâmbet malițios, iar eu voi putea merge la Tunbridge Wells.

– Părăsindu-mi invitații? Aș face-o dacă ar fi o urgență, dar cum nu este cazul.... nu!

Evelyn oftă.

– Cu siguranță, ai dreptate. Dar va trebui totuși să-i părăsești dacă te duci la Brighton în locul meu!

– Nu merg acolo. Tocmai despre asta am venit să-ți vorbesc, spuse Kit. Ia loc.

Trase fotoliul lui Evelyn lângă o bancă pe care se așeză.

– Ce-ți voi spune, nu-ți va plăcea, dar trebuie să știi.

Scoase din buzunar teancul de bancnote pe care i-l dăduse Evelyn și i-l întinse.

– Iată-ți banii. Nu vom avea nevoie de ei. Broșa nu era o copie și cred că asta este situația și altor bijuterii. Chiar și a colierului pe care ai pus-o pe mama să-l vândă.

Evelyn se încruntă și roși ușor.

– Ce naiba vrei să spui? Ea însăși m-a asigurat că a vândut broșa după ce a pus să fie copiată.

– Da, asta mi-a spus și mie. Dar a adăugat, și presupun că nu știi, că i-a cerut de mai multe ori lui Ripple să se ocupe de acest gen de treabă.

– Într-adevăr, nu știam.

– Pe scurt, Ripple n-a vândut niciodată nimic. I-a dat valoarea acelei broșe și i-a înapoiat-o pretinzând că era o imitație.

Evelyn se încordă, cu mâna crispată pe teancul de bancnote de i se albiră falangele. Ochii îi străluciră o clipă. Îi coborî spre pumnul închis și desfăcu degetele.

– În aceste condiții, de ce nu i-ai dat astea?

Kit ridică din umeri, schițând un zâmbet.

– Poate vei reuși tu. Eu n-am putut!

– Kester, n-are dreptul!

– Nu!

– Este intolerabil, spuse Evelyn, cu o voce gâtuită. Cât îi datorează mama?

– Nu știu nimic. N-a vrut să-mi spună.

– Mie îmi va spune!

– Nici ție, nici nimănui. Cred că ar fi mai bine să știi exact ce ne-am spus.

Cu fața crispată, Evelyn făcu un gest de aprobare. Când Kit își încheie povestea, era încă încruntat, dar privirea i se îmblânzise. Nu vorbi imediat și când o făcu, avea un zâmbet trist:

– Tata mi-a lăsat moștenire ceva despre care am uitat să vorbim aseară: "umilința". Nu voi scăpa de ea decât când îi voi plăti lui Ripple.

– N-ai mijloace s-o faci, dragă frate.

– Nu încă, dar mai târziu.... când voi avea treizeci de ani, poate înainte. Trebuie să-i vorbesc.

– Bineînțeles. Dar m-a rugat să-ți spun că asta nu te privește, faptele petrecându-se când trăia tata și a adăugat, îi spuse Kit cu un zâmbet ironic, că nu dorește să vii să bâzâi în jurul lui ca o viespe.

Evelyn râse, dar cu o urmă de necaz.

– De ce aș face un asemenea lucru?

– Știe că nu-l placi. Și chiar a adăugat că dacă n-ai reușit tu să-l scoți din sărite în timpul atâtor ani, eu am și mai puține șanse să reușesc.

– La urma urmei, nu este atât de stupid. Poate am încercat uneori să-l sâcâi, dar nu pot spune că-mi displace. Sau mai degrabă, nu mi-ar fi displăcut dacă nu s-ar fi învârtit fără încetare în jurul mamei, numind-o "frumoasa mea" și vorbind despre dragostea lui, în timp ce ea știe foarte bine că întreține amante. Dar nu l-aș fi crezut niciodată capabil de un

asemenea lucru. Mărturisesc, am crezut că toate astea nu erau decât vorbe; că pretindea că simte pentru mama o pasiune trainică, pentru că era măgulitor pentru el să-i fie curtezan.

– Și eu am crezut la fel, recunoscu Kit. Dar acum, mă gândesc că, în felul său, este foarte atașat de ea. Are un caracter plăcut și este evident generos, deși el spune că nu i-a împrumutat decât câteva mii de lire.

– Trebuie să-l văd, reluă Evelyn. Îi sunt îndatorat și chiar dacă asta îmi displace, ce a făcut mă impresionează și trebuie să-i spun, precizând că mă consider legat de datoriile mamei, în locul tatălui meu.

– Vei face cum crezi, spuse Kit pe un ton înțelegător. Va trebui să discutăm și cu mama despre locul unde vei vrea să te retragi până la plecarea mea. Nu poți să rămâi sechestrat aici și cât timp lady Stavely va fi la Ravenhurst, nu poți merge nici la Londra, nici la Brighton.

– Ce păcat că în locul umărului nu mi-am rupt gâtul, remarcă Evelyn. Asta ar fi rezolvat toate problemele.

– Ai făcut și glume mai nostime, spuse Kit. Poate îți imaginezi că mă amuz.

– Foarte bine, foarte bine, nu te supăra, replică Evelyn pe un ton pocăit. De fapt, sunt descurajat.

– Nu mă miră. Desigur, suntem într-o situație dificilă, dar ne vom descurca. Întotdeauna ne-am descurcat.

Evelyn îi zâmbi.

– Este adevărat. Să nu mai vorbim despre mine. Voi merge în Leicesterhire. Să vorbim mai degrabă despre tine. Înțeleg că nu poți anunța imediat logodna ta cu Cressy, dar consider că trebuie să mergi să-l întâlnești pe Stavely înainte de a pleca la Viena și să-i obții consimțământul. M-am gândit și cred că ar trebui să te însoțesc în Mount Street.

– Nu sunt sigur de asta, dar sunt și eu de părere că trebuie să mă duc să-l întâlnesc pe Stavely cât mai curând posibil. Treburile mele sunt mai simple decât ale tale și nu este necesar să vorbim despre ele.

– Ale mele nu pot face nici măcar obiectul unei discuții, răspunse Evelyn. Am avut tot timpul să mă gândesc la asta; cazul meu n-are soluție. Asta mi-ai spus aseară, nu-i așa?

– Nici n-am spus-o, nici n-am gândit-o!

– Ai spus totuși că unchiul se va opune căsătoriei mele cu Patience Askham, ceea ce este același lucru. Am vrut să mă conving de contrariul, dar n-am reușit. Oare cum i-aș putea cere Patiencei să mă aștepte șase ani? Chiar dacă aș fi sigur că mă iubește? N-am încercat să-i plac și după cum merg lucrurile.... Nu, chiar dacă tatăl său mi-ar permite să mă destăinuiesc, trebuie să mă abțin.

– Nu este totul pierdut, prostule! Voi încerca să-l văd pe unchiul înainte de a pleca din Anglia. Încă nu știu exact ce-i voi spune, dar poți să fii sigur că-ți voi da rolul frumos.

– Prezentat astfel, va deveni imediat atent, îl întrerupse Evelyn, râzând fără să vrea.

– În nici un caz! Îi voi spune că te-ai sacrificat pentru mine și asta o va crede. Mă gândesc că ar fi de preferat să nu vorbesc despre domnișoara Askham. Evident, va trebui să aștepți un anumit timp, dar nu prea mult, dacă te hotărăști să renunți la ceea ce numește el nebuniile tale extravagante. Petrece-ți timpul aici, iubite frate. Interesează-te mai mult de domeniu. Ar trebui chiar să te prefaci că te interesează atât de mult, încât nu va dori decât să ți-l dea în administrare. Propune îmbunătățiri, cere tot felul de informații, într-un cuvânt, fă-te insuportabil... și toate astea cu un aer de tristă detașare. Pariez pe zece la unu că va fi foarte fericit să-și dea acordul la logodna ta.

Vorbise pe un ton vesel care-l distrase pe Evelyn și-i ridicase moralul. Dar nu era atât de convins de ceea ce spunea. Cunoștea caracterul inflexibil al unchiului său și se îndoia că-l poate convinge atât de ușor. Nu spera mai mult să-l vadă privind favorabil căsătoria lui Evelyn cu cineva pe care trebuia să-l considere dintr-un mediu nepotrivit. Cunoscându-și fratele geamăn, nu credea nici că acesta se va ține mult de sfaturile pe care tocmai i le dăduse. Prea impulsiv, prea capricios pentru a putea suporta mult timp o situație de acest gen, va cădea repede într-un acces de melancolie și se va întoarce la viața sa desfrânată.

Așa că, atunci când își părăsi fratele, Kit era foarte îngrijorat. Mergând pe drumul spre castel, căuta să rezolve probleme care păreau fără soluții și în cele din urmă se simți aproape la fel de deprimat ca Evelyn. Norton îl anunță că domnișoara Stavely plecase cu trăsura cu bătrâna doamnă, ceea ce nu-l remontă deloc. Pentru a-l distra, majordomul îi aduse ziarele care tocmai sosiseră cu corespondența.

Nu erau scrisori pentru Evelyn, dar erau mai multe pentru lady Denville, din care una de la lordul Stavely, care-i adresase alta fiicei sale.

După ce o citise pe a sa, Cressy se dusese în budoarul ladyei Denville și-i spusese:

– Nașă, am vești bune de la tata. Albinia a născut marți un fiu. Tata este încântat. Scrisoarea sa este foarte scurtă. Se mulțumește să-mi spună că este un copil frumos.

Se întrerupse, observând că lady Denville plângea și îngenunche lângă fotoliul său.

– Ce este, nașă? Ce s-a întâmplat?

Făcând un imens efort pentru a-și reveni, lady Denville răspunse, zâmbind cu curaj:

– Nu este nimic, draga mea copilă. Ce spuneai?

Tatăl tău are un fiu? Dar este încântător! Presupun cel mai puțin că asta trebuie să spun, deși după părerea mea, i-ar fi putut ajunge fiica sa. De parcă n-ar fi avut frați care să-l moștenească și nu-mi pot imagina că un fiu de la Albinia Gillifoot poate fi altfel decât odios!

Cressy nu-și putu stăpâni un râs ușor înainte de a adăuga:

– N-are importanță! Spune-mi, ce te-a necăjit?

Privirea îi căzu asupra unei foi de hârtie așezată pe masă și acoperită de un scris des.

– Oare ai primit vești proaste? Sper că n-ai pierdut o ființă dragă? O soră sau un frate?

– Oh nu! nimic asemănător! o liniști lady Denville. Este mai rău. Firește, aș fi dezolată să aflu de moartea unuia dintre ei, dar n-aș vărsa nici o lacrimă, pentru că nu-i văd practic niciodată, în afară de Baverstock și Amelia, care nu-mi plac deloc. La drept vorbind, vizita mea la Evelyn, de dimineață, m-a deprimat foarte mult. Exact în clipa în care eram atât de fericită pentru Kit. Dragă Cressy, sunt chiar nebună de fericire. Ești exact soția care-i trebuie. Este o săptămână de când mă gândesc la asta.

Eliberându-se din îmbrățișarea parfumată a ladyei Denville, Cressy roși și răspunse râzând:

– Mulțumesc. Sper să ai dreptate. Este făcut pentru mine. Dar de ce te-a deprimat vizita la Evelyn? Te temi oare ca vătămarea să nu fie mai serioasă decât crede Kit?

– Oh nu! nu cred. Este adevărat că pare obosit, bietul micuț. Dar nu-i nimic. Cressy, Kit ți-a vorbit despre domnișoara Askham?

– Desigur. Dacă înțeleg bine, este foarte frumoasă și... foarte încântătoare!

– Da, poate, spuse lady Denville cu un aer suspicios. Dar se numește "Patience".

– Ce frumos! răspunse Cressy pe un ton încurajator. Te face să te gândești la protestanți. Este un nume atât de original.

– Crezi?

Lady Denville părea tot mai șovăitoare.

– Dar mi-e atât de teamă să nu fie într-adevăr din categoria protestanților, Cressy. Și nu reușesc să mă conving că i s-ar putea potrivi lui Evelyn. Știi, draga mea, acum ți-o pot spune, toate tinerele fete de care s-a îndrăgostit până acum, erau foarte.... strălucitoare.

Cressy zâmbi:

– Dar a încetat foarte repede să le iubească, nu-i așa nașă? Strălucitor cum este el însuși, poate i s-ar potrivi mai mult o fată mai blândă. Deseori este așa.

– Da, asta mi-a spus și Kit. Crede că, de data aceasta, este vorba de o pasiune durabilă și, bineînțeles, îl cunoaște pe Evelyn mai bine decât oricine. Dar dacă are nevoie de o fată mai blândă, nu pot să înțeleg de ce nu s-a îndrăgostit de tine, draga mea. Chiar este atât de capricios? Nu că aș regreta că te vei căsători cu Kit, deoarece, orice al pretinde el, Evelyn nu este favoritul meu. Îi iubesc la fel de mult pe amândoi. Evelyn îmi este pur și simplu mai apropiat, pentru că am locuit mereu împreună. Dar se poate avea mai multă încredere în Kit și este atât de liniștitor. Cred, adăugă lady Denville gânditoare, că va fi un soț fermecător.

– Și eu cred asta, afirmă Cressy amuzată.

Luă una din mâinile nașei sale și îndrăzni să adauge:

– Și am de asemenea impresia că domnișoara Askham va fi o soție fermecătoare.

– Nu, replică ferm Înălțimea Sa. Nu fermecătoare, Cressy. Poate o soție bună – de fapt sunt sigură de asta – și asta mă deprimă în cea mai mare măsură, pentru că am impresia că este o fată atât de insipidă!

Cressy îi bătu ușor mâna.

– Nu, sunt convinsă că nu este cazul. Este fără îndoială timidă, atâta tot.

– Ei haide! a fost crescută după cele mai severe principii, mama este plină de demnitate și Evelyn susține că sunt la fel de buni, pe cât de pioși! Mi-a spus chiar că Patience este un înger! Înțelegi, draga mea, totul este.... admirabil, dar oamenii pioși mă plictisesc și este peste puterile mele să trăiesc cu un înger.

– Dar vei fi obligată să locuiești cu ei?

– Nu, n-am această intenție. I-am spus-o deja lui Evelyn când te-a cerut în căsătorie. Este de evitat asta. Numai că, atunci când m-am gândit să trăiesc singură.... am fost cuprinsă de panică. Voi avea mijloacele? Voi fi obligată să-mi cumpăr o casă, pentru că am impresia că nu voi putea închiria una. Și nu vreau să trăiesc într-un cartier burghez sau foarte îndepărtat de genul Upper Grosvenor Place, cum a trebuit să facă sărmana Augusta Sandhayes când soțul său, ruinat la bursă, i-a spus că trebuia să se restrângă. Fără a mai vorbi de salariile servitorilor, de trăsuri și de toate lucrurile de care nu m-am preocupat niciodată.... Și când mă gândesc că atunci când nu mă ocupam de ele, n-am încetat niciodată să fac datorii, mă întreb ce se va întâmpla când va trebui să mă preocupe, încheie cu lacrimi în ochi.

La asta nu era nimic de răspuns. Gânditoare, Cressy tăcea. Ce tocmai îi spusese lady Denville era adevărat. Nu se gândise niciodată la asta. Dar o cunoștea destul de bine pentru a-și da seama că veniturile necesare pentru a-și menține modul de viață cu care era obișnuită depășeau cu mult o avere frumoasă. Simțul realității îi spunea că se va aștepta zadarnic din partea ladyei Denville să se restrângă. Era absolut incapabilă de asta.

Ca și când i-ar fi citit lui Cressy gândurile, lady Denville adăugă:

– N-are rost să fiu îndemnată la economie. Nu sunt în stare. De fiecare dată când am încercat, asta m-a dus la cheltuieli suplimentare. Cumnata mea Denville, foarte nesuferită și zgârcită mai ales, ceea ce-i mai rău decât să fii cheltuitoare – punea de altfel pe toată lumea în încurcătură neavând decât un singur lacheu și dând niște cine detestabile! – își petrecea timpul aruncându-mi vorbe sarcastice și explicându-mi cum ar trebui să fac economii. Atunci am înțeles că nu voi reuși niciodată. Trebuie să recunosc că am fost foarte ușurată când a murit, pentru că de fiecare dată când mă vedea, mă întreba de prețul rochiei mele și-mi explica mereu că aș fi putut-o avea la jumătate. Știu că se poate, dar n-aș face-o pentru nimic în lume. Înțelegi, Cressy, de la prima mea ieșire în lume, am avut mereu reputația de a fi cea mai elegantă femeie din Londra. Când mergeam la bal, toată lumea privea ce purtam și cum eram coafată și.... mă imita. Eu făceam moda și o fac încă și acum. Cum m-aș putea resemna să ies îmbrăcată oricum? Asta nu pentru că sunt vanitoasă... cel puțin nu cred să fiu, dar... în sfârșit, nu este ușor să-ți explic. Fără îndoială n-ai să înțelegi, deși și tu ești foarte bine îmbrăcată, draga mea.

– Ba da, înțeleg, răspunse Cressy. Și trebuie să-ți spun că dacă ai fi cu o iotă mai puțin.... adorabilă de văzut, n-aș putea să suport, nu mai mult decât Evelyn și decât Kit. Nașă, n-ar trebui să trăiești singură. Chiar dacă ai avea mijloacele de a o face, nu vei fi fericită. Gândește-te cât de neplăcut va fi să nu mai ai pe cineva care să se ocupe de toate și care să te însoțească în lume.

– Oh! cât despre asta, nu va fi nici o problemă, spuse cu candoare lady Denville. Voi continua să fiu foarte admirată.

– Și cine îți va primi invitațiii? observă Cressy.

– Nimeni, este adevărat, recunoscu lady Denville. Asta este cel mai supărător când ești văduvă. Dar din toate celelalte puncte de vedere,

găsesc asta plăcut. De fapt, este mult mai plăcut decât să fii căsătorită. Oricum, pentru mine, dar evident nu pentru tine, se grăbi să adauge cu un zâmbet irezistibil, care de altfel se șterse aproape imediat.

Păru brusc copleșită și ușor îmbătrânită.

– Uitasem. Dar n-are importanță... adăugă.

Două lacrimi i se rostogoliră pe obraji. Spuse, cu tristețe:

– Am fost o mamă atât de rea și totuși i-am iubit foarte mult.

Cressy izbucni în râs.

– Oh! iartă-mă nașă, dar este ridicol! Știi bine că ei te adoră.

Lady Denville își șterse cu delicatețe lacrimile.

– Da, o știu și chiar mă întreb de ce. Desigur, nu cred că am irosit viața lui Kit. dar când l-am văzut pe Evelyn de dimineață, am înțeles ce mamă lamentabilă am fost.

– N-a putut spune un asemenea lucru!

– Oh nu! bineînțeles, dragul de el. Dar mi-a cerut să-l iert că a lipsit la acea faimoasă cină și că m-a pus în încurcătură. Asta aproape mi-a frânt inima, pentru că, fără datoriile mele blestemate, s-ar fi putut căsători cu Patience chiar mâine. L-am rugat să nu mai țină cont de ele. Asta l-a făcut să râdă, dar a fost obligat să recunoască faptul că este forțat să se gândească și că nu se va putea căsători cu Patience înainte de a trece ani întregi, adică practic niciodată. Pentru că știi foarte bine că unchiul Brumby va refuza să-i dea aprobarea. Și a încercat să glumească, spunând că nu era deloc vina mea, ci a sa, dacă i-a dat tatălui său impresia că nu era serios – ceea ce m-a tulburat. Când a înțeles cât de nenorocită eram, m-a încurajat în maniera sa adorabilă. Mi-a spus că eram amândoi prea demoralizați pe moment și că, în realitate, lucrurile nu erau atât de grave. A adăugat că dacă nu era în măsură să-mi plătească imediat datoriile, va putea cere un răgaz creditorilor și că nu aveam nici un motiv să-mi fac

nici cea mai mică grijă. Vei spune că am fost o proastă să-l cred, dar când Evelyn începe să mă consoleze, este atât de drăguț și atât de convingător, încât nu mă pot împiedica să mă simt liniștită. Așa că m-am gândit că poate avea dreptate și m-am întors înseninată. Și apoi, a sosit corespondența și am primit această scrisoare îngrozitoare.

Suspină și-și tamponă din nou ochii.

– Domnul... n-are importanță numele, nu-l cunoști, dar mi-a împrumutat o sumă importantă acum niște ani, într-un moment când eram în primejdie să mă prăbușesc. Credeam că-i voi putea plăti cu ușurință în clipa în care îmi voi încasa pensia, dar n-a fost posibil. Totuși i-am plătit dobânzile și am invitat-o pe fiica sa la una din recepțiile mele. Am luat-o chiar de două ori să se plimbe cu trăsura în parc. Am prezentat-o de asemenea multor oameni. Ce puteam face mai mult? Și iată că mi-a scris că, indiferent de simpatia pe care o simte pentru mine, este obligat, spre marele său regret, să-mi ceară să-i plătesc datoria. Și ceea ce găsesc mai uimitor decât orice și întru totul nepoliticos, este că nu și-a francat scrisoarea, obligându-mă să plătesc doi șilingi! Sau cel puțin a făcut-o altcineva în locul meu! Norton probabil, dar este același lucru, sub rezerva că bietul Evelyn va trebui să-i înapoieze până la urmă.

Stăpânindu-și încă o dată dorința de a râde, Cressy replică grav:

– Ce lipsă de delicatețe, nașă!

– Nu-i așa? Și totuși, în general, este binecrescut.

Oftă.

– Voi fi obligată să plătesc, dar Evelyn nu trebuie să afle nimic. Nici Kit, ține minte, Cressy. Îți cer să nu le spui.

– Foarte bine, nașă. Totuși, ești în măsură s-o faci? întrebă Cressy cu neîncredere.

– Da, replică lady Denville. Datoriile mele sunt datoriile mele!

Se ridică, luă faimoasa scrisoare și se duse s-o pună într-unul din sertarele biroului său. Adăugă, cu un nod în gât:

– M-am hotărât. Trebuia s-o fac de la moartea lui Denville, dar nu m-am putut decide. Acum sunt în stare de asta și o voi face, deoarece chiar dacă am fost o mamă rea, nu este nimic cu ce să nu mă pot resemna pentru dragii mei copii. Dar Cressy, să nu-i spui lui Kit că am plâns.

Cressy se ridică.

– Nu-i voi spune nimic, dacă asta dorești, nașă. Dar n-ai vrea să-mi explici cum intenționezi să-ți plătești datoriile?.... și de ce te întristează în asemenea măsură?

– Ei bine! la drept vorbind, numai ideea de a trăi în străinătate cu o doamnă de companie "model", mă descurajează complet.... Dar îmi imaginez că mă voi obișnui până la urmă, răspunse lady Denville, cu un zâmbet curajos.

– Să te duci să trăiești în străinătate cu o... dar de ce? întrebă Cressy în culmea uimirii.

– Asta va pretinde Henry. O știu. Deja, când gemenii erau încă bebeluși, Louisa, sora sa și cu el l-au convins pe Denville că era singurul lucru de făcut, deoarece... Oh! erau mai multe motive, dar este mult timp de atunci și planul n-a putut fi realizat pentru că situația pe continent devenise tulbure, din cauza lui Napoleon. Acesta este motivul pentru care nu l-am detestat la fel de mult ca ceilalți. Dar acum, războiul s-a terminat și oamenii care sunt ruinați, ca sărmanul Brummel, se duc să trăiască acolo, în locuri oribile, unde viața este ieftină și nu există nici recepții, nici jocuri, nici curse, nici nimeni cunoscut!

Cressy exclamă, pe un ton indignat:

– Cu siguranță, lordul Brumby nu va fi atât de nemilos!

– Ba da, răspunase Înălțimea Sa.

Asta va fi, sau anexa castelului rezervată bătrânei văduve! Şi fără îndoială, nu va vrea această ultimă soluţie, pentru că se va gândi că Brighton este prea aproape de aici şi că, după ce-mi va plăti datoriile, nu mă va putea împiedica să mă întorc la Londra.

– În tot cazul, reluă Cressy ai cărei ochi aruncau fulgere, este absolut sigur că Evelyn şi Kit nu vor accepta această soluţie.

– Este adevărat, răspunse lady Denville, dacă află asta, se vor opune şi-mi va face plăcere. Dar le voi spune că doresc să petrec un anumit timp în străinătate, după căsătoria lui Evelyn. Şi poate chiar voi putea să vin să vă văd, pe Kit şi pe tine la Viena, ceea ce mă va face nebună de fericire.

După o clipă, Cressy spuse încet:

– Cred că este o soluţie foarte nepotrivită. În nici un caz nu trebuie să faci asta, naşă. Te vei plictisi de moarte cu doamna de companie "model!"

– Sunt sigură, oftă lady Denville. Iar dacă aceasta va trebui să fie sora mea Harriet, va fi şi mai rău!

– Oh! nu va merge deloc, răspunse Cressy.

Îi aruncă o privire şi râse uşor.

– Nu este posibil să trăieşti lângă o femeie, oricare ar fi ea. Gândeşte-te că ai trăit înconjurată mereu de bărbaţi! Ştiu din experienţă că este greu să te obişnuieşti cu o companie feminină, când nu eşti obişnuită. De aceea m-am resemnat să mă căsătoresc cu Evelyn, deşi nu sunt îndrăgostită de el.

– Da, dar...

Lady Denville se întrerupse brusc şi Cressy o văzu luând un aer viclean. Brusc, izbucni în râs, se întoarse şi o sărută impulsiv pe Cressy.

– Draga mea, mi-ai dat o idee. Este absurd şi nu ştiu deloc dacă... sau chiar dacă... Trebuie să mă mai gândesc la asta.

Du-te, draga mea copilă, și nu spune nimic nimănui despre ce am vorbit.

– Îți promit, nașă. Mă voi duce să fac o plimbare cu bunica, în trăsură. Scrisoarea tatei a avut un efect minunat asupra ei! Este "în al nouălea cer" și presupun pe punctul de a o ierta pe Albinia că s-a căsătorit cu tata. Și dacă i se menține buna dispoziție, cred că va fi clipa potrivită pentru a-i dezvălui că Evelyn nu este Evelyn, ci Kit.

Capitolul 19

Sir Bonamy își termină siesta, căscă și oftă. O priză de tutun îl trezi pe deplin. Luă "Morning Post" pe care Norton îl pusese pe o masă alături de el și-l răsfoi morocănos. Doar rubrica mondenă îl interesa. Dar, în luna iulie, Londra era pustie și în consecință, informațiile foarte rare. Cea mai mare parte a cronicii era consacrată noutăților din Brighton. Și sir Bonamy citi acolo, nu fără nostalgie, că Alteța Sa Prințul Regent dăduse la "Pavilion" o cină urmată de o serată muzicală strălucită. Nu se putea spune că sir Bonamy împărtășea gusturile ilustrului său prieten în plăcerea pentru muzică, dar i-ar fi plăcut să asiste la acea cină la care cu siguranță ar fi fost invitat. Citi de asemenea că Alteței Sa Regală, ducele de York, era așteptat la "Pavilion", pentru sfârșitul săptămânii. Nostalgia îi fu în asemenea măsură stimulată, încât decise că în acel sfârșit de săptămână îl va vedea acolo și pe sir Bonamy Ripple.

Acceptase fără să ezite invitația ladyei Denville, care-l măgulise. Mereu dispus să facă tot ce-și dorea ea, se bucurase la perspectiva unor plăcute ocazii de a fi singur cu fermecătoarea sa gazdă; știa că bucătarul

nu era egalat decât de al său și își imaginase vag că restul adunării se va compune din oameni plăcuți cu care să joace cărți pe sumele ridicate obișnuite. Desigur, atașamentul său față de lady Denville era atât de mare, încât nu i-ar fi refuzat invitația chiar dacă ar fi putut prevedea că nu va avea nimic în comun cu ceilalți invitați.

Sir Bonamy nu era bucolic și nu petrecea la țară decât câteva săptămâni iarna, în locuințele nobile în care nu întâlnea decât oameni de condiția sa, unde se bucura de plăceri potrivite unui bătrân dandi gras, cum era el. Cele câteva zile petrecute la Ravenhurst îi fuseseră de-ajuns pentru a-l face să regrete deliciile de la Brighton. Nu avusese decât ocazii rare de a sta de vorbă cu lady Denville. Îl plictisea să joace cărți cu parteneri mediocri, pentru mize derizorii. Gemenii Fancot erau în stare de orice și doar ideea de a fi amestecat în ceea ce promitea să devină un scandal de proporții, îl făcea să se înfioare; să se compromită în acea înșelătorie, îl făcea să nu se simtă bine.

Lăsase "Morning Post" și se întreba ce pretext ar putea invoca față de lady Denville pentru a-și explica plecarea prematură, când aceasta deschise încet ușa. Imediat ce văzu că nu mai dormea, îi zâmbi.

– Ah! aici ești, dragă Bonamy; hai să facem câțiva pași împreună. Cred că de când ai sosit, n-am fost nici cinci minute singuri.

În timp ce el se ridică greu din fotoliu, lady Denville străbătu încăperea cu pași grațioși. Părea atât de tânără, încât sir Bonamy exclamă:

– Pe cuvântul meu, Anabel, n-ai îmbătrânit nici măcar cu o zi de prima dată când ne-am întâlnit! Ea râse, dar răspunse sceptic:

– Spui mereu lucruri atât de încântătoare, Bonamy! Din păcate, nu sunt decât prostii!

– În nici un caz, frumoasa mea, o asigură el sărutându-i mâna, n-ai îmbătrânit nici măcar cu o oră...

– Oh! dimpotrivă, cu ani, oftă lady Denville. Nu voi îndrăzni să-i număr. Vrei să vii cu mine în grădină? Cressy a ieșit cu bunica sa și în sfârșit sunt liberă să fac ce-mi place. Spune-mi, dragul meu, nu găsești că fratele meu, Cosmo, a devenit la fel de sentențios pe cât de plictisitor? Oare cum să-ți mulțumesc că ai avut atâta răbdare cu el? Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

– Te rog, răspunse sir Bonomy cu un zâmbet afectuos. Am fost întotdeauna fericit să-ți fac un serviciu. Cât despre Cosmo.... Ei bine, mulțumesc că m-ai scăpat de el!

Râse.

– Scarlatină! Ți-o reproșez puțin, reao! Am crezut că exagerezi, dar Slavă Domnului, Cosmo este cel mai mare prost pe care-l cunosc, în ciuda a tot binele pe care-l gândește despre el.

Îi oferi brațul și-i mângâie mâna.

– Dacă te cunoștea atât de bine ca mine, frumoaso, n-ar fi avut efect.

– Din fericire, nu este cazul. Cred că nimeni nu mă cunoaște atât de bine ca tine.

Asta îi făcu asemenea plăcere, încât oftă de mulțumire și-i strânse brațul cu căldură, fața fiindu-i colorată de emoție. Ajunși afară, lady Denville se eliberă pentru a-și deschide umbrela de soare. Apoi îl luă de braț și se îndreptară cu pași lenți spre peron.

– Este minunat, spuse ea. Am avut atâtea necazuri, încât era gata să-mi pierd curajul, dar ce alinare să pot discuta cu tine, prietenul meu foarte drag.

– În ce mă privește, este suficient să te văd pentru a fi alinat, frumoasa mea, răspunse el galant, nu fără să-i arunce totuși o privire oarecum suspicioasă.

– Dragă Bonamy! continuă lady Denville.

Și când te gândești că te-am invitat cu niște oameni atât de plictisitori! Știam că te vei ține de cuvânt! Și este cu atât mai necuviincios din partea mea să abuzez de amabilitatea ta, așa că-ți cer cu umilință iertare.

– În nici un caz, sunt foarte fericit că ți-am putut face un serviciu, răspunse sir Bonamy încântat.

– Îmi închipui că ești grăbit să te întorci la Brighton? Te înțeleg și aș vrea atât de mult să pot merge și eu. Nu-mi place la țară, în afară de cazul în care nu este decât pentru câteva zile.

– Haide, haide, Anabel, vei veni la Brighton! Tu însăți mi-ai spus că Evelyn a închiriat aceeași casă ca anul trecut.

– Știu, ce risipă! Dar Evelyn nu va putea merge acolo până când nu-i va fi vindecat umărul. Știi că a avut un accident și că din acest motiv Kit a trebuit să-i ia locul. Așa că s-a gândit să meargă în Leicestershire, la Crome Lodge. Îți poți închipui ce vesel va fi pentru el, în acest sezon, biata mea comoară! Trebuie neapărat să-l însoțesc. În plus, are un moral foarte prost pentru că... dar nu te voi plictisi cu necazurile mele.

– Tu nu mă plictisești niciodată. Nu există nimic ce n-aș face pentru tine, Anabel, dar cred că lui Evelyn nu i-ar plăcea prea mult să mă amestec în treburile sale.

Prefer să nu-mi explici dificultățile în care se află. Știi că nu mă are la inimă și ar fi furios dacă ar ști că mi-ai vorbit despre ele, declară sir Bonamy cu fermitate.

– Cred că nici chiar tu n-ai reuși să lămurești situația.

– Sunt sigur. Lasă-l pe Kit să se ocupe, frumoasa mea. Este destul de inteligent pentru asta. De altfel, adăugă într-un elan irezistibil de sinceritate, am fost surprins să constat cât s-a maturizat. Am crezut întotdeauna că între fiii tăi nu este nici o diferență. Dar acum mi se pare că cel mai capabil dintre ei este Kit.

Înălțimea Sa era pe punctul să-i ia apărarea fiului mai mare, dar își mușcă limba și răspunse cu umilință că, dintre cei doi, Kit fusese întotdeauna cel pe care se putuse baza.

Între timp, traversaseră peluza. La umbra unui cedru înalt se afla o bancă, pe care lady Denville propuse să se așeze. Sir Bonamy primi sugestia cu ușurare. Începuse să fie foarte cald și gulerul apretat îl neliniștea. Se prăbuși pe bancă alături de Înălțimea Sa, ștergându-și fruntea. Lady Denville, care părea mereu la fel de proaspătă, își închise umbrela observând că nimic nu este mai epuizant decât să mergi pe o atmosferă atât de apăsătoare. Și se închise într-o tăcere profundă, privind drept în fața ei cu o expresie atât de melancolică, încât sir Bonamy începu să-și pună întrebări. După un timp își puse una din mâinile dolofane peste ale ei și-i spuse:

– Haide, frumoasa mea. Nu demoraliza astfel. Fii sigură că va aranja Kit totul.

Lady Denville tresări ușor și-l privi zâmbind.

– Nu mă gândeam la asta. Îmi.... aminteam. Oare te gândești uneori la anii trecuți, Bonamy? Este puțin deprimant.... atât de mult timp! Atâtea greșeli! Atâta tristețe! Îți amintești când ne-am întâlnit prima dată?

– Ca și când a fost ieri și-mi voi aminti până în ultima mea clipă. Erai îmbrăcată în alb, frumoasa mea, cu minunatul tău păr de aur ușor pudrat și cu ochii asemenea safirelor! M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut! Mi-am jurat că-ți voi obține mâna, sau voi rămâne celibatar. Mi-am ținut cuvântul. Și mai mult, n-am fost niciodată tentat să nu mi-l țin. Cine te-a iubit, frumoaso, nu mai poate avea nici cel mai mic sentiment pentru o altă femeie, declară sir Bonamy, uitând exact la timp numeroasele femei ușoare pe care le întreținuse de atunci cu mare cheltuială.

Lady Denville, care își aminti de o misterioasă "necunoscută" și de cel puțin trei intrigante care beneficiaseră de bunăvoința lui sir Bonamy își stăpâni un râs ușor și spuse cu nostalgie:

– Și tata m-a măritat cu Denville! Am dansat împreună, nu-i așa? Iar a doua zi mi-ai trimis un buchet e trandafiri albi și galbeni. Erau atât de mulți, încât nu i-am putut număra. Aceasta ar trebui să fie o amintire frumoasă, dar mă face să plâng. Ceea ce de altfel nu vreau să fac, adăugă cu o privire veselă, deoarece nimic nu este mai plictisitor decât femeile care se transformă în stropitoare, ceea ce n-a fost niciodată cazul meu, nu-i așa?

– Niciodată, protestă el, ducându-i mâna la buze.

– Ei bine! să sperăm că se va ține cont de asta la judecata de apoi. De altfel, cred că n-am fost fericită în viață. Morții nu trebuie vorbiți de rău și-mi dau seama perfect că sărmanul Denville a suferit la fel de mult ca mine... sau aproape la fel de mult. Nu eram făcuți unul pentru altul și n-ar fi trebuit să ne căsătorim niciodată.... Uneori mă întreb de ce și-a închipuit că era îndrăgostit de mine. Totul ne despărțea... era atât de rece, atât de distant! Și acum mă înfior, doar gândindu-mă.

– Ah! biata mea frumoasă, spuse sir Bonamy, foarte emoționat, cât de fericiți am fi fost dacă te-ai fi căsătorit cu mine!

Lady Denville îl privi cu un aer amuzat.

– Eu, poate, dar tu m-ai fi găsit, cu siguranță, la fel de insuportabilă ca Denville! Gândește-te la lipsa mea de organizare, la cheltuielile, la plăcerea de a juca și de asemenea, la datoriile mele!

Sir Bonamy pocni degetele în aer.

– Fleacuri! Datoriile tale? Pf!...Praf! Permite-mi să le plătesc. Ți-am spus de sute de ori că toate astea nu contează pentru mine, frumoaso. N-aș vrea să fac pe grozavul ca un nou îmbogățit, ceea ce de altfel nu sunt:

averea mea îmi vine de la părinți și aș fi incapabil să spun la cât se ridică. Chiar tu, atât de risipitoare, n-ai reuși să cheltuiești jumătate.

– Dumnezeule, Bonamy, cât trebuie să fii de bogat! exclamă ea.

– Este adevărat, spuse acesta cu simplitate. Cred că sunt cel mai bogat om din regat, un adevărat Cresus. Și la ce-mi folosește? Preferam să am strictul necesar. N-am pe nimeni pe care să răsfăț și averea mea nu mi-a putut da singurul lucru pe care-l doream! Poate-mi vei spune că este fără importanță... fără nici o importanță... Lady Denville se abținu să răspundă, știind perfect în ce atmosferă de lux trăia el. În afară de casa mare din Grosvenor Square, avea reședințe la Brighton, Newmarket, York și Bath. Știa că juca sume extraordinare fie la Watier, fie la Oatlands, reședința prietenul său, foarte risipitorul duce de York. Stăpânindu-și dorința de a râde, reuși să spună scuturând din cap:

– Într-adevăr! Cât este de trist, bietul meu prieten! Ce goală este viața ta! Și solitară!

– Ah! este foarte adevărat! recunoscu sir Bonamy, frapat de adevărul acestei observații. Îi luă din nou mâna și o strânse în ale sale, fierbinți și umede și spuse pe un ton foarte serios:

– Singurul lucru pe care am vrut să-l fac mereu cu averea mea, a fost să ți-o ofer, draga mea. N-ai decât să ceri și va fi întotdeauna la dispoziția ta. Permite-mi să-ți plătesc datoriile. Permite-mi...

Lady Denville ridică spre el ochii strălucitori:

– Bonamy, să fie oare.... să fie aceasta, după atâția ani, o cerere în căsătorie? Urmă o clipă de tăcere stupefiată. Ochii rotunzi ai lui Bonamy se ațintiră în ai săi. Nu fuseseră niciodată prea expresivi, dar acum erau complet goi și obrajii săi căzuți își pierduseră orice culoare. Acum douăzeci și șase de ani fusese unul din pretendenții săi. După ce se căsătorise, îi fusese fidel și devotat "admirator", iar acești ani trecuseră

foarte plăcut. Desigur, era singura femeie pe care și-o dorise de soție, dar în ciuda decepției suferite când răposatul lord Baverstock îl preferase pe contele Denville, inimii sale rănite nu-i trebui mult să se vindece așa încât nu numai să aprecieze avantajele de celibatar, ci de asemenea se cedeze avansurilor unei tinere persoane pe cât de fermecătoare, pe atât de lacomă. Dar, în ciuda acestor legături libere și a tuturor celor care urmară, îi rămăsese atașat contesei de Denville. Aceasta îi adusese considerația contemporanilor mai puțin fericiți și, treptat, reputația unui bărbat care, având inima frântă, n-o va mai oferi niciodată nimănui.

O asemenea stare de lucruri convenea naturii sale indolente și senzuale. Crease imaginea unei persoane celibatare, opulente, bucurându-se de tot luxul pe care i-l permitea averea sa și devenise foarte repede un intim al prințului de Wales și al fratelui său, ducele de York, care era practic la fel de risipitor ca el. Nu întârziase să înceteze să lupte împotriva tendinței sale de îngrășare. Înaltele calități ale originii sale, manierele politicoase, ospitalitatea generoasă, geniul croitorului său și prietenia celei mai bine văzute mari doamne din țară, făcuseră din el unul din bărbații pe care gazdele sale și-i disputau și erau mândre să-i primească. Cum era în general cunoscut că prima dragoste va dura mereu, nu se mai întrebase niciodată despre sentimentele sale. Iar dacă cineva ar fi îndrăznit să insinueze că pasiunea vieții sale se transformase încet dar sigur în prietenie tandră, ar fi fost foarte ofensat. Dar acum, în timp ce contempla chipul frumos al ladyei Denville, toate avantajele vieții sale fără constrângeri căpătau un relief special.

Râsul plăcut al ladyei Denville îl scoase din visare. Aceasta îi spuse pe un ton de reproș afectuos.

– Oh Bonamy! Ce om ești! Nu faci decât să vorbești, atâta tot! Nu-ți dorești câtuși de puțin să te căsătorești, nu-i așa?

Cu un efort asupra lui însuși, el declară cu curaj:

– Dar este cea mai dragă dorință a mea!

– Ei bine, nu pare. Mărturisește acum, sunt ani de zile de când joci teatru!... Sir Bonamy respinse cu vehemență această acuzație, făcută totuși pe un ton vesel.

– Nu, nu este adevărat! Cum poți să spui un asemenea lucru, Anabel? N-am rămas oare celibatar din dragoste pentru tine?

Cu un zâmbet provocator, lady Denville reluă:

– Da, asta spui, dar ești sigur că nu este mai degrabă din dragoste pentru tine însuți, incorigibil bun vorbitor?

Bărbatul fu atât de indignat să-i pună la îndoială fidelitatea, încât culorile îi reveniră și-i aruncă o privire plină de reproș.

– Nu, vreau să spun da, sunt sigur! Pe cuvântul meu, Anabel! Am fost oare atașat vreodată de altcineva în afară de tine? Am fost vreodată?

– Deseori! răspunse lady Denville, prietenește. Mai întâi, a existat acea încântătoare creatură cu bucle negre și ochi strălucitori, care se plimba prin parc într-un cupeu mic tras de doi cai negri ca smoala. Și apoi, a existat acea femeie languroasă, aceea cu părul ca inul, care era cu siguranță bolnavă de plămâni. Și după ea....

– Ajunge! o întrerupse sir Bonamy, stupefiat de exactitatea tuturor acestor amintiri. Asta este viața de celibatar! Dumnezeule, Anabel! Ar trebui să știi că aceste mici aventuri nu înseamnă nimic. Însuși tatăl tău! Dar să nu mai vorbim despre asta.

Lady Denville nu mai râdea. Întoarse capul și spuse în șoaptă:

– Și Denville. Asta nu înseamnă nimic? Totuși, mi se pare că este atât de important. Ce proastă am fost.

– Anabel, declară sir Bonamy, făcând un mare efort să se stăpânească, nu mi-am permis niciodată să-l judec pe Denville și nu voi începe acum.

Dar dacă te-ai fi căsătorit cu mine, cea mai strălucitoare ființă n-ar fi reușit să mă seducă.

– Dar este prea târziu, spuse ea cu tristețe. Ți-am descurajat dragostea, bietul meu Bonamy. Ți se citește asta pe față și nu pot să mă mir.

– În nici un caz! M-ai înțeles greșit. Ajunsesem să cred că situația mea era fără speranță. Ți se poate părea surprinzător că am fost descumpănit? Era să mi se oprească inima! Ar fi posibil, m-am întrebat, ca cea mai scumpă dorință a mea să se mai poată realiza? După o clipă de bucurie, am căzut de sus și mi-am dat seama că era absurd să cred că la vârsta mea ar fi posibil să obțin ce mi se refuzase când eram tânăr și se pare un bărbat nu prea urât?

– Este adevărat. Încă din acea perioadă erai foarte distins, deși mult mai târziu ai devenit unul dintre arbitrii eleganței.

– He! He! spuse el, vizibil măgulit. Mi-a plăcut întotdeauna să port ce era mai bun, dar o știi, bunul gust se dezvoltă cu vârsta. Acum sunt bătrân, frumoaso, prea bătrân pentru tine! Ce păcat!

– Ei aș! Ai cincizeci și trei de ani, cu zece ani mai mult decât mine. Este o vârstă frumoasă.

– Dar în acești ultimi ani am devenit cam solid. Nu mai călăresc și obosesc repede. Mă sufoc de asemenea ușor și aș putea muri în orice clipă, deoarece am palpitații.

– Da, mănânci prea mult, recunoscu lady Denville.

Bietul meu Bonamy, a venit timpul să mă ocup de tine. Ani de zile m-am gândit că ai probabil o constituție de fier pentru a putea să reziști la toate aceste excese. De altfel, trebuie să fie adevărat. N-ai nici măcar gută, în timp ce Denville avea și totuși bei de două sau trei ori mai mult decât el.

– Nu, nu, protestă slab sir Bonamy, nu de trei ori mai mult, Anabel. Recunosc că mănânc mai mult decât o făcea el, dar era slab. Eu sunt mai solid și trebuie să mănânc în consecință, pentru a-mi păstra forțele.

– Desigur, spuse Înălțimea Sa cu un zâmbet angelic. Dar nu cu riscul de a avea un atac de apoplexie. Fascinat parcă, bărbatul o privea speriat înainte de a-și juca ultimul atu:

– Evelyn! bâigui el. Îl uiți pe Evelyn, frumoaso. Da, și Kit, de asemenea, deși acesta nu pare să aibă atât de multă aversiune pentru mine. Dar știi bine că Evelyn n-ar suporta. Știu că-l adori și n-aș vrea să creez o prăpastie între voi. Deloc impresionată de nobilul spirit de sacrificiu, lady Denville replică:

– Nici un pericol. De altfel, el se va căsători.

– Ce? exclamă sir Bonamy, gândurile sale fiind în altă parte. Dar fata este îndrăgostită nebunește de Kit! Este evident!

– Nu-i așa? Este atât de adorabilă. Draga de Cressy! Pare făcută pentru Kit. Evelyn pretinde că tocmai s-a îndrăgostit de o tânără fată de un cu totul alt gen. Mi-e teamă să nu fie genul bigot! Este fiica unui simplu proprietar de pământ... extrem de decent, dar îți poți imagina ce va crede Brumby.... una dintre acele ființe șterse și sfinte, crescute în respectul celor mai stricte principii.

– Nu se poate! exclamă sir Bonamy, pe care această veste îl ului.

– Totuși, ăsta este adevărul, confirmă ea, cu lacrimi în ochi. Evelyn crede că o voi adora, dar am trista impresie că nu va fi deloc așa, Bonamy. Și mai rău încă, mă tem de asemenea să nu mă aibă la inimă.

– Este de temut, într-adevăr, replică sir Bonamy. Dacă este bigotă, cu siguranță nu vă veți înțelege.

– Iată! Știam că mă vei înțelege. Evelyn vrea să continuu să locuiesc în Hill Street, dar asta n-aș fi făcut-o cu nici un preț, chiar dacă se

căsătorea cu Cressy. Eram pe deplin hotărâtă să mă retrag și să trăiesc așa cum trebuie să facă o văduvă. Și apoi ai sosit tu, dragă prietene și asta doar pentru că ți-o cerusem, în timp ce n-aveai nici cea mai mică dorință să pleci din Brighton, știu asta. În acea clipă, mi-am dat seama brusc că atașamentul tău pentru mine nu slăbise, că n-ai primit niciodată, nici măcar n-ai cerut, nici cea mai mică recompensă pentru toată bunăvoința ta și pentru generozitate.

– Oh! înțeleg... exclamă bărbatul. Nătângul acela de Kit ți-a povestit că n-am pus să-ți fie copiată broșa. Scoate-ți din cap această idee, frumoaso. Vrei să te sacrifici pentru fiul tău, dar n-am să te las s-o faci.

Lady Denville îl întrerupse și-l privi cu atenție.

– N-ai... Vrei să spui că am pierdut la joc broșa veritabilă? Și mi-ai dat cinci sute de lire spunându-mi.... Bonamy, ai vândut măcar una din bijuteriile mele? Kit nu mi-a spus nimic. Mi-ai vândut bijuteriile, da sau nu?

– Bineînțeles că nu, răspunse el destul de descumpănit. Credeai într-adevăr că te voi lăsa să-ți vinzi bijuteriile și să le înlocuiești cu obiecte din sticlă? Pentru mine, nu era decât un fleac, Anabel. În cazul în care Kit nu ți-a spus nimic, fă-mi plăcerea și uită asta.

– Oh! Bonamy! exclamă lady Denville întinzându-i brusc mâinile. Ce bun ești! Mult, mult prea bun!

Într-un elan, acesta o prinse în brațe și fără să-și dea seama cum, se trezi strângând la pieptul său mare, un nor de parfum. Lady Denville, ale cărei forme delicate se adaptau cu greu staturii masive a celui din fața sa, îl privi atât de încântător, încât Bonamy își pierdu capul. Strângând-o și mai tare, puse stăpânire pe buzele sale. Totuși, simțea în mod confuz că va regreta că ceda tentației. Avea presentimentul că toate plăcerile din viața sa trândavă erau compromise. Până atunci nu mersese dincolo de

un sărut cast pe mână sau, în rare ocazii, pe obrazul Anabelei. De data aceasta, cedase.

Reveni pe pământ când ea se eliberă cu gentilețe și spuse:

– Cât este de plăcut să ne gândim că nici unul dintre noi nu riscă să îmbătrânească singur. Întotdeauna mi s-a părut o perspectivă atât de deprimantă.

Sir Bonamy nu păru să-și găsească acele reflecții foarte consolatoare, dar replică eroic:

– Ai făcut din mine cel mai fericit bărbat din lume, frumoaso. Lady Denville izbucni într-un râs nestăpânit, pe care îl moșteniseră și fiii săi.

– În nici un caz. Te-am uluit! Dar te voi face fericit, îți jur. Ne plac aceleași lucruri și ne cunoaștem atât de bine. Firește, la început ți se va părea puțin ciudat, pentru că te-ai obișnuit foarte mult cu viața de celibatar. Ca să fim drepți, nu mă gândeam să mă recăsătoresc. Mi se părea minunat să fiu văduvă. Dar sunt convinsă că este cea mai bună soluție pentru toți și în special pentru Evelyn.

– Să sperăm că va fi și el de această părere, remarcă sir Bonamy cu un aer întunecat.

– N-are nici o importanță dacă nu este, continuă lady Denville, pentru că este un lucru limpede. De altfel, sunt sigură că nu-l va preocupa prea mult, acum când nu se gândește decât la angelica sa Patience. Oricum, n-are de ales, bietul de el, din cauza datoriilor mele nenorocite pe care vrea neapărat să le plătească el însuși. Evident, m-a pus să jur că nu voi împrumuta vreodată bani de la tine, dar nu te va putea împiedica să-mi plătești datoriile dacă voi fi soția ta, nu-i așa?

– Să încerce numai, declară sir Bonamy dându-și seama, fără resentiment, de scopul adevărat și puțin măgulitor pentru el, pe care-l urmărea lady Denville.

Dar privindu-și viitoarea soție cu un cinism resemnat, adăugă:

– Ar fi trebuit să bănuiesc că această tânără pramatie se află la baza a toate acestea.

– Este adevărat, dar ce noroc, Bonamy, că problemele mele s-au agravat atât de mult, încât să mă gândesc la căsătoria noastră. Fără această dramă, poate n-aș fi gândit niciodată, nici n-aș fi reflectat la avantajul de a-ți fi soție. Acum, este foarte plăcut să fiu văduvă, dar îmi imaginez clipa în care voi începe să mă ridez, în care va trebui să-mi ascund gâtul care va semăna cu al unui pui jumulit și când nu voi mai avea admiratori. Și apoi, m-am gândit la tine, bietul meu Bonamy, și mi s-a strâns inima. Eu îi am pe copiii mei dragi și poate îmi voi adora nepoții.... deși mi se pare destul de puțin probabil, iar perspectiva de a fi bunică mă deprimă... dar tu, cum vei continua, sărmane, când prietenii te vor părăsi?

– Ce? exclamă sir Bonamy șocat.

– Sau vor muri? continuă neîndurătoare Înălțimea Sa. Și te vei afla complet singur, fără nimeni care să se preocupe de ce ți se întâmplă... cu excepția îngrozitorului tău văr care, după toate probabilitățile, nu se va gândi decât să-ți grăbească sfârșitul.

Și toată viața îți va fi distrusă! Dragă Bonamy, simpla idee mă consternează!

– Este adevărat, răspunse el foarte emoționat, este foarte adevărat!

Lady Denville îi adresă un zâmbet seducător.

– Vezi așadar, că va fi mult mai bine pentru amândoi.

– Da, răspunse sir Bonamy, îngrozit de tabloul sfârșitului vieții sale, pe care tocmai i-l zugrăvise. Da, de sute de ori, da!

Capitolul 20

Lui Cressy nu-i fură necesare mai mult de câteva minute pentru a-și da seama că trăsura descoperită în care-și însoțea bunica, nu era locul ideal pentru a schimba confidențe. Bătrâna doamnă, ignorând admirabil existența vizitiului și a lacheului cocoțat pe capră, începu să vorbească foarte liber despre nașterea, acasă la fiul său, a unui moștenitor al titlului, criticând în același timp cu tot disprețul unei mame care, fără să facă foamea, dăduse naștere la șase copii, aceste femei tinere și fragile, care nu puteau naște fără complicații. Găsea asta absurd.

Își exprimă cu înflăcărare speranța ca tânărul Stavely să nu-i semene mamei lui. Totuși, era evident că Albinia, în ciuda nașterii dificile, crescuse în apropierea sa. Bătrâna doamnă fusese cea care alesese prima soție a fiului său și deși proclamase întotdeauna că era un model de virtute și de farmec, nu-i putuse ierta în taina inimii sale, că nu-i dăruise un moștenitor. Albinia, cu care lordul Stavely se căsătorise fără avizul nimănui, tocmai adusese pe lume un băiat sănătos, de aproape patru kilograme – dacă era să creadă scrisoarea încântată scrisă în grabă de

fericitul tată! Și această performanțe, în ciuda epuizării ulterioare a mamei, o făcuse să crească în mod considerabil în stima bătrânei doamne. Nu destul totuși, pentru a o pune la adăpost de orice critică. Obligația absolută a unei mame de a-și alăpta copiii era una din marile idei fixe ale ladyei Stavely. Descoperise, odinioară, că doica angajată pentru al doilea fiu al său – din nefericire decedat – era alcoolică. Așa că o informă pe Cressy, în termeni energici, că-i scrisese deja Albiniei pentru a-i recomanda să bea bere cu ghimber.

Cressy suportă acest discurs cu relativă răbdare. Dar când bătrâna doamnă încetă să vorbească despre hrana care i se potrivea onorabilului Edward John Francis Stavely, pentru a preciza că intrarea în scenă a tânărului personaj o va obliga să părăsească Mount Street și să se instaleze în altă parte, puse mâna pe genunchiul bunicii și-i atrase atenția asupra prezenței vizitiului și a valetului în livrea.

Bătrâna doamnă păru să înțeleagă. Bombăni:

– La naiba cu trăsurile astea descoperite. Nu le-am putut suferi niciodată. Vizitiu! Întoarce-te la Ravenhurst. Vreau să-ți vorbesc, Cressy, adăugă cu severitate. Este timpul să spui ce ai pe suflet. Ne vom întoarce, vei veni în camera mea și vom avea o explicație înainte să-mi fac siesta.

– Da, bunico, bineînțeles, răspunse Cressy politicos.

Bătrâna doamnă îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar se abținu de la orice comentariu. Își petrecu restul plimbării elaborând planuri minunate pentru viitorul următorului lord Stavely și Cressy o încurajă cu energie. Dar deși aceasta mizase pe foarte buna sa dispoziție, după ce-și scoase pălăria cu pene negre și se instală în fotoliul larg și adânc pe care gazda avusese grijă să-l aducă în camera sa, îi ordonă ursuză lui Cressy să dea fără înconjur cărțile pe față.

– Și fără smiorcăieli, te rog, fata mea! Detest asta, adăugă tăios.

– Bunico, asta este întru totul nedrept, răspunse Cressy ofensată. Am foarte multe defecte, dar nu sunt o smiorcăită.

– Asta este adevărat, recunoscu bătrâna doamnă, pe care un răspuns hotărât o calma întotdeauna. Vino lângă mine, copila mea.

Cressy se supuse și se așeză la picioarele sale, încrucișându-și brațele cu o liniște pe care o dezmințea privirea strălucitoare pe care o ridică asupra redutabilei sale bunici.

– Da, bunico, spuse pe un ton inocent.

– Nerușinată mică, spuse aceasta, care nu se lăsă păcălită.

Atenută totuși asprimea observației, ciupind-o pe Cressy de obraz.

– Ascultă-mă, copila mea. Nașterea pruncului Albiniei te va pune într-o situație echivocă. Așa că, dacă-mi vei da crezare, vei înceta să tergiversezi și vei accepta să te căsătorești cu Denville. Ți-am promis că nu voi face presiuni asupra ta și mă țin de cuvânt. Dar o cunosc pe Albinia și-ți afirm că, dacă era greu de trăit cu ea înainte de a naște, îți va fi și mai greu acum, când se înfoaie de mândrie. Nu va înceta până nu va scăpa de tine, îți garantez asta. Cât despre tatăl tău, te iubește mult, dar nu-ți va lua partea. Este slab... ca toți fiii mei! Seamănă, din păcate, cu tatăl lor! Întotdeauna lași!

– Dar n-aș vrea ca tata să-mi ia partea, bunico. Sau, mai exact, găsesc că n-ar fi corect să i-o cer.

– De altfel, n-ar folosi la nimic. Albinia este o scorpie, sau mă înșel foarte mult!

– ... Dar bineînțeles, nu te înșeli niciodată, spuse Cressy râzând.

Ochii aprigi ai bătrânei doamne străluciră, dar se mulțumi să spună:

– Fără impertinențe, domnișoară! Este adevărat că nu mă înșel des. Nu ajungi atât de bătrână ca mine fără să fii mai șireată, cum se spune.

Ochii îi deveniră mai blânzi privind-o pe Cressy.

– De altfel, n-are importanță! Te iubesc mai mult decât pe oricine, copila mea și aș vrea să te văd căsătorită și fericită. Ți-am spus încă de la început că nu dau importanță rangului și averii lui Denville și mai mult, nu-mi voi face griji dacă a fost într-adevăr un tânăr zăpăcit, cum pretinde Brumby. Desigur, este o partidă de prim rang, după care aleargă toate mamele îndată ce ies în lume. Dar am trăit destul pentru a ști că nu este totul să te căsătorești cu o partidă bună și nu-ți voi face reproșuri, Cressy, dacă ai prefera pe cineva cu o poziție mai puțin înaltă... cu condiția, desigur, să fie de asemenea de familie bună, ca tine și să fie de calitate.

– Îți place mult bunico, nu-i așa?

– Da, îmi place mult, dar asta n-are importanță. Este un bărbat foarte corect, care știe ce vrea, care nu se teme să privească oamenii în față și să răspundă cu aceeași monedă, replică bătrâna doamnă, râzând ușor. Nu-i lipsește îndrăzneala, păstrând totuși un aer binevoitor. Dar ce aș vrea să știu, fetițo, este dacă îți place și ție.

– Oh da! răspunse Cressy. Cred că place tuturor. Este atât de fermecător.

– Bănuiam, continuă bătrâna doamnă cu ironie.

– Da, îl iubesc mult. Dar nu-l cunosc încă suficient, adăugă gânditoare Cressy.

– Ce aud? reluă bătrâna doamnă încruntându-se. Cât timp vă mai trebuie pentru a-l cunoaște suficient, domnișoară?

– Mult, bunico. Dar oricum, nu-l voi lua de soț niciodată.

– Pe legea mea, exclamă bătrâna doamnă, cu ochii ieșiți din orbite. Ți-ai pierdut mințile, fata mea? Sau nu ești decât o cochetă mică și banală? Este mai mult de o săptămână de când sunteți nedespărțiți, distrându-vă împreună, ceea ce mă încântă. Îți amintești că la început nu eram favorabilă acestei căsătorii și știu perfect că și tu ezitai, Cressy. De aceea

te-am adus aici. Ți-aș fi recunoscătoare să-mi spui de ce, după ce ai declarat că erai gata să accepți ți-ai schimbat brusc părerea. Ce soț mai bun îți trebuie, gâsculițo? Este și băiatul frumos la care se poate visa, are maniere excelente, o dezinvoltură pe care mulți bărbați mai în vârstă i-ar putea-o invidia, o inteligență remarcabilă și un zâmbet căruia i-aș fi fost incapabilă să-i rezist în tinerețe! Iar domnișoara face pe dificila! Mi-ai spus că te resemnasei să faci o căsătorie de conveniență, dar dacă încă n-ai înțeles că este îndrăgostit nebunește de tine, nu ești decât o proastă și în acest caz îmi iau mâinile!

Împărțită între remușcări și dorința de a râde, Cressy îi luă o mână în ale sale și o duse la obraz.

– Nu sunt o proastă, bunico, spuse ea, străduindu-se să rămână serioasă. Și de altfel, ți-am spus adevărul. Am crezut într-adevăr că era mai bine să mă căsătoresc, decât să rămân la Mount Street. Dar Denville nu s-a prefăcut niciodată că mă iubește. Așa că n-a fost și nu va fi vreodată nebun după mine. Ceea ce mă încântă, bunico dragă, deoarece în ce mă privește, sunt îndrăgostită nebunește de fratele său și el este bărbatul cu care mă voi căsători, indiferent ce veți spune tu, tata sau oricine.

Mâna uscățivă a bătrânei doamne se strânse ca o menghină peste cea a lui Cressy.

– Ce? exclamă ea, fratele lui Denville?

Cressy o privi cu îndrăzneală.

– Fratele său geamăn, bunico. Nu l-ai văzut niciodată pe Denville. Kit îi seamănă atât de mult, încât, la început, nici eu nu mi-am dat seama de nimic. Dar nu sunt comparabili. Am simțit diferența când a venit să te vadă la Mount Street, în locul fratelui său. Și pentru că mi-a plăcut, am acceptat să vin aici cu tine.

Duse la buze mâna deformată a bunicii și o sărută.

– Vei constata singură cât sunt de diferiți, pentru că ești inteligentă și perspicace. Oh! nu-ți pot spune cât sunt de fericită că ai o părere atât de bună despre Kit!

– Lasă-mă în pace! o întrerupse tăios bătrâna doamnă, retrgându-și brusc mâna. Nerușinatul! continuă ea, cu maxilarele tremurând. Așadar, și-a bătut joc de mine... ce obrăznicie! Nu mi-aș fi putut imagina vreodată o asemenea înșelătorie!

– Îți împărtășește părerea, bunico, spuse Cressy cu un zâmbet tandru. Nu s-a pretat la asta decât împotriva voinței sale și n-ar fi continuat dacă nu i-ai fi cerut ladyei Denville să venim la Ravenhurst. Mi-ar plăcea să-ți pot explica împrejurările.... legăturile care-i unesc pe cei doi frați. Dar cred că atunci când n-ai un frate geamăn, este greu de înțeles... forța acestor legături.

– Ce înțeleg fără nici o greutate, este că este vorba de un viclean care știe cum să procedeze pentru a te face să-ți pierzi capul, gâsculițo! replică bătrâna doamnă, deloc domolită.

– N-a încercat încă, dar sunt sigură că va reuși, recunoscu Cressy, fără să se emoționeze.

Nu știu mai mult decât tine, bunico, despre ce înseamnă să ai un frate geamăn, dar se pare că atunci când sunt atât de uniți ca Evelyn și Kit, fiecare dintre ei simte intuitiv nenorocirile care i se întâmplă celuilalt. Și nici unul dintre ei nu ezită atunci să-i sară celuilalt în ajutor, împotriva tuturor.

– Ah! serios? rânji bătrâna doamnă. Atunci, fata mea, poate-mi vei putea explica ce i s-a întâmplat lui Denville și cine l-a obligat pe fratele său să se dedea la această înșelătorie oribilă.

– Desigur! răspunse Cressy grăbită.

Râse ușor.

– Este o poveste extraordinară, dar n-am auzit niciodată ceva atât de romantic. Trebuie să fii un Fancot pentru a te lansa într-o aventură atât de nebunească și trebuie să fii Kit pentru a te descurca atât de bine. După cum spuneai, nu este lipsit de îndrăzneală.

– Nu încerca să mă duci cu vorba! ordonă bătrâna doamnă. Ceea ce-ți cer, este să-mi spui totul.

Și Cressy exact asta făcu. Așezată la picioarele bunicii, își îndulci cât putu povestea, dar esențialul corespundea adevărului și bătrâna doamnă asculta în tăcere. Înfățișarea îi rămase severă. Totuși, de mai multe ori păru chinuită de un tic care-i contracta curios fața. Și când Cressy, care știa că-i plăceau întâmplările mai picante, începu să povestească întâlnirea sa cu doamna Alperton, avu un fel de criză de sufocare pe care o califică "de astm", fulgerându-și nepoata cu privirea. Dar când povestea se termină, declară că nu auzise niciodată nimic atât de scandalos, adăugând în cele din urmă:

– Observ că această gâscă frumoasă căreia îți place să-i spui "draga mea nașă" nu joacă nici un rol în toate astea! Dacă încerci să mă înșeli, renunță imediat, Cressy.

Nu sunt proastă și n-am fost niciodată. Așa că să nu-mi spui că nu ea este la originea acestor lucruri.

– Bineînțeles că ea este! răspunse Cressy cu cel mai inocent aer al său. Ea i-a propus lui Kit să-l înlocuiască pe Evelyn, dar numai pentru o seară, cu scopul de a salva aparențele. Nu ți-am spus?

– Într-adevăr, mi-ai spus, reluă bătrâna doamnă batjocoritor. Dar ce nu mi-ai precizat, este de ce este atât de important pentru Denville să obțină anularea tutelei.

– Dar nu-i deloc de mirare, bunico! Gândește-te cât trebuie să fie de enervant pentru el!

– Nu-mi spune baliverne, fata mea! continuă bătrâna doamnă pe un ton tăios. Veniturile sale se ridică la șaisprezece mii de lire pe an. Și însuși Henry Brumby mi-a spus că toate datoriile sale au fost plătite la moștenirea tatălui său.... Este vorba despre datoriile mamei lui, nu-i așa? Nu-ți da osteneala să negi. Toată lumea știe că ea este mereu în situații critice de mai mult de doisprezece ani. Fără îndoială, are intenția să i le plătească? Nu-l condamn, dar nu voi înțelege niciodată ce a putut face această cheltuitoare puțin nebună, pentru ca fiii ei s-o iubească în asemenea măsură.

Degetele sale deformate se agitau în cutele mătăsoase ale rochiei. În timp ce Cressy rămase impasibilă, își îndreptă asupra ei privirea pătrunzătoare.

– Bine v-ați potrivit toți trei, spuse cu o voce șfichiuitoare. Să mă înțelegi bine, domnișoară. Nu vreau ca numele nostru să fie amestecat într-un scandal. Dumnezeule, acum probabil toată lumea știe că ești pe punctul să te logodești cu Denville. Ce crezi că va spune tatăl tău când va afla adevărul?

– Va aștepta decizia ta, bunico, răspunse calm Cressy. O știi la fel de bine ca mine. Sper că-mi va fi favorabilă..... și-i va fi favorabilă și lui Kit, pentru că vă iubesc pe amândoi și n-aș vrea să mă căsătoresc fără consimțământul tău; asta mi-ar umbri fericirea.

Înălță capul și o privi pe bătrâna doamnă drept în ochi.

– Dar în mai puțin de un an voi fi majoră și nici tu, nici tata nu veți mai fi în măsură să mă împiedicați să mă căsătoresc cu Kit.

– Dacă aș fi îndrăznit să-i vorbesc astfel bunicii, spuse bătrâna doamnă după câteva clipe de tăcere apăsătoare, aș fi fost biciuită cum se cuvine și închisă în camera mea, cu pâine uscată și apă, timp de o săptămână.

Chipul lui Cressy se lumină.

– Adevărat, bunico? Trebuie să cred că părinții tăi n-aveau frică de nimic.

– Mică nerușinată! exclamă bătrâna doamnă, ascunzându-și un zâmbet cu mâna. Să nu crezi că-mi vei veni de hac prin impertinența ta! Sună! Sunt la capătul răbdării și epuizată. Privește cât este ceasul, este o jumătate de oră de când ar trebui să mă odihnesc. În mai puțin de o oră va trebui să mă pregătesc pentru cină și nu voi putea să închid ochii din cauza ta, fată ingrată și denaturată. Pleacă! Și să nu crezi că m-ai câștigat pentru cauza ta. Nu-i nimic adevărat!

Retrăgându-se în vârful picioarelor, Cressy mulțumi lui Dumnezeu și se grăbi în căutarea domnului Fancot.

Deși reușise s-o ascundă perfect, nu-i dezvăluise fără teamă bătrânei doamne înșelătoria căreia îi fusese victimă. Rezultatul mărturisirii sale fusese mai mulțumitor decât sperase. Evident, nu se așteptase ca tiranica bunică să-și dea fără dificultate binecuvântarea la idila lor. Se temea ca bătrâna doamnă să nu fie într-o criză de furie și să nu hotărască să plece imediat cu ea la Worthing. Desigur, avea motive să fie foarte nemulțumită. Dar Cressy, care o cunoștea, înțelese că nu se gândise nici o clipă să ia decizii extreme. Era și mai semnificativ – spre mare ușurare a lui Cressy – că n-o rugase pe lady Denville să vină imediat să se explice. Se mulțumise să-i reproșeze nepoatei sale, nu atât că se pretase la această mașinație, cât că o făcuse să piardă o jumătate de oră de somn. Se plânsese pe tonul trist al unei femei bătrâne contrariate și nu pe cel care-i era obișnuit, de despot ofensat.

"Bunica, își spuse în cele din urmă Cressy, își rezervă timp de gândire!" Și doar acest fapt îi permitea să spere. Bătălia nu era câtuși de puțin câștigată; bunica ar mai putea să se arate dificilă. Dar, fără nici o

îndoială, anumite aspecte ale întâmplării o amuzaseră și era vizibil că se atașase puternic de domnul Christopher Fancot. Pentru Cressy, totul depindea acum de modul în care tânărul bărbat va reuși să-i scoată pe amândoi dintr-o situație care putea provoca bârfe nesfârșite în societatea bună.

În cele din urmă îl găsi în bibliotecă, dar nu era singur. În clipa în care-l strigă, îl zări pe sir Bonamy și dădu înapoi, scuzându-se.

În picioare, cu coatele rezemate de spătarul unui fotoliu, Kit stătea în fața lui sir Bonamy, care era așezat pe o canapea, cu mâinile pe genunchi, având imprimată pe față resemnarea. Kit întoarse capul repede și spuse pe un ton neobișnuit:

– Nu pleca, rămâi Cressy. Sir Bonamy știe adevărul despre noi și cred că nu va avea nici o obiecție dacă îți voi împărtăși vestea neașteptată pe care tocmai a anunțat-o.

– Nu, confirmă sir Bonamy, făcând un efort pentru a se ridica. Nu văd de ce m-aș opune. Pariez că tot comitatul va ști înainte să avem timp să ne întoarcem.

– Vă rog, rămâneți așezat, domnule, spuse Cressy punându-i mâna pe braț. Despre ce este vorba? Nu mă face să aștept cu nerăbdare, Kit. Ghicesc că este vorba de o veste bună.

Cu un aer grav, domnul Fancot răspunse:

– Sir Bonamy tocmai mi-a spus că mama a acceptat să-i fie soție.

– Nu se poate! exclamă Cressy. Este adevărat? Oh! dragă domnule, permiteți-mi să fiu prima care vă felicită.

– Mulțumesc mult. Nu mai știu foarte bine ce-i cu mine, dar nu trebuie să vă spun că sunt cel mai fericit dintre bărbați. Asta se înțelege, încheie sir Bonamy cu un aer morocănos.

– Probabil aveți impresia că trăiți un basm!

– Exact! N-aș fi crezut niciodată că mi se va putea întâmpla un asemenea lucru. Vreau să spun, adăugă grăbit, că este un lucru pe care nu-l mai speram!

Kit avea un aer extrem de sever, dar Cressy fu repede liniștită constatând că aspectul abătut al fericitului ales îi trezise simțul umorului. Expresia i se îmblânzi și-i venea vizibil să râdă, dar reuși totuși să spună cu o seriozitate imperturbabilă:

– Probabil vă vine greu să credeți în fericirea dumneavoastră, domnule.

– Da, este adevărat, mărturisi sir Bonamy. La vârsta mea, îți trebuie puțin timp să te obișnuiești cu un asemenea lucru. Da, iar apoi nu pot să mă împiedic să mă întreb dacă mama ta va fi fericită cu mine. Spune-mi, Kit. Crezi că ar putea să regrete?

– Nu, răspunse Kit. Sunt foarte tentat să cred că nu veți regreta nici unul, nici altul.

– Iată ceva foarte amabil, Kit, într-adevăr foarte amabil! exclamă sir Bonamy, vizibil stupefiat. Bineînțeles, eu nu regret nimic, dar n-aș fi crezut vreodată că-mi vei putea spune un astfel de lucru. Mă așteptam mai degrabă s-o iei în nume de rău.

– Nu i-aș fi dorit un soț mai afectuos și mai înțelegător, răspunse Kit, cu un zâmbet. O veți răsfăța într-o manieră îngrozitoare!

– Foarte sigur. Dar îți doreai să se recăsătorească?

– Da, dar nu cu oricine, ci cu cineva care s-o iubească și să fie în stare să se ocupe de ea. Ceea ce nu doream deloc, era să meargă să se stabilească singură..... și să încurce din nou lucrurile în mod complicat.

– Este adevărat! exclamă din nou sir Bonamy. Nu m-am gândit la asta, dar ai întru totul dreptate, băiete. Oricum, iată o grijă de care mă va scuti.

– Nu veți mai avea nici o grijă, îl asigură Cressy. Mă veți considera

obraznică, dar vreau să vă spun că niciodată un cavaler n-a meritat mai mult să obțină favorurile obiectului gândurilor sale.

– Nu, nu, protestă sir Bonamy, foarte tulburat, în nici un caz. Este foarte amabil din partea dumitale, dar nu sunt deloc așa. De altfel, sunt baronet și nu cavaler.

– În ochii mei, reluă Cressy, evitând să-l privească pe Kit, ați fost întotdeauna un cavaler din Evul Mediu!

– Vrei să spui, unul dintre acei bărbați de treabă care galopau pretutindeni în căutare de balauri? Cine ți-a dat această idee nebunească, draga mea copilă? Și mai mult, închis într-o armură! Oricum, te asigur că nu este genul meu.

– M-ați înțeles greșit. Nu mă gândeam la balauri, ci la fidelitatea dumneavoastră neclintită față de nașa. Sunteți de ani e zile admiratorul său.

– Baronetul său, corectă Kit, fără să râdă.

– M-am gândit deseori la singurătatea dumneavoastră, continuă Cressy, prefăcându-se că nu auzise. Complet singur în acea casă mare și, îmi închipui, fără să așteptați nimic de la viitor.

– Foarte exact! Numai că te obișnuiești până la urmă, bineînțeles, și nu trăiesc tocmai singur.

– Desigur, aveți servitori, dar contează atât de puțin.

Sir Bonamy, care nu se putea dispensa de un personal foarte numeros, indispensabil confortului său – dintre care trei bucătari – nu era deloc de această părere, dar se abținu s-o spună.

– Acum, va fi cu totul altfel!

– Dumneata ai spus-o, recunoscu el cu un oftat profund.

– Și cât de invidiat veți fi, continuă Cressy, grăbindu-se să schimbe subiectul conversației. Tuturor pretendenților nașei le va veni să vă

distrugă. Îmi vine să râd gândindu-mă la mina pe care o vor face unii dintre ei când vor afla vestea.

Era vizibil că sir Bonamy nu se gândise încă la acest aspect al lucrurilor. Reflectă umflându-și obrajii cum avea obiceiul să facă de fiecare dată când un gând plăcut îi venea în minte.

– Da, este adevărat, spuse. Vor fi furioși! Femeia cea mai frumoasă, cea mai apreciată din toată înalta societate "m-a ales pe mine!" Este un triumf!

Dar prin minte îi trecu un gând mai puțin plăcut. Adăugă posomorât:

– Da, dar vor fi și alții care poate ar vrea să mă omoare. Tânărul Denville. Îl uitasem. Kit, simpla idee că această căsătorie l-ar putea îndepărta de mama ta m-ar face să renunț la ea.

– Nu vă neliniștiți pentru asta, domnule. Nu vă pot promite că Evelyn va fi încântat, dar să nu vă temeți, nu va avea încotro și în nici un caz nu se va îndepărta vreodată de mama. De asta pot să vă asigur.

– Să acceptăm prevestirea, spuse sir Bonamy, resemnându-se cu soarta sa.

Se ridică greu.

– Este timpul să mă duc să mă schimb pentru cină.

– Nu trebuie să vă schimbați în seara aceasta, domnule, acum o oră a sosit generalul Oakenshaw pentru a prezenta omagiile sale mamei și l-a reținut la cină.

– Nu se poate! Credeam că această bătrână "lăcustă" a trecut de mult pe lumea cealaltă! Nu-mi voi pune ținuta de seară, dar trebuie să-mi schimb haina și cred că mă voi odihni înainte de cină pentru a mă remonta puțin.

– Poate un mic întăritor? propuse Kit.

– Nu, n-am nevoie de un întăritor.

Dar am avut foarte multe emoții astăzi și nu sunt obișnuit. Sunt cam obosit și cu puțin somn, îmi voi reveni.

– Cum doriți, domnule, răspunse Kit, deschizându-i ușa.

După ce o închise din nou, se întoarse și o văzu pe Cressy prăbușită într-un fotoliu, pradă unui râs nebun, imposibil de stăpânit. Ea reuși să spună:

– Oh! Kit! Oh! Kit! Am crezut că mor. Bietul sir Bonamy!

– Tu și cavalerii tăi! răspunse el.

Asta o făcu să râdă din nou

– Nu, baroneți! gemu ea. Era gata să izbucnesc în râs! Încetează! Nu mai pot.

Își șterse ochii.

– Dar cred că vor fi fericiți. Tu nu? Totuși, cred că s-a obișnuit cu ideea!

– Este foarte posibil, numai să nu-și schimbe părerea. Dar mi-ar plăcea să aflu, draga mea, dacă ideea asta stranie vine de la mama sau de la tine. Haide, spune-mi totul.

– Cum poți să crezi că aș fi îndrăznit s-o sfătuiesc pe nașa să se căsătorească fie cu sir Bonamy, fie cu oricine altcineva?

– Nu cred, dar te bănuiesc foarte tare că i-ai dat această idee.

Cressy încetă să râdă.

– Nu este întru totul adevărat. Dar recunosc totuși că am spus un lucru care a putut-o face să se gândească la ea și că în sinea mea, speram puțin! Te-ai supărat?

– Nu știu. Nu, bineînțeles, dar Cressy, crezi că Evelyn va aproba ca mama să se recăsătorească?

– Desigur. Și ea va avea de câștigat. Nu-ți pot povesti conversația noastră, pentru că era confidențială. Dar pot să-ți spun că mama ta era

disperată și se gândea să facă un sacrificiu teribil pentru Evelyn. Dar când am părăsit-o, își regăsise privirea malițioasă. Kit, cred într-adevăr că va fi fericită. Îl place mult pe sir Bonamy și s-a înțeles întotdeauna foarte bine cu el. Și, mai ales, nu trebuie cu nici un preț să trăiască singură. Singur ai spus-o. Tu te gândeai la extravaganțele sale, dar eu cred că ar fi mai ales îngrozitor de nefericită.

– Da, ai dreptate. Nu găsești totuși că Ripple n-avea un aer radios? Cressy începu să râdă din nou.

– Nu, nu tocmai. Ce vrei, era întru totul mulțumit de soarta sa până acum și brusc, își dă seama că nu vrea să și-o schimbe. Evident, pentru el este un mare șoc, dar se va obișnui foarte repede, deoarece o adoră, știi asta. Va fi foarte mândru să-i fie soț și va fi foarte mulțumit să cheltuiască sume enorme pentru ea! Cerule! privește cât este ceasul. Trebuie să plec, altfel voi întârzia la cină! Kit, cine este acest general pe care l-a invitat nașa? Îmi pare rău că a făcut-o, deoarece mai este un lucru pe care nu ți l-am spus. I-am mărturisit bunicii că nu ești Evelyn.

– Dumnezeule! N-ai pierdut timpul. Credeam că se hotărâse să mă ocup eu de asta. Cressy înălță capul.

– Crede-mă Kit, n-ai fi izbutit. Kit se strâmbă.

– Trebuie să înțeleg că demersul tău a fost încununat de succes?

– Nu știu foarte bine, și trebuie să recunosc că nimic nu putea să fie mai supărător decât acest general, spuse ea cu seriozitate. Bunica va fi foarte furioasă că trebuie să tacă toată seara. Acum, știe deja ce intenționează să-ți spună. Slavă Domnului, te place mult și sunt convinsă că dacă găsești modalitatea de a ne scoate din această încurcătură, fără ca nimeni să afle ce s-a întâmplat exact, va fi tentată să se îmbuneze. Trebuie să mărturisesc că mi se pare dificil și m-am întrebat dacă ai deja o idee în legătură cu acest subiect.

– Sincer, dragostea mea, nu.

– Ah! spuse Cressy, puțin decepționată. Recunosc că, personal, n-am nici una, dar îmi spuneam că poate tu vei găsi mijlocul de a aranja lucrurile cu eleganță.

– Înțeleg, răspunse Kit, privind-o cu amuzament. Cressy, draga mea, dacă ai nutrit speranța să devii soția unui diplomat strălucit, poate va trebui să renunți la ideea aceasta, deoarece trebuie să mărturisesc că nici eu nu știu ce să fac.

Tânăra fată nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Oh! Kit, ești teribil! Cum poți crede oare că sunt atât de proastă încât să-mi fac iluzii? Sunt absolut sigură că vei găsi ceva.

După ce-i mulțumi cum se cuvenea pentru această emoționantă dovadă de încredere, Kit îi spuse lui Cressy, cuibărită încă în brațele sale:

– Bineînțeles! În definitiv, îmi mai rămân încă douăzeci de minute pentru a reflecta, înainte de cină... Și în ce-l privește pe Evelyn, căruia trebuie să-i anunț viitoarea căsătorie a mamei... și să-l fac s-o accepte, măcar în aparență, îmi vor rămâne douăzeci de secunde în care să mă pregătesc pentru asta!

Domnișoara Stavely, cu râsul pe buze și privirea debordând de adorație, răspunse:

– Este mai mult decât îți trebuie.... dragul meu!

Capitolul 21

În acea seară, cina la Ravenhurst nu fu unul din marile succese ale ladyei Denville, dar cum nimeni important nu trebuia să afle asta, fu la fel de fermecătoare ca de obicei. Totuși, fiul său părea preocupat. Domnișoara Stavely tremura. Bătrâna doamnă, prea vicleană pentru a se demasca în fața unui străin dezagreabil așezat alături, își stăpânea cu greu furia ușor de înțeles care se manifesta prin observații neplăcute ca răspuns tuturor celor care aveau ghinionul să i se adreseze. Generalul Oakenshaw era indignat să constate că vechiul său rival – pe care obișnuise să-l califice rând pe rând greoi, gras și dizgrațios, figură care cere palme, demnă de dispreț – nu era tratat doar ca oaspete de onoare la Ravenhurst, ci părea să fie și foarte intim cu gazda sa.

De fapt, singurul care se amuză fu sir Bonamy Ripple.

Coborâse la cină fără nici un elan. Contrar a ce sperase, fusese incapabil să închidă ochii. Se ridicase în picioare îngrozitor de deprimat și se aștepta la o despărțire. Dar când pătrunse în salonul în care erau reuniți ceilalți invitați, se simți brusc revenind la viață. Lady Denville,

încântătoare în rochia sa din satin auriu, se apropie de el cu un zâmbet irezistibil și-i murmură întinzându-i mâinile:

– Dragul meu Bonamy!

– Anabel! șopti el. Ești încântătoare, frumoasa mea, încântătoare!

– Adevărat? Îmi pare foarte bine, deoarece ție vreau să-ți plac!

Complimentul îl emoționă atât de mult, încât nu-și găsi cuvintele și trebui să se mulțumească să se încline pentru a-i săruta mâinile, făcând să trosnească în mod îngrijorător corsetul. Îndreptându-se, îl observă pe generalul Oakenshaw și constată cu mare satisfacție că această persoană distinsă îl vedea apropiindu-se cu evidentă repulsie. Încă din acea clipă, fu sigur că va petrece o seară plăcută. Aranjându-și monoclul, exclamă:

– Pe legea mea! Dar acesta este Oakenshaw!

Apoi, lăsându-și monoclul să cadă, se grăbi cu mâinile întinse, spunând cu un aer îndurerat, care nu păcăli pe nimeni:

– Dragă domnule! Trebuie să mă ierți că nu te-am recunoscut imediat. Ce vrei, când înaintezi în vârstă îți slăbește memoria. Oare de câți ani n-am avut plăcerea să-ți strâng mâna? Ah! ar fi mai bine să nu insist, nu-i așa?

– Memoria mea a rămas excelentă, replică generalul. Te-am recunoscut încă de când ai intrat. Constat că ești încă la fel de gras ca odinioară.

– Ba nu, dragul meu prieten, ba nu, continuă sir Bonamy, la fel de jovial, este foarte amabil din partea dumitale să-mi spui asta, dar în realitate sunt mult mai gras. Dar dumneata nu te-ai schimbat deloc. Acum, când te văd mai de aproape, constat că ești tot acel... oare cum erai poreclit? Portmantou?

Nu, ce spun eu? Nu așa. "Lăcustă?" Desigur, cum am putut să uit? "Lăcustă!"

Acest schimb de ostilități, care-i readuse buna dispoziție lui sir Bonamy, nu făcu plăcere nimănui, cu excepția poate bătrânei doamne. Aceasta râse ușor printre dinți, fără să se poată ști dacă într-adevăr se amuza, sau dacă dorea mai ales să-și descarce proasta dispoziție pe seama primului venit.

După terminarea cinei, lady Denville care, în ciuda tuturor greutăților condusese conversația cu strălucirea sa obișnuită, simți că era de preferat ca fidelul și bătrânul său admirator, să pornească fără întârziere la drum. Îl rugă în șoaptă pe Norton să aducă ceaiul imediat la ora opt și jumătate. Cum Cressy nu-i putuse spune că bătrâna doamnă știa tot, nu era deloc pregătită să sufere atacul pe care aceasta îl declanșă îndată ce se închise ușa. Nu încercă să se apere. Se mulțumi să-și plece capul frumos cu umilință sub furtună și spuse cu blândețe:

– Știu, știu, dar nu bănuiam că totul va lua asemenea proporții. Este vina mea. Adresați-mi câte reproșuri vreți, doamnă, dar vă rog, nu aruncați responsabilitatea asupra bietului meu Kit.

Se întâmplă ca acest comportament plin de umilință să dea rezultate. Cressy, care se pregătea să-i vină în ajutor, își dădu imediat seama de asta. Bătrâna doamnă îi răspunse pe un ton arțăgos:

– Pentru Dumnezeu, să nu începi să plângi, Anabel. Ești o proastă și așa ai fost întotdeauna, punct. Cât despre faimosul tău Kit, lasă-l să se apere singur, este în stare și este destul de obraznic pentru asta.

Cressy trase concluzia că șansele acestuia nu erau definitiv pierdute. În timpul cinei, făcuse tot posibilul pentru a întreține o conversație cu generalul, ceea ce n-o împiedicase să surprindă un scurt dar violent schimb de cuvinte între bunica sa și domnul Fancot.

– Am ceva să-ți spun, tinere, declarase bătrâna doamnă, cu o voce care, deși stăpânită, nu era mai puțin intimidantă.

– Știu, doamnă, răspunse Kit și aș dori să vă pot spune doar "iertați-mă", dar nu voi reuși asta.

– Îmi imaginez, continuase ea privindu-l în ochi, că te gândești că va fi suficient doar să-mi zâmbești pentru a te face iertat.

– În nici un caz, doamnă, răspunse Kit cu un aer surprins.

– Și așa este potrivit! Poate acum vei avea îndrăzneala să-mi spui că-ți regreți comportarea?

– Oh, nu! doamnă. Sunteți mult prea experimentată pentru a crede asta, dacă v-aș spune. Cum aș putea să regret?

– Ce impertinență! Încă puțin și te voi pălmui, domnule.

Dialogul se limitase la atât. Nimic din privirea iritată pe care bătrâna doamnă i-o aruncase domnului Fancot nu putea să-l facă să presupună că resentimentele sale se atenuară. Dar când pătrunse mai târziu în salonul mare, se putea vedea că acea privire se îmblânzise când se ațintise asupra siluetei elegante a păcătosului.

Generalul nu manifestă nici o dorință de a-și prelungi vizita. Invocând cei douăzeci și patru de kilometri pe care-i mai avea de făcut, își luă rămas-bun imediat după ce-și bău ceașca de ceai. Kit îl însoți la trăsură și se duse să-i ceară lui Norton să i-l trimită pe Fimber, când îl zări pe fidelul și implacabilul servitor, care părea că-l așteaptă pe treptele scării.

– Tocmai aveam nevoie de tine, îi mărturisi Kit în șoaptă. Trebuie să-i vorbesc urgent fratelui meu. I-am cerut să vină la ora zece, dar cina s-a terminat deja și drumul va fi liber în câteva minute. Du-te să-l iei și adu-l în camera mea.

– Tocmai venisem să vă spun, domnule Christopher, că Înălțimea Sa este deja în camera dumneavoastră. Sau mai degrabă în a sa.

Mulțumit că pusese lucrurile la punct, Fimber continuă pe un ton confidențial:

– .... ceea ce consider extrem de imprudent din partea sa. De altfel, i-am spus, dar îl cunoaşteţi. Trebuie să recunoaşteţi că doamna Pinner l-a înnebunit. Îl tratează ca pe un copil şi-l ceartă cum nici eu n-aş îndrăzni s-o fac!

– Iată o surpriză! exclamă Kit. Anunţă-mă când Norton va lua ceaiul, bătrâne!

Îşi găsi fratele răsfoind cu un aer morocănos ultimul număr din "Gentleman's magazin". Înălţă capul şi zâmbi.

– Nu mă certa, Kester. S-a ocupat deja Fimber de asta. Ce scenă mi-a făcut! Dar când Pinny a ajuns până la a-mi aduce un pahar cu lapte cald şi a mă înveli în pat la ora opt, nu-mi mai rămâne decât să evadez.

Se ridică şi începu să se plimbe.

– N-am încetat să mă gândesc, Kester. Nu este nimic de făcut.

– Te înşeli, răspunse Kit. S-a întâmplat ceva care a schimbat complet situaţia. Spune-mi, Evelyn! Dacă nu s-ar mai pune problema datoriilor adoratei noastre mame, şi dacă ai fi aşadar liber să te căsătoreşti cu domnişoara Askham, ai fi gata să suporţi tutela cât timp va trebui pentru a-l convinge pe unchiul că te-ai schimbat?

– Da, aşa cred, dar cum totuşi problema se pune...

– Nu, dragă frate, îl întrerupse Kit.

– Ah! Adevărat? reluă Evelyn prin ochii căruia trecu o licărire de mânie. Ţi-am spus deja, Kester, că în nici un caz nu-ţi voi permite să-ţi asumi responsabilităţi care sunt ale mele şi numai ale mele!

– Calm, Evelyn. Nu intenţionez să mi le asum, dar ascultă-mă. Am să-ţi aduc la cunoştinţă o veste care nu-ţi va face nici o plăcere, dar cu care va trebui totuşi să te obişnuieşti.

Mama se va căsători cu Ripple.

– Ce? tună Evelyn. Nu se poate!

– Ți-ar fi fost și mai greu să crezi, dacă ai fi fost acolo când m-a anunțat el. Oh, Evy, cât mi-ar fi plăcut să fii acolo! Era la fel de sumbru ca un condamnat la moarte. După părerea mea, mama este cea care l-a cerut în căsătorie și nu invers.

– Oh! Dumnezeule, spuse Evelyn tremurând. Cum a putut face așa ceva? Și cum poți tu să crezi că o voi lăsa să se sacrifice astfel? Ar fi demn de dispreț, drept cine mă iei? Dacă asta crezi, spune-mi-o direct, nu mă menaja.

– Asta voi face, dacă vei continua s dramatizezi. Pentru Dumnezeu, dragă frate, stăpânește-te! Nici mie nu mi-a plăcut ideea, dar nu este exclus să fie o reușită. N-am trăit lângă mama atât de mult timp ca tine, dar totuși suficient pentru a-mi da seama că nu este mai capabilă să trăiască singură, decât un nou-născut. Știu că-ți imaginezi că va putea să continue să locuiască împreună cu tine, dar te înșeli. Atunci, cum crezi că va reuși să trăiască singură?

– Știu, dar....

– Ei bine, gândește-te la viața pe care o va duce dacă se va căsători cu Ripple.

Se priviră îndelung. Kit rupse tăcerea.

– L-am considerat întotdeauna ca pe un om gras și dizgrațios, nu-i așa? Este adevărat, dar nu uita ce prieten credincios a fost pentru mama. Nu mai este îndrăgostit, dar Cressy are dreptate când spune că are pentru ea o nesfârșită tandrețe. Va face orice pentru ea. Și cu cât mai mult va cheltui mama, cu atât va fi mai fericit. În plus, se va ocupa de toate mai bine decât am putea-o face tu sau eu.

Se lăsă o lungă tăcere.

– Dacă aș fi sigur că va fi fericită!.... Dar nu, Kester, nu. Face asta pentru mine, numai pentru mine.

– Cred că da, răspunse imperturbabil Kit. Dar dacă îți închipui că se sacrifică, te înșeli întru totul. Ripple este cel care se sacrifică. Mama este în al nouălea cer. Ți-o spun serios, Evy. Dacă-i pui bețe în roate, îi vei face un deserviciu.

– Știi bine că n-aș vrea.

Se întrerupse, auzind ușa deschizându-se, și spuse cu nerăbdare.

– Da, ce este?

– Tava cu ceai a fost luată, domnule, spuse Fimber, adresându-se în mod fățiș lui Kit. Mi-am permis să-i spun lui Norton să ducă lichiorurile în bibliotecă, precizând că astea erau dispozițiile dumneavoastră, domnule Christopher. Așa că nu va mai avea motiv să revină în salon în această seară. Poate ar trebui să adaug că lady Stavely nu s-a retras încă și că joacă pichet cu sir Bonamy. Sunt gata să-l însoțesc pe Înălțimea Sa la doamna Pinner când va dori.

– Și iată genul de lucruri pe care trebuie să-l suport, spuse Evelyn cu amărăciune, când Fimber se retrase. Și acum, Kester?

– Acum? Te vei prezenta la lady Stavely și Dumnezeu să te păzească! Apoi îl vei felicita pe bietul și bătrânul Ripple și în cele din urmă te vei strădui să găsești un mijloc de a ieși din acest impas, fără să alertezi toată înalta societate.

– Este imposibil!

– Nimic nu este imposibil, ripostă Kit cu fermitate. De asta depinde fericirea mea.

– Atunci, găsește tu mijlocul, îl sfătui Evelyn. Nu uita mai ales că geamănul "inteligent" ești tu, Kester. Cum este bătrâna doamnă? Cum trebuie s-o tratez?

– Cu îndrăzneală. Este o diavoliță.

– Dumnezeule! cât regret că m-am întors, spuse Evelyn.

Atâta-ți trebuie dacă mă abandonezi. Tremur doar la ideea asta.

– Curaj, frate, spuse Kit deschizând ușa salonului mare.

Intrară împreună și se opriră în prag. Bătrâna doamnă, care tocmai aduna cărțile pe care le împărțise sir Bonamy, le lăsă și-i privi pe gemeni cu stupoare. Nu spuse nimic, dar din licărirea care-i trecu prin privire, nepoata sa înțelese că aprecia la justa sa valoare spectacolul pe care-l ofereau în mod inconștient gemenii Fancot.

Luați separat, erau doi tineri frumoși. Dar, văzuți împreună, lumina lumânărilor se reflecta în părul lor arămiu și ofereau o imagine atât de impresionantă, încât bătrâna doamnă, ca atâția alții înaintea ei, își spuse că nu văzuse niciodată bărbați mai frumoși.

– Evelyn, dragul meu! exclamă lady Denville ridicându-se și alergând spre el, cu mâinile întinse și cu grația sa obișnuită.

Acesta luă una din ele cu mâna sa stângă și o duse la buze, murmurând cu malițiozitate:

– Doamne, cât ești de frumoasă în seara asta, mamă dragă. Bogat împodobită.

Lady Denville râse ușor și vru să-l însoțească, dar el o îndepărtă cu amabilitate și străbătu singur salonul în direcția bătrânei doamne. Se înclină și cu un zâmbet la fel de dezarmant ca al lui Kit, spuse:

– Vă datorez multe scuze, lady Stavely. Dar chiar nu este vina mea.

Ea nu-și putu reține un zâmbet ușor și-i întinse mâna.

– Așadar, dumneata ești Evelyn, îi răspunse. Ai face mai bine să te duci să te scuzi față de nepoata mea, tinere.

– Bineînțeles, recunoscu Evelyn cu aceeași expresie malițioasă ca a mamei sale.

Se întoarse spre Cressy și-i întinse mâna.

– Îți prezint scuzele mele, Cressy… dar ce ușurare pentru dumneata!

Tânăra fată se ridică la rândul său și-i întinse mâna pe care Evelyn o duse la buze, înainte de a o săruta pe obraz, spunând:

– Îți doresc toată fericirea posibilă, draga mea.

– Mulțumesc. Pot să-ți urez același lucru? murmură Cressy.

Cu un zâmbet, el o făcu să înțeleagă că sesizase aluzia, dar se mulțumi să răspundă:

– Sunt într-adevăr foarte fericit că-mi vei deveni soră.

Întoarse capul.

– Kester!

Kit înaintă, privind-o pe Cressy cu afecțiune. Evelyn reluă:

– Dacă mai am încă niște drepturi asupra acestei mâini, pot s-o trec fratelui meu, domnișoară Stavely? Este mult mai demn decât mine de ea... dar nu-ți spun nimic nou.

– Mulțumesc, dragă frate, ajunge, declară Kit strângând cu putere mâna care i se oferise.

Atunci, Evelyn se întoarse spre sir Bonamy. Îl privi cu un zâmbet încremenit.

– Am aflat de la Kit, domnule, că trebuie să vă adresez felicitări.

Sir Bonamy, care-l observa cu prudența cuiva care se află în fața unei cobre, răspunse:

– Da, da. Mulțumesc mult, Denville. Asta înseamnă că n-ai nimic de obiectat?

– Ce? exclamă bătrâna doamnă.

Își îndreptă brusc privirea de la sir Bonamy la lady Denville.

– Ah! deci asta era! Pe legea mea!

– Da, doamnă, confirmă lady Denville, strălucind. Sir Bonamy mi-a făcut onoarea să mă ceară în căsătorie și am acceptat.

– Ah! adevărat?

Ei bine, trase concluzia bătrâna doamnă pe un ton tăios, este singurul lucru rezonabil pe care l-ai făcut de când te cunosc, Anabel.

Fără să dea atenție la ce spunea ea, sir Bonamy profită de ocazie să-i spună în șoaptă lui Evelyn:

– Desigur, trebuia ca tu să fii de acord, Denville. Evident, este cea mai dragă dorință a mea, dar n-aș vrea ca cererea mea să fie primită rău de tine. Dacă este așa, spune-mi-o, căci pentru nimic în lume n-aș vrea să devin un obstacol între mama ta și tine.

Privirile gemenilor se întâlniră peste corpul său. Evelyn nu putea rezista tentației de a glumi, mai mult decât Kit. Își scoase tabachera și deschizând-o cu o lovitură a unghiei, i-o prezentă lui sir Bonamy spunând:

– Apropo de primit, pot să vă ofer o priză, domnule?

– Nu asta voiam să spun, dar mulțumesc, băiete. Sunt deseori întrebat despre compoziția amestecului tău... puțin din bătrânul Havre, îmi imaginez, și o urmă nu mai mult din priza franceză, la care se adaugă, bineînțeles...

– Exact, domnule. Și în seara aceasta nu-l veți găsi prea uscat!

Scuturat de un hohot de râs, sir Bonamy se servi.

– Ah! asta l-a dat de gol pe Kit! Ți-a povestit? În plus, n-are nici îndemânarea ta de a deschide tabacherele.

– Nu i se va mai întâmpla niciodată, spuse Evelyn, deoarece este fumător de țigarete.

– Nu se poate! se miră sir Bonamy, profund șocat.

În acea clipă, bătrâna doamnă îi întrerupse enervată:

– Ascultați-mă, vă rog, ordonă ea bătând autoritar cu bastonul în podea. Totul este foarte drăguț, dar dacă vă gândiți și unii și alții că voi fi de acord cu această poveste absurdă, vă înșelați amarnic.

– Dar, bunico, interveni Cressy, lăsând mâna lui Kit și mergând să se așeze lângă bătrâna doamnă, mi-ai spus nu numai o dată că-ți place mult Kit. Chiar astăzi mi-ai declarat că este "cum trebuie" și încă puțin și mi-ai fi făcut o scenă pentru că păream că ezit să-l accept de soț. Mi-ai spus că nu eram decât o proastă.

– Taci, fata mea. Știi că familia Stavely n-a fost niciodată amestecată în vreun scandal și nu eu sunt cea care te va ajuta să creezi unul.

Lady Denville se crezu datoare să intervină.

– Desigur, este puțin supărător, dar sunt sigură că va fi repede uitat.

– Această observație, tună bătrâna doamnă, nu putea fi făcută decât de o persoană atât de proastă ca tine, Anabel!

Obrajii lui Evelyn se colorară, dar înainte de a putea răspunde, sir Bonamy interveni:

– Totuși, este exact, declară el ațintindu-și asupra bătrânei doamne ochii mici și rotunzi. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre un scandal care n-a fost repede eclipsat de un altul. În plus, continuă el agitându-și degetul arătător în direcția ladyei Stavely, să nu uitați că fără anunțul acela stupid din "Morning Post", nimeni, cel puțin dintre oamenii care contează, n-ar fi știut nimic despre această problemă.

– Este adevărat, interveni Evelyn. Și cine este răspunzător de asta? Cu siguranță, nu tu, mamă!

– Nu, evident, răspunse lady Denville cu indignare. Poate sunt proastă, dar n-am fost niciodată prinsă în flagrant delict de vulgaritate.

– Nimeni n-a spus asta vreodată, replică bătrâna doamnă, iritată și puțin descumpănită pentru prima dată în viața sa. Știm toți că este Albinia. N-avem dovezi, dar este limpede ca apa de izvor. Cu siguranță, ea este. I-am scris pentru a i-o spune și n-a avut curajul să-mi răspundă. Iar dacă-și imaginează că, deoarece i-a dăruit un moștenitor lui Stavely,

nu va mai auzi vorbindu-se despre această treabă, se înșală amarnic. Dar, continuă bătrâna doamnă străduindu-se cu curaj să-și recapete avantajul, vă voi fi recunoscătoare să vă amintiți că practic toți membrii familiei cred că pe dumneata, Denville, te-am întâlnit la fiul meu și că dumneata i-ai cerut mâna lui Cressy.

– Ce importanță are? întrebă sir Bonamy care o agasase extraordinar pe bătrâna doamnă, ațintindu-și asupra ei ochii mici, fără expresie. Nu mi-i imaginez ducându-se să povestească peste tot că au fost înșelați. Vor face ce le veți spune dumneavoastră să facă, doamnă.

– Nu toți, replică bătrâna doamnă, în mod destul de neașteptat. Stavely a considerat potrivit să invite absolut toată familia și erau acolo câțiva oameni tineri pe care nu i-am văzut niciodată și pe care sper să nici nu-i mai văd vreodată.

– Cât este de adevărat! exclamă lady Denville. Vă gândiți la tânărul acela insuportabil care l-a hărțuit pe Kit pentru a-i vinde un cal pe care știu că bietul Evelyn nu-l voia cu nici un preț.

– Lucton! exclamă Evelyn. Kester, doar nu l-ai cumpărat?

Kit, care se așezase puțin mai departe de grup, replică scurt:

– N-am putut face altfel.

– Prostule! declară Evelyn. Este o mârțoagă oribilă! De ce nu te-ai consultat cu Challow?

Kit nu răspunse. Adâncit în gândurile sale, nu luă deloc parte la discuția animată care urmă. Se mulțumi să intervină o dată sau de două ori, încetând să-și contemple mâinile, pentru a arunca o privire asupra unuia sau altuia dintre interlocutori.

Recunoscând, împotriva voinței sale, că ar fi fost mulțumită să-și vadă nepoata căsătorită cu Kit, bătrâna doamnă îi declară lui Cressy că indiferența totală de care dădea dovadă față de opinia publică, nu putea

fi decât o manifestare de orgoliu pe care n-o aproba. Lady Denville credea că adevărul trebuia neapărat ascuns, fără să precizeze de altfel, cum. Evelyn, care înțelegea că asta nu ar putea decât să aducă prejudicii grave carierei fratelui său o susținu pe bătrâna doamnă și-l puse într-o situație delicată pe sir Bonamy, întrebându-l, dacă el, ca desăvârșit om de lume, era sincer când afirma că oamenii nu vor vedea în această treabă decât o simplă și foarte bună farsă.

– N-ar fi prima, observă Cressy. Oare oamenii vor fi într-adevăr atât de scandalizați?

– Bineînțeles, îi răspunse Evelyn pe un ton dur. Haide, Cressy, te credeam mai inteligentă! Evident, noi am mai făcut farse. Dar nu era decât pentru a ne amuza. Asta este cu totul altceva.

– Exact asta spunea Kit! exclamă lady Denville, cu un aer vinovat. N-ar fi trebuit niciodată să-i cer s-o facă. Totul este din vina mea. Dar eram atât de convinsă că tu ai fi făcut același lucru!

Chipul lui Evelyn își schimbă imediat expresia, trădând astfel diferența care exista între dispoziția sa inconstantă și temperamentul mai stabil al lui Kit. Din îngrijorat și preocupat, deveni indiferent și vesel. Declară, râzând:

– Ai dreptate, mamă dragă. Aș fi făcut-o fără să ezit.

Îi aruncă bătrânei doamne o privire provocatoare.

– Nu-i puteți reproșa fratelui meu că mi-a venit în ajutor, doamnă! Întrucât i-ați reproșa că respiră. Nu putea face altfel și eu n-aș fi putut face mai mult. Dar așa cum îl cunosc, mi-a luat locul fără tragere de inimă, în timp ce eu aș fi făcut-o fără nici un scrupul. Nu știu dacă m-aș fi descurcat la fel de bine, dar mi-ar fi făcut mare plăcere, ceea ce, sunt sigur, n-a fost cazul la el.

– Nu mă miră deloc, replică bătrâna doamnă.

Brumby, unchiul dumitale, mi-a spus că fratele valorează de zece ori mai mult decât dumneata, tinere!

– Oricine v-ar fi putut-o spune, doamnă, replică Evelyn bine dispus. De fapt, nu cunosc decât două persoane care ar susține contrariul: însuși Kester și mama, care ne consideră pe amândoi perfecți. Ceea ce evident nu este cazul, dar puteți crede, lady Stavely, că nici el, nici eu, nu ne-am fi angajat în această înșelătorie dacă am fi putut bănui că va ieși într-o zi la lumină și că vom fi obligați s-o prelungim. Fratele meu s-a prezentat în acea seară la dumneavoastră, convins că uitasem invitația, sau că avusesem un accident, dar că voi apărea totuși dintr-o clipă în alta. V-a povestit întâmplarea. Dar ce aș vrea să înțelegeți doamnă, este că la început n-a dorit altceva decât să salveze aparențele, pentru mine.

– Și de asemenea pentru mine, interveni Cressy. S-a gândit la asta, ca și nașa, de altfel. Și, orice s-ar întâmpla, le voi fi mereu recunoscătoare că în acea seară n-am fost singură.

– Nobil sentiment! declară bătrâna doamnă.

Adăugă, pe tonul tânguitor al unei bătrâne femei extenuate:

– Am ascultat destul. Găsiți un mijloc de a ieși din acest impas fără ca tot orașul să se distreze și Cressy se va putea căsători cu fratele dumitale, cu binecuvântarea mea. Este ultimul meu cuvânt.

– Dacă este așa, trebuie să găsim neapărat o soluție, declară Evelyn. Dar singura care-mi vine în minte este ca să continue să se dea drept mine. Bătrâna doamnă îi aruncă o privire disprețuitoare. Cressy izbucni în râs, iar Bonamy nu spuse nimic. Dar lady Denville declară, foarte serioasă:

– Nu, dragul meu, asta nu se poate. Gândește-te ce greutăți ai avea să treci drept Kit la Viena, când nu cunoști pe nimeni și nu știi nimic despre afacerile străine.

– Pentru Dumnezeu! încetează să spui asemenea nerozii, bombăni exasperată bătrâna doamnă. Cât despre dumneata, Denville, dacă într-o asemenea situație nu ești în stare decât să faci glume proaste...

– În nici un caz, reluă Evelyn, incorigibil. Kester ar putea juca rolul meu fără dificultate, dar ce spune mama nu este o prostie. A pus degetul pe punctul slab al propunerii mele. N-am avut niciodată talent la politică.

– Nici eu pentru a administra un domeniu, interveni Kit ridicându-se.

Înaintă și se adresă bătrânei doamne:

– Pot să fac o propunere, doamnă? Știu că trebuie să fiți obosită, dar... cred că poate exista un mijloc de a ieși din impas.

– Ah! oftă Cressy, ridicând spre el o privire strălucind de încredere. Știam că vei găsi.... o știam, dragostea mea.

Capitolul 22

– Ei bine! să sperăm, declară bătrâna doamnă, pe un ton iritat.

– Dar este sigur, spuse Evelyn, șocat de lipsa de încredere în ingeniozitatea fratelui său geamăn. Dă-i drumul, Kester. Explică-te!

Kit nu se putu stăpâni să nu râdă și spuse, roșind puțin:

– De acord, dar planul pe care-l am în minte este destul de îndrăzneț. Cred că rezolvă toate dificultățile, dar poate am uitat câteva: sunt atât de multe. Aruncă o privire în jur.

– Ei bine! Mi se pare că cel mai urgent este să i se redea lui Evelyn adevărata identitate. Aici, nu se poate. Trebuie să se întoarcă la Hill Street. Brigg nu-și va da seama de nimic, este mult prea miop.

– Și umărul meu rupt? interveni Evelyn.

– Vei spune că ai avut un accident întorcându-te la Londra, ceea ce va explica de ce vei sosi în trăsură de poștă.

– O clipă, Kester, spuse Evelyn. Ce s-ar presupune să fac la Londra, atâta timp cât lumea știe că am invitați aici.

Nici chiar unchiul nu m-ar crede atât de capricios.

– Mergi la Londra pentru a mă întâlni pe mine acolo, dragul meu frate geamăn. Mâine îl voi trimite pe Challow să ia corespondența de la poștă și-mi va aduce o scrisoare de la mine. Mama va fi entuziasmată, iar eu, imitând impulsivitatea ta binecunoscută, Evy, voi pleca imediat la Londra în cabrioleta ta. Îl voi lua pe Challow cu mine și-l voi lăsa la Pinny, unde îi vei lua locul... și să sperăm că vom ajunge la East Grinstead fără să te recunoască nimeni.

– Îmi voi trage pălăria pe ochi și-mi voi pune un fular, promise Evelyn. Dar de ce East Grinstead?

– Nu te-ai oprit niciodată acolo pentru a schimba caii, nu-i așa?

– Nu, bineînțeles. Este prea aproape de aici.

– Asta face ca acolo să nu fii cunoscut ca la alte treceri. Am intenția să las cabrioleta într-un han și să continuu drumul într-o trăsură de închiriat. Când vom ajunge la Londra, mă vei lăsa undeva și vei sosi singur la Hill Street.... unde, puțin mai târziu, voi veni și eu... în cupeu, dacă nu hotărâm pentru vreun motiv secret să sosesc în diligență.

– Și apoi? întrebă Cressy.

– Voi merge să-l văd pe tatăl tău și-i voi mărturisi adevărul. Dacă voi reuși să-l conving să-mi ierte înșelătoria și să-și dea consimțământul la căsătoria noastră, cred că asta ar putea părea o frumoasă poveste de dragoste. Altfel... Se întrerupse și reluă după o clipă:

– .... Nu știu, Cressy și nu vreau nici măcar să mă gândesc la asta.

– Oh! n-are importanță, declară bătrâna doamnă care-l asculta cu atenție. Își va da consimțământul dacă știe că eu sunt de acord.

– Pot să-i spun asta, doamnă?

– Am spus că te vei putea căsători cu Cressy dacă găsești un mijloc de a ieși din impas fără a dezlănțui cronica mondenă, și sunt o femeie de cuvânt. Cum crezi că vei reuși asta?

Kit zâmbi.

– Nu știu, doamnă. Nu cred să fiu în stare.

– Nimeni n-ar fi în stare, băiete, interveni sir Bonamy. Vor exista cancanuri, este inevitabil.

– Nu, domnule. Singurul lucru de făcut este să inventez o poveste care să-i facă să vorbească pe guralivii veseli fără a ne aduce nici un prejudiciu.

– Încă o invenție de-a dumitale, spuse bătrâna doamnă privindu-l cu o notă de respect. Mă așteptam la asta!

– Ultima, vă promit, doamnă. Și numai dacă sunteți de acord.

– Ești la fel de insolent ca fratele dumitale, bombăni ea. Explică-te.

– Iată, doamnă. Nimeni dintre dumneavoastră nu știa, dar este mult timp de când o iubesc pe Cressy. Am întâlnit-o ultima dată când am venit în Anglia și m-am îndrăgostit imediat de ea. Dar a trebuit să-mi ascund pasiunea.

– De ce? întrebă Cressy, destul de surprinsă.

– Știam că n-aveam nici o șansă. Tatăl tău nu ne-ar fi dat consimțământul, iar eu știam că nu eram în măsură să-ți ofer modul de viață cu care erai obișnuită.

– Ce modest ești! spuse Evelyn.

– Lasă-l pe acest tânăr să continue, îl întrerupse bătrâna doamnă. Se va spune că Stavely nu-l găsea destul de bogat. Mă ocup eu de asta. Continuă.

– Mulțumesc mult, doamnă. Așa că, am preferat să dispar fără să mă gândesc o clipă că pasiunea mea era împărtășită și că am făcut-o pe Cressy să-și piardă speranța.

– Oh nu! Kit, îl imploră Cressy. Să nu-mi spui că eram atât de proastă încât să nu-ți dau nici o speranță.

– Nu! o asigură el. Erai mult prea rezervată pentru asta. Și mult prea mândră pentru a lăsa pe cineva să-ți ghicească secretul. Mă alungai cu hotărâre din mintea ta.

– În nici un caz. M-am întrebat dacă Evelyn nu mi-ar plăcea la fel de mult. La urma urmei, semănați perfect.

– Într-adevăr, ideea este minunată, spuse Kit. Acum ajungem la punctul în care suntem inatacabili. Între timp, nașul meau a murit, lăsându-mi toată averea sa. Mi-am construit toată povestea plecând de la asta, pentru că se întâmplă să fie adevărat! Bineînțeles, asta a schimbat fața lucrurilor. M-am întors în Anglia plin de speranță și am aflat că erai pe punctul să te logodești cu Evelyn. Ne-am întâlnit, nu ne-am mai putut stăpâni sentimentele și, din două una: sau Evelyn ne-a surprins schimbând un sărut tandru, sau i-am mărturisit povestea noastră emoționantă.... cum vei dori, Evelyn. Într-un acces de noblețe sufletească, mi-a cedat cu demnitate locul său.

– De acord, dar cu condiția să fie bine înțeles că, în ce mă privește eram prea mândru pentru a mi se putea descifra sentimentele adevărate, stipulă Evelyn. Nu doresc, nici măcar pentru tine, să joc rolul unui bărbat cu inima frântă. Sir Bonamy, care ascultase totul cu cel mai viu interes, declară:

– Nu bănuiam că ai un asemenea talent, Kit. Sunt sigur că ai fi capabil să scrii o carte, o piesă de teatru, sau ceva analog. Puțin uimit, observă cum Cressy era pradă unuia din irezistibilele sale accese de râs.

– Trebuie să spun că nu văd ce este de râs în asta. După părerea mea, povestea este într-adevăr emoționantă, băiete. La urma urmei, Anabel, încep să cred că va ajunge departe!

– Sunt sigură de asta, răspunse lady Denville cu mândrie. Ți-am spus întotdeauna că dintre frați, Kit este cel care știe să facă orice.

Aceste cuvinte măgulitoare îl făcură pe Kit să zâmbească.

Adresându-se bătrânei doamne, o întrebă:

– Ce credeți, doamnă? Aceasta părea că se gândea la altceva și nu răspunse. După un timp, spuse brusc:

– Îi voi scrie lui Stavely. Este de preferat să nu ne asumăm nici un risc. Îi vei da scrisoarea mea și vei avea grijă s-o citească. N-am auzit în viața mea o poveste mai dezgustătoare, mai stupidă ca a dumitale, dar presupun că dacă-ți spun că n-o accept, vei inventa alta și mai aberantă! Cressy, dă-mi brațul. Mă duc să mă culc, sunt moartă de oboseală. Ură noapte bună tuturor și se retrase, sprijinindu-se cu greutate de brațul lui Cressy.

– Kester, dacă ai într-adevăr intenția să răspândești această poveste, trebuie s-o pui mai întâi la punct. Nici tu, nici eu n-o putem povesti în acest fel. Toată lumea va spune că este vorba de o nouă înșelătorie.

– Oh! dar ne vom feri s-o răspândim, răspunse Kit. Ar fi fost ultimul lucru de făcut, chiar dacă era adevărat. N-are rost s-o aranjăm mai mult. Va fi suficient să povestim esențialul lui Fimber și lui Challow și să-i lăsăm liberi s-o răspândească în felul lor. Dacă Challow petrece o jumătate de oră în mijlocul camarazilor săi de la "Lacheul zburător", pariez că, în aceeași zi, o duzină de versiuni diferite vor circula prin Londra. Amintește-ți de nenumăratele dăți când Challow ne delecta cu cancanuri de același gen. Dacă Stavely își dă consimțământul, va fi foarte mulțumit s-o ia de bună. Iar mamei nu va trebui să-i spun cum s-o prezinte.

– Într-adevăr, nu, declară lady Denville. Știu deja care-mi va fi versiunea, dacă cineva va îndrăzni să mă întrebe când va apărea anunțul de logodnă!

– În ce mă privește, spuse sir Bonamy, mă voi mulțumi să spun că am oroare de bârfe.

– Este exact ce trebuie răspuns, domnule, spuse Kit zâmbind. Să fie reduși la tăcere!

– Da, dar nu crezi că oamenii ar putea s-o interpreteze greșit? reluă lady Denville. N-ai putea să lași doar să se înțeleagă că este vorba de o emoționantă poveste de dragoste?

– Da, poate, admise sir Bonamy după ce se gândi îndelung.

– Ce crezi că va trebui să spună Evelyn, Kit? întrebă lady Denville cu îngrijorare.

– Absolut nimic, replică acesta.

– Ce noroc! exclamă fratele lui geamăn.

– Tot ce trebuie să facă Evelyn, continuă Kit, răspunzând astfel întrebării mute pe care o citise în ochii mamei sale, este să se comporte exact cum ar fi făcut-o dacă povestea era adevărată. Să adopte o atitudine de politețe distantă și glacială, o privire disprețuitoare.... Îl știi când își dă aere, mamă.

– Și tu, poznașule, ce intenționezi să le răspunzi indiscreților? întrebă Evelyn.

– Dacă Înălțimii Voastre îi place... și de asemenea dacă nu-i place, răspunse Kit, eu nu voi fi obligat să răspund ceva, pentru că înainte ca vestea să fie cunoscută, mă voi întoarce la Viena. Haide, nu te supăra. Înainte de a pleca, voi spune povestea mea persoanei pentru care a fost special inventată. Și, Evy, dacă-ți închipui că.....

Se întrerupse auzind ușa deschizându-se și se întoarse repede.

Dar nu era decât Cressy, care venea să-i spună noapte bună și că o lăsase pe bătrâna doamnă pe deplin mulțumită.

– I-am spus că sunt sigură că vei face o carieră strălucită. Mi-a răspuns că era convinsă de asta și a izbucnit într-un asemenea hohot de râs, încât am crezut că va muri. Kit, doar un Fancot putea inventa o asemenea poveste... Haide, să lăsăm râsul. Când te voi vedea? îl întrebă, ridicând ochii spre el.

– Mâine, draga mea, îi răspunse el cu un zâmbet tandru.

– Da, dar după aceea?

– Imediat ce voi putea. Va trebui să discut cu tatăl tău. Măcar dacă am putea s-o convingem pe îngrozitoarea Albinia să facă o scurtă călătorie în străinătate!... Dar nu ne putem baza pe asta. Sunt sigur că Stewart mă va lăsa să mă întorc în luna august. Cressy răspunse, zâmbind cu curaj:

– Atunci, nu va fi mult timp. Noi vom pleca la Worthing foarte repede. Presupun că nu va fi posibil.... nu, evident! Kit scutură din cap.

– Mai am o sarcină de îndeplinit, pe care n-o voi întârzia prea mult.

– Cressy, micuțo mă vei ierta că plec? interveni lady Denville. Tocmai mi-am amintit că am ceva foarte important să-i spun lui Evelyn înainte să se întoarcă la Pinny.

Evelyn înțelese imediat că nu era vorba decât să-l lase pe Kit între patru ochi cu viitoarea logodnică. Sir Bonamy, care înțelegea mai greu, se puse totuși în mișcare până la urmă.

– Ah! spuse el ridicându-se cu greu, da, frumoasa mea, desigur. Îți urez noapte bună, dragă domnișoară Stavely! Ziua a fost obositoare, nu-i așa? A dracului de obositoare!

– Este adevărat, spuse Kit, cuprins de panică. Evelyn, așteaptă-mă.

– Desigur! N-am oră fixă! Nu ezita să mă trezești dacă am adormit, răspunse fratele său făcându-și retragerea strategică în urma lui sir Bonamy și închizând ușa după el. Totuși, Kit nu întârzie să i se alăture.

– Evy, îi spuse acesta, mi-am frământat mintea pentru a găsi un mijloc de a aranja treburile tale dar n-am reușit. Singura soluție posibilă este să mă căsătoresc cu Cressy înainte ca unchiul să afle de existența domnișoarei Askham.

– Eram sigur că mă vei înjunghia pe la spate, spuse cu tristețe Evelyn. Mai întâi ai încercat să treci drept eu, apoi mi-ai furat logodnica...

Gândește-te la umărul meu, gândește-te că sunt capul familiei, brută.

– Vrei să fii serios? întrebă Kit, enervat.

– Jur să fiu, cu condiția să nu spui prostii. Până acum nu i-am făcut câtuși de puțin curte Patiencei.

– Știu, dar te cunosc, dragă frate. Curând te vei duce cu mama la Brighton și-i vei face sigur o vizită familiei Askham care nu locuiește departe de acolo.

– Nu, Kester, n-o voi face. Acestea fiind spuse, să vorbim puțin despre treburile tale. Am impresia că ar fi trebuit să fii înapoi la Viena de câteva zile, nu-i așa?

– Este adevărat, recunoscu Kit. Dar nu cred că Stewart va face o dramă din asta. Pentru a-mi justifica cererea de concediu, i-am spus că a murit nașul și, încă puțin, mi-ar fi dat ordin să-mi prelungesc absența dacă nu reușeam să-mi rezolv treburile la timp. Dar ce era gata să-ți spun când a intrat Cressy, este că îndată ce voi rezolva totul cu Stavely, intenționez să merg să-l văd pe unchiul, pentru a-i povesti întâmplarea mea înduioșătoare. Asta ar trebui să aranjeze lucrurile.

– Să aranjeze? Cred că mai degrabă te vei certa cu el!

– În nici un caz, continuă vesel Kit. Nu pentru că voi credeeți că nu este posibil un dialog cu el. Te înșeli. Lasă-mă s-o fac. Dar, mai ales, să nu uiți rolul pe care s-a presupus că-l joci în acest roman. Poate ar fi mai bine să ți-l scriu?

– Poate, într-adevăr, recunoscu Evelyn. Nu răspund de nimic când nu ești lângă mine. Dar ascultă! Vine cineva... și nu este Fimber.

Se ridică în clipa când se bătea la ușă, gata să se strecoare în spatele perdelelor patului. Kit se duse să deschidă și se află în fața lui sir Bonamy, înfășurat într-un superb halat de casă, cu bonetă de noapte și trupul eliberat de orice constrângere.

– Ah! dumneavoastră sunteți, domnule, spuse Kit. Intrați! Ceva nu este în ordine?

– Nu, totul este în regulă, replică sir Bonamy. Dar....

Se întrerupse, observându-l pe Evelyn.

– Credeam că ești singur, îi spuse lui Kit. Dar n-are importanță! Nu este grav. Evelyn, rămase aproape mut la înfățișarea monstruoasă a lui sir Bonamy "în ținută de interior".

– Nu vă alungă prezența mea, domnule. Sau preferați să ies?

– Nu, nu este nici un secret.

Ce voiam să spun este fără importanță. Este vorba de unul dintre acele mici lucruri mici la care te gândești noaptea. Mi-ar plăcea să-ți vorbesc, Kit, înainte să pleci la Viena. Tu ești foarte prietenos... foarte prietenos și foarte amabil, și ai multă influență asupra mamei tale. Dacă ai binevoi să-i strecori o vorbă la ureche, ți-aș fi foarte recunoscător. Notează, nu vreau să spun că nu sunt fericit să-mi fie soție. Dimpotrivă, sunt încântat din multe puncte de vedere, cu excepția aceluia că are intenția să mă hrănească doar cu biscuiți și apă gazoasă.

– Oare într-adevăr asta îi va fi intenția? întrebă Evelyn care-și stăpânea cu greu dorința de a râde.

– Bineînțeles că nu! spuse Kit.

– Nu sunt sigur, continuă sir Bonamy. Amintește-ți ce mi-a spus...

– Nu-mi amintesc, domnule, dar dacă a spus asta, cu siguranță a glumit.

– Cu femeile, nu se știe niciodată. De altfel, reușesc întotdeauna să-și atingă scopurile. Întreabă-l pe Evelyn, dacă nu mă crezi. Cred că tu nu ești deloc amator de femei?

– Exact, domnule, recunoscu Kit. Dar nu vă cred mai puțin pentru asta, și cu siguranță îi voi vorbi mamei.

Foarte emoționat, sir Bonamy îi strânse mâna și-i mulțumi cu efuziune, asigurându-l că acum putea merge în patul său, fără teama de a avea vreun coșmar îngrozitor. Ieșea din camera sa exact în clipa în care lady Denville era gata să intre, asemenea unei ondine, într-un neglijeu din material verde deschis. Făcu o săritură înapoi, exclamând:

– Dumnezeule! Bonamy.

Depășindu-și tulburarea, acesta spuse cu curaj:

– Da, și fără corset. Știu că nu-ți place. Nu mi-ai ascuns asta!

Revenindu-și, lady Denville se îndreptă spre el, îi puse mâna delicată pe braț și răspunse:

– Dragule, probabil te-ai înșelat. Cum aș fi putut spune un asemenea lucru?

– Nu m-am înșelat, afirmă sir Bonamy. M-ai rugat să renunț la el.

– Probabil îmi pierdusem mințile, răspunse Înălțimea Sa.

– Și mi-ai spus chiar, continuă sir Bonomy, cu o licărire de speranță în ochi, că mi se aude corsetul trosnind.

– De asta îmi amintesc, într-adevăr, recunoscu lady Denville. Dar nu te mai gândi la așa ceva, dragul meu prieten. Să nu renunți niciodată la corset, ți-o cer. M-am obișnuit pe deplin cu el.

– Oh! frumoasa mea, declară sir Bonamy, a cărei față se lumină. Aveam o greutate pe inimă. Tocmai mi-ai luat-o. Sunt cel mai fericit dintre bărbați. Dumnezeu să te binecuvânteze, încântătoarea mea!

Lady Denville, ieșind fără prea mari prejudicii din îmbrățișarea sa copleșitoare, îl duse cu amabilitate în camera lui și alergă să-și întâlnească fiii. Pătrunzând la ei, declară:

– Sărmanul Bonamy! Când mă gândesc că nu mi-am dat seama că avea atât de multă nevoie de mine!

– Cred că nici el nu este absolut conștient de asta, mamă, spuse Kit.

– Nu, nu încă, dar va fi, v-o jur. Desigur, șocul a fost destul de dur, dar deja începe să fie mai puțin deprimat.

Agățați de coloanele patului, cei doi fii nu se puteau opri din râs.

– Băieți răi, le spuse mama lor, vă interzic să vă bateți joc de el.

– Promite-mi cel puțin că-i declari că nu intenționezi să-l hrănești cu biscuiți și apă gazoasă, reuși să spună Kit.

Ea fu cea care începu să râdă acum.

– Oh! bietul odor. Ca și când aș fi în stare de o asemenea cruzime! Dar asta cred că l-ar ucide. Spune-i că nu voi interveni în nici un fel. Firește, intenționez s-o fac, dar cum nu va observa, nu trebuie să ai scrupule, dragul meu. Asta îl făcu pe Evelyn să înceapă să râdă. Dar redeveni brusc serios și spuse cu vehemență:

– Nu-l lua de soț, mamă, nu te căsători cu el! Ar trebui să înțelegi că asta nu se poate. Lady Denville răspunse cu cea mai mare seriozitate:

– Este exact ce mi-am spus și eu, chiar în clipa în care tocmai mă hotărâsem s-o fac.

Dar, dragul meu, imaginează-ți că, gândindu-mă mai bine, cred tot mai mult că voi fi fericită cu Bonamy. Asta am venit să-ți spun, pentru că știu că această căsătorie nu-ți place și că, de când s-a hotărât, n-am găsit modul de a schimba două vorbe cu tine. Și în plus, m-am gândit că nu voi fi niciodată o bătrână doamnă văduvă. Nu poți ști cât de ușurată am fost! Îi luă capul în mâini și-l sărută.

– Și acum, cere-i lui Fimber să te conducă înapoi la Pinny, dragul meu, și nu-ți mai face griji. Totul s-a aranjat. Kit ne-a venit în ajutor la timp... exact la timp.

Vocea i se frânse și se întoarse repede pentru a-și săruta cel de-al doilea fiu, cu entuziasm.

– Oh! dragul meu, spuse ea. Mulțumesc!

Nu voi mai adăuga o vorbă în plus, pentru că voi începe să plâng și când plâng sunt oribilă. Bună seara, comorile mele.

Gemenii se priviră.

– Te vei obișnui, afirmă Kit cu un zâmbet ușor. Este adevărat că va fi fericită cu el.

– O cred până la urmă, răspunse Evelyn.

Ridică ochii spre Kit și zâmbi la rândul său.

– N-aș vrea să-ți sporesc stânjeneala, Kester, reluând la rândul meu tot ce tocmai a spus scumpa noastră mamă..... sau, din fericire, n-a spus.

– Slavă Domnului! spuse Kit.

– Da. Sper că noi nu ne vom spune niciodată lucruri de acest fel.

– De ce naiba ar trebui s-o facem?

– N-am nici cea mai mică idee. Trage de cordonul soneriei, Kester. Mă duc să mă culc. Cum spunea viitorul nostru tată vitreg, ziua a fost obositoare!

– A dracului de obositoare! răspunse ca un ecou fratele său geamăn.

Sfârșit